

35701, II, B. g.

159/77

35701, II, B.g

„O Marija,
matti vedne pomoči,
prosi za nas!“

Naša
ljuba Gospa
vedne pomoči.

*Z dovoljenjem prečastnega knezoškofijskega
ordinarijata.*

Prevod iz nemškega.

V Ljubljani, 1897.

Založila „Farna cerkev Tržiška“.

Tiskala „Katol. Tiskarna“.

Častitemu gospodu
Frančišku Špendal, župniku
v **Tržiču**.

Ker se v priloženem rokopisu z naslovom :
»Naša ljuba Gospa vedne pomoči« ničesar ne
nahaja, kar bi nasprotovalo naukom in določ-
bam svete katoliške cerkve v verskem ali
nrvnem oziru, dovolimo s tem, da se isti sme
natisniti.

Knezoškofijski ordinarijat ljubljanski,
dné 24. avgusta 1897.

† **Jakob,**
knezoškof.

Priporočilo.

Dvakrat že je bila fara Tržiška toliko srečna, da je uživala sv. misijona žlahtni sad. Prvi sv. misijon se je obhajal od 18. do 25. februarija 1873, drugi pa od 29. novembra do 8. decembra 1891. leta Udeležba je bila obakrat obilna, posebno pri družem sv. misijonu, ob katerem jih je pristopilo 3000 k mizi Gospodovi. Spomin na prvi sveti misijon nam obuja misijonski križ, v spomin na drugi sv. misijon pak sem želel storiti kaj k večji časti Marije Matere Božje.

Ker se v tem času prav posebno širi češčenje naše ljube Gospe „vedne pomoči“, sem sklenil ravno to čudodelno podobo kot trajen spomin na sveti

misijon v češčenje postaviti. Naročil sem toraj iz Rima podobo naše ljube Gospe „vedne pomoči“, katera je popolnoma podobna stari in čudodelni podobi, ki se pod istim imenom časti zdaj v Rimu v cerkvi svetega Alfonza na Eskvilinu. Blagoslovili so podobo sv. Oče, papež Leon XIII. ter s posebnim pismom z dne 13. januarija 1891 dovolili popolen odpustek vsem tistim, ki podobo Marije vedne pomoči v farni cerkvi v Tržiču ob določenih dnevih obiščejo, pred podobo pobožno molijo za slogo krščanskih vladarjev, za pokončanje krivih ver, za spreobrnjenje grešnikov in za povišanje sv. cerkve, ter vredno prejmo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Dnevi, ob katerih se pod imenovanimi pogoji dobi popolen odpustek, so naslednji:

1. Obletnica tistega dne, ko se je podoba slovesnemu češčenju izpostavila; to bodi 8. dan decembra vsacega leta;

2. v nedeljo pred praznikom rojstva sv. Janeza Krstnika in naslednjih sedem dnij.

Nepopolen odpustek 300 dnij pa so podelili sv. Oče vsem, ki v stanu posvečujoče milosti božje imenovano podobno katerikoli dan v letu s skesanim srcem obišejo in v naveden namen molijo.

Vsi ti odpustki se po priprošnji lahko obrnejo tudi v prid dušam v vicah. Da bi pa, ljubi farmani, zamogli bolj uspešno priporočati se naši ljubi Gospej „vedne pomoči“, sem prosil Dunajske redemptoriste dovoljenja, da bi se smela nabožna knjižica, katero so oni v ta namen izdali v nemškem jeziku, preložiti na slovenski jezik; častiti gg. so s pismom 15. aprila 1897 prav radi v to privolili; hvala jim na tem! Preložili pak so knjižico ljubljanski bogoslovci; hvala tudi njim!

In zdaj vzemite drobno knjižico v roke ter jo prebirajte radi in pazljivo,

da bi po priprošnji naše ljube Gospe „vedne pomoči“ in sv. Alfonza obnovili in dopolnili svoje ob zadnjem svetem misijonu storjene sklepe ter sploh z neodjenljivo stanovitnostjo v dobrem utrdili zveličanje svoje.

V Tržiču sv. Ane dan 1897.

Fr. Sal. Špendal,
župnik.

I. Del.

§ 1.

Čudodelna podoba naše ljube Gospe vedne pomoči.

V posebno žalostnih časih odpre ljubi Bog studence, iz katerih izvirajo sveti cerkvi in njenim otrokom različne milosti. Ker je pa sklenil, kakor nas učé svetniki, dajati ljudem vse milosti le po Mariji, zato se ne smemo čuditi, da delí ravno po izvoljeni Devici in materi Božji izvenredne pomočke.

Zato je tudi največ romarskih krajev po katoliškem svetu posvečenih preblážení Devici. Jedna najimenitnejših podob, katere časti katoliška cerkev, je čudodelna podoba naše ljube Gospe vedne pomoči, katera se časti, dasi je že zelo stara, zlasti v novejšem času z veliko vnamo.

Čudodelna podoba je 22 palcev visoka in 18 palcev široka, narisana je na zlatem ozadju v bizantinskem slogu. Sliko, ki sega po mnenju veščakov v 13. ali 14. stoletje, je izvršil jako umen in pobožen mojster.

Naša ljuba Gospa je narisana v doprski podobi; v desni roki drži Božje Dete, katero se oprijemlje z ročicama Materine levice. Opazovalca gleda ljubeznivo, toda resno, tako, da se vidi v njenem obrazu sočutje, katero ima s trpljenjem Božjega Deteta. Temno-modro, znotraj zeleno ogrinjalo, pokriva glavo ter visi navzdol po plečih. Nad čelom vidimo na ogrinjalu zvezdo, in pod njo se vidi rob pasú, ki obdaja glavo. Rob ogrinjala in rdeče obleke je okrašen z zlatom, gube obleke pa so zaznamenovane z zlatimi potezami, kakor je navada pri podobah, ki so bile narejene v onih časih. Na obeh straneh glave vidimo štiri grške črke, ki okrajšano pomenijo: »Mati Božja.«

Božje Dete je célo narisano, na njegovem blagem obličju se bere žalost, katero občuti pri pogledu križa, kate-

rega mu kaže angelj. S svojima ročicama objema Materino desnico, kot da bi hotelo iskati pri njej zavetja. Obleko nosi temno-zeleno, ogrinjalo temno-rumeno, pas je živo rdeč. Dete ima podplate (sandale), izmed katerih je jeden trdno privezan na nogi, drugi pa visi navzdol. Nad desno ramo so okrajšane grške črke, ki pomenjajo: »Jezus Kristus«.

V jednaki višini z glavo preblazene Device plavata dva angelja, slikana do polovice. Angelj na levi drži posodo, iz katere gleda sulica in trst z gobo. Nad njim je zapisano: »Nadangelj Mihael.« Angelj na levici drži pred Božjim Detetom križ z napisom in dvema povprečnima ramama, in štiri žreblje. Nad njim stoji okrajšano: »Sveti nadangelj Gabrijel.«

Ta častitljiva podoba je bila prej v Rimu znana pod imenom »Madonna di S. Matteo« (Mati Božja svetega Mateja); preblazena Devica Marija pa je hotela, da jo imenujejo »del perpetuo soccorso«, to je »vedne pomoči«. Tako so zapisali tudi nad cerkvenimi vratmi.

§ 2.

Čudodelna podoba pride v Rim.

Do konca 15. stoletja se je častila čudodelna podoba na otoku Kreti. Bogat in pobožen trgovec, ki je posebno častil čudodelno podobo naše ljube Gospe, jo vzame, boječ se, da bi je ne onečastili Turki, ter jo prinese na Laško. Komaj se vkrca, se že pokaže moč naše ljube Gospé v e d n e p o m o č i. Nenadoma nastane velik vihar, in že so se bali, da se potopi ladija. Ko so že skoro vsi obupali nad rešitvijo, vzame pobožni trgovec sveto podobo in opominja svoje sopotnike, da naj se zapupno obrnejo do preblažene Device, katero sv. cerkev imenuje morsko zvezdo. Storili so tako; morje je postalo mirno, nebo se je zjasnilo, in prišli so nepoškodovani v rimsko luko Ostija. Trgovec odide v Rim, toda ne z namenom, da popusti ondi čudodelno podobo, ampak hoče jo nesti v drugo laško mesto. Ker pa to ni bila volja božja, ni mogel izvršiti švoje nakane. Obolel

je v hiši gostoljubnega prijatelja ter tam umrl. Tako je ostala podoba v glavnem mestu krščanskega sveta, za katero je bila določena, da postane studenec brezštevlnih čudežev in milostij.

Ko vidi trgovec v svoji bolezn, da mu vsa zdravila nič ne pomagajo, in da mu je preskrbela blažena Devica boljše in stalno bivališče v nebesih, izroči svojemu prijatelju podobo s prošnjo, da jo nese v cerkev, kjer naj bi jo častilo pobožno rimsko ljudstvo. Prijatelj mu je sicer obljubil, toda dane besede ni držal; vsled tega je ostala podoba dalj časa skrita v njegovi hiši. Sam je bil sicer voljan ugoditi želji ranjkega, toda žena ni dopustila tega, ker se jej je podoba preveč dopadla. Da bi se izognil preprirom, je mož molčal. Toda presveta Devica ni molčala; kajti ona ni poslala svoje podobe v Rim samo za jedno rodbino, marveč za vse verno ljudstvo. Trikrat se je prikazala možu v spanju in mu žugala, da ga zadene huda kazen, ako ne spolni brez obotavljanja dane obljube.

Mož pove ženi prikazen; toda ker ta neče o tem ničesar slišati, ostane zopet pri starem; on obmolkne, akoravno mu je bilo tesno pri srcu, ker se je bal napovedane kazni. Sedaj je ponehalo božje potrpljenje. Blažena Devica se mu prikaže zadnjič in mu pravi strašne kazni: »Ne moreš se pritoževati nad menoj! Trikrat sem te opominjala; da pridem iz tvoje hiše, bo potrebno, da greš ti prej iz nje.« In tako se je zgodilo. Mož je zbolel kmalu na to: in umrl.

Vsakdo bi si mislil, da se bo žena po tej hudi kazni podvizala poravnati to, kar je mož zakrivil vsled nje. Še vedno je imela nespametne misli, da je podoba najbolje shranjena v njeni hiši. Vedno se je še obotavljala; kar naenkrat priteče k njej nedolžna, pobožna hčerka in vpije: »O mati! videla sem tu v hiši neko gospo. O kako lepa je bila, kako se je svetila! In rekla mi je: Pojdi takoj k svoji materi in k staremu očetu, in povej jima: »Naša ljuba Gospa vedne pomoči želi priti v cerkev.«

To poročilo iz ust nedolžnega otroka je ganilo vdovo; spoznala je pregreho in sklenila nemudoma spolniti voljo blažene Device. Predno je pa mogla izvršiti sklep, pride hudobna žena, ki je slišala o tem dogodku, in jej nadležno prigovarja, da naj obdrži podobo in ne veruje praznih sanj in brezpomembnih prikaznij. Nesrečnica je komaj končala, ko začuti take bolečine v drobu, da misli, da se ji je približala že zadnja ura. V skrajni sili spozna, da so te bolečine kazen za njeno pregrešno govorjenje; zato prosi odpuščanja in pomoči preblaženo Devico. Dobra in usmiljena Devica jo usliši; žena se dotakne čudodelne podobe in naglo ozdravi. Ta novi čudež še bolj potrdi vdovo v njenem sklepu. Samo tega še ni vedela, v katero cerkev najnese podobo. Tudi to je naznanila Marija po otroku. Prikazala se mu je in rekla: »Med cerkvijo S. Maria Maggiore in med cerkvijo sv. Janeza Lateranskega, katerega mi je izročil na križu Gospod kot mojega sina, hočem bivati.« Med tema bazilikama je bila cerkev sv. Ma-

teja. Ko čuje vdova voljo blažene Device, pokliče takoj prednika avguštincev, ki so oskrbljevali cerkev sv. Mateja in mu pove, da hoče podariti tej cerkvi to čudodelno podobo.

§ 3.

Naša ljuba Gospa vedne pomoči se časti 300 let v cerkvi sv. Mateja.

Dné 27. marcija l. 1499. se je vršila v Rimu velika slovesnost. Veliki obhod (procesija) se je pobožno in veličastno pomikal po mestnih ulicah proti cerkvi sv. Mateja. Nesli so čudodelno podobo naše ljube Gospe vedne pomoči v ono cerkev, katero si je sama izbrala. Na obrazih vseh ljudij je bilo brati veselje in pobožnost, ki se ne dasta popisati. Vsi slavijo čudežno Mater Božjo, ki se je darovala Rimu. Vsi vzdihujejo k mogočni Gospej vedne pomoči, ki hoče biti česčena v cerkvi sv. Mateja. Na enkrat se začuje sredi pota glas osupnjenja: Čudež! Čudež! Žena, ki je imela tako bolno roko, da

je ni mogla premikati, je ozdravela, ko se je dotaknila čudodelne podobe. Hvalnice prepevajoč je došel obhod v cerkev sv. Mateja. Postavili so vpričo vsega zbranega ljudstva čudežno podobo nad velikim oltarjem in slovesno naznanili vsej množici njeno mogočno ime.

Sedaj je bivala naša ljuba Gospa na onem prostoru, katerega ni zapustila tako dolgo in od koder je delila toliko dobrot in milostij. S tem, da je žena ozdravela pri obhodu, je hotela pokazati mogočna Kraljica nebes, da bo še mnogo čudežev naredila v tolažbo človeštva.

Rimljani so to spoznali; kajti od onega dne je bila merulanska cesta polna ljudij, ki so hiteli v cerkev svetega Mateja iskat zavetja k Materi Božji. Čudežno je ozdravljala vse one, ki so jo klicali s pravim zaupanjem na pomoč.

Vsled mnogih čudežev se je njeno slavno ime razneslo po vseh krajih, da so iz najrazličnejših delov sveta prihajali romarji k njeni podobi. Cerkev

sv. Mateja je postala tako glasovita, da jej je papež Leo X. zopet podelil kardinalski naslov, katerega je bila izgubila tekom časa. Najimenitnejši knezi rimske cerkve so imeli naslov »kardinal sv. Mateja«. Naj omenim nekatere: slavni kardinal Egidij Kanizij, general avguštincev in papežev nuncij na dvoru cesarja Maksimiljana; svetovnoznan Hirejonim Souchier, jeden izmed najimenitnejših očetov tridentinskega cerkvenega zbora; slavni kardinal Nerli, papežev nuncij v Varšavi, na Dunaju in v Parizu. Vsa ta imena spričujejo, da je bila cerkev sv. Mateja jedno najslavnejših svetišč rimskega mesta.

300 let je naša ljuba Gospa vedne pomoči posvečevala in poveličevala s svojimi čudeži ta kraj. 300 let je gledala romarje vseh stanov in narodov, kako so klečali pred njeno podobo in jo častili. Še celó zgodovinpisci one dobe so slavili čudežno moč te podobe. Evo nekaj dokazov!

Leta 1600. piše Panciroli: Cerkev sv. Mateja ima podobo preblažene

Device, katero vsled mnogih čudežev po vsej pravici imajo za čudodelno podobo.

Lupar do jo imenuje leta 1618.: »Imago Beatae Mariae Virginis miraculis illustris.« (Podoba blažene Device Marije, slavna zaradi čudežev.) Totti in Martinelli imenujeta Našo ljubo Gospo vedne pomoči: »zelo čudežno Mater Božjo« (molto miracolosa). Čudežev, katere je naredila naša ljuba Gospa vedne pomoči, ne bomo naštevati, ker jih je preveč in ker niso vsi zapisani. Omenili bodemo samo jednega, katerega stari Rimljani še danes kaj radi pripovedujejo.

Nekega prazničnega dne se dá cerkvenik zapeljati, ko je krasil oltar naše ljube Gospe, in vzame nekaj dragocenih biserov. Brž jo hoče potegniti domov, in že pride do svetišča Santa Maria del Monti, da bi prekoračil Trajanov trg. Toda nenadoma, ne da bi vedel, kako se je zgodilo, stoji pred cerkvijo sv. Mateja. Hitro krene na drugo stran hiti, teče in naenkrat je zopet pred cerkvijo sv. Ma-

teja. Tretjič poskusi uteči v svoje stanovanje, in tretjič stoji po brzem teku upehan pred cerkvijo sv. Mateja. Sedaj se nesrečnežu odpró oči, da spozna božji opomin. Iz srca se skesa svojega zlobnega dejanja, vroče solze ga oblijejo, in nazaj prinese ukradene dragocenosti. Da, sebi v kazen in v zadoščenje za svoje grehe pove celó avguštincem, kako hudobijo je storil, in kako je posegla preblažena Devica sama vmes.

In pozneje? Železne droge vidimo zadirati se v zidovje cerkve te mogočne Matere Božje, skoro ne bo sledu o Njenem svetišču. Zakaj ne ubrani preblažena Devica podiranja cerkve, zakaj pripusti, da njena čudodelna podoba izgine, ko je vendar sedaj sebi posvečene zaklade obvarovala tatinskih prstov? Božji sklepi so nerazumljivi.

§ 4.

Čudodelna podoba izgine.

Že v zemskem raju je Bog oznanil kači, da ji bo žena strla glavo. Ta junška žena ni po nauku sv. očetov no-

bena druga kakor Mati Božja Marija. Zato jo vpodabljajo stoječo na kačini glavi. Kolikorkrat torej želi ta zli sovražnik vsega dobrega vkovati v svoje peklenške okove, bodisi posamne duše, bodisi cele narode, skuša jim najprvo vzeti pobožnost in ljubezen do Marije, kajti kjer časté in na pomoč kličejo preblaženo Devico, ondi hudobnemu duhu prav slabo kaže.

V šestnajstem stoletju je hotel Nemčijo pogrezniti v temo in smrtno senco. Začel je s tem, da je razglasil Marijino češčenje za babjeverstvo in izgnal Njene podobe iz cerkev.

Nekoliko sto let pozneje poskusil je hudobni duh iztrgati vernim Francozom sv. katoliško vero iz src. In prvo zlodejstvo je bilo, da je uničeval Marijine podobe in rušil Njena svetišča.

V Italiji se je posluževal v dosego istega namena ravno istih sredstev. Med tem, ko so razne nesrečne vojske koncem prejšnjega in začetkom sedanjega stoletja divjale na polotoku, porabil je ugodno priliko, da je razdražil besnost brezbožnežev proti preblaženi

Devici. Eno Marijino svetišče za drugim so porušili, tudi cerkvi naše ljube Gospe vedne pomoči niso prizanesli. Neko jutro se je širila po Rimu žalostna vest, da se mora cerkev sv. Mateja podreti — iz vojnih ozirov, in nekaj dnij pozneje ni bilo več sledú o starodavni božjepotni cerkvi.

Da! Stoletja so minula, ne da bi to cerkev zagrnila v pozabnost; papeži sami so jo posvetili; romarji iz vseh delov sveta so jo obiskovali; čudeži razne vrste so se v njej dogajali; ali kaj je na tem! Svetišče Matere Božje je proč ž njim! Tako so mislili brezbožneži.

In čudotvorna podoba, kje je? Izginila je! Brezdvomno jo je božja roka spravila v varen kraj, da jo, ko potihne vihar, zopet poda vnetim častivcem v češčenje. Res so v teh žalostnih časih brezverstva dobri ljudje večino čudodelnih podob preblazene Device rešili s pobožno zvijačo. Ko je pa peklerska vihra preminola, so prišle iz skrivališč zopet na dan, in verniki so jim na mestu razdejanih cerkev zidali nova

svetišča. Ali za čudodelno podobo naše ljube Gospe vedne pomoči ne vé nihče, in cerkev na Eskvilinu je do tal razdejana. Že mnog osivel Rimljan je stopal todi mimo z malim vnukom ob roki, govoreč mu: Tam gori, moj otrok, na eskvilinskem griču, je stala nekdej starodavna cerkev, skoro toliko stara, kakor krščanstvo, cerkev sv. Mateja; in v tej cerkvi je bila čudodelna podoba naše ljube Gospe vedne pomoči. Tja sem hodil, ko sem bil še tak deček, kot ti, večkrat z materjo molit. Tu se je zgodilo toliko čudežev! O da bi se zopet pokazala čudežna podoba in da bi se ji sezidala zopet cerkev!« — In kakor dobri otroci vedno z večjim hrepenenjem pričakujejo mater, katera je odšla od doma, čim dlje je ni, tako so tudi mnogi Rimljani vedno bolj hrepeneli, da se jim povrne ljuba Mati vedne pomoči iz skrivališča. Pozvedovali so, kam je neki zašla milostna podoba, povpraševali so, kje bi pač bila. Še celó s prižnice so duhovniki zahtevali od ljudstva, da jim pové, kje je Madonna (Gospa) vedne pomoči skrita,

ako jim je znano. Isto je storil med drugimi tudi neki pater oo. jezuitov, ki je navadno ob sabotah v cerkvi »al Gesù« (»pri Jezusu«) pridigoval o čednostih Marijinih. Neko saboto — bilo je v svečanu l. 1863. — izbral si je za predmet svojega nagovora milostno podobo naše ljube Gospe vedne pomoči. Tu navajamo le nekaj besed iz tega znamenitega govora: »Danes, ljubi kristijani, vam bom govoril o podobi naše ljube Gospe, ki je nekdej slovela med nami zaradi mnogih čudežev; ali že 60 let ni več glasú o njej, najbrže se nahaja sedaj v kaki zasebni hiši brez češčenja, popolnoma zanemarjena, ljudem neznana.« Potem pripoveduje pridigar, kako je preblažena Devica rekla, da želi biti češčena med cerkvama Svete Marije Velike in sv. Janeza v Lateranu. In potem pristavi: »O da bi kdo izmed mojih poslušalcev vedel, kje da je skrita sv. podoba! Tega bi prosil in rotil, da opomni onega, ki ima shranjeno milostno podobo, da jo vrne na izrečno željo naše ljube Gospe, da se javno častí. Dotičnik bi morda

spoznal potem svojo predrznost, in nemudoma bi dal izpostaviti čudodelno podobo v eni mnogoštevilnih cerkvâ med Eskvilinom in Celijem.« Slednjič konča z besedami: »Kdo vé, ali ne bomo ravno mi doživeli čas, ko se najde sv. podoba? Morda nam Marija, ki si je sama nadela ime »Mati vedne pomoči«, pomaga v teh žalostnih in zmedenih razmerah, če Jo začnemo iz nova prav goreče častiti in se ji priporočati. Blagor pa onemu, ki ga je Bog izvolil, da nam zopet vrne podobo najmilostnejše Matere!«

No bodi potolažen, duhovnik Gospodov, goreči častivec brezmadežne Matere, čudodelnica Madonna (Gospa) je najdena; njeno prihodnje svetišče je nebo že določilo; oni pa, ki jo je našel in katerega propovednik blagruješ, skoro pokaže svetu dragoceni zaklad, ki ga je našel.

§ 5.

Čudodelno podobo najde pater iz reda oo. redemptoristov.

Letopisec oo. redemptoristov je dobil zelo znamenite podatke v knjižnici

eskvilinski — ne le o cerkvi sv. Mateja, marveč i o čudodelni podobi naše ljube Gospe, ki se je častila v tej cerkvi. Ko je torej nekega dne pripovedoval svojim sobratom o čudežih, ki so se godili pred to sveto podobo, zavpije naenkrat eden izmed njih, kakor od zgoraj razsvetljen: »Za Boga! Ta podoba še ni izgubljena! Jaz vem, kje je! Večkrat sem jo videl z lastnimi očmi!« Bil je pater Marchi, po rodu Rimljan, ki je bil pred nekaj leti vstopil v družbo najsvetejšega Zveličarja. Vsi so ga z največjo pazljivostjo poslušali, ko je začel pripovedovati:

»Leta 1852. je umrl v avguštinskem samostanu sv. Marije v Posteruli star, pobožen brat z imenom Orsetti. Obljube je bil napravil še v samostanu sv. Mateja, in ko je bila sv. Mateja cerkev razdejana, je šel z očeti avguštinci v Posterulo. Tu sem ga v svoji mladosti dostikrat obiskoval in se prav zaupno ž njim zabaval. Trinajst let sem bil njegov najljubši prijatelj in sem ga skoro vedno spremljeval. Ko sva bila nekoč v samostanski kapeli, naenkrat

obstane pred neko podobo Matere Božje in mi pravi s skrivnostnim glasom: »Dobro poglej, moj ljubi, to podobo Matere Božje! Zove se naša ljuba Gospa vedne pomoči; bila je nekdam v cerkvi sv. Mateja zelo češčena, in premnogo romarjev jo je obiskovalo.« Potem mi je večkrat ponovil iste besede, kakor bi jih hotel vtisniti v moj spomin. Od tistega časa mi je večkrat prav rad, posebno zadnji dve leti svojega življenja, ko je bil že skoraj popolnoma oslepel, pripovedoval o svoji ljubi Materi Božji, o njenem češčenju, o čudežih, ki jih je delala, in potem je skoraj vselej dostavil: »Ne pozabi, da je Mati Božja v naši hišni kapeli ista, ki so jo nekdam častili pri sv. Mateju, pa pazi, da ne pozabiš!« Večkrat je celo sredi pripovedovanja z nekim strahom in tajno razvnetostjo zaklical: »Ali si me razumel? — — To je gola resnica! — — Oh, kako velike čudeže je delala!« Tedaj nisem vedel, čemu mi to tako skrivnostno zatrjuje in priporočuje. V tem trenutju pa mi je jasno: Dobremu bratu je bilo od Boga dano, da meni naroči, naj

oznanim mlademu naraščaju, kje je shranjena Mati Božja vedne pomoči. Torej v posterulskem samostanu jo bomo našli.«

Očetje redemptoristi spoznajo iz tega, da je božja previdnost nje odločila vrniti krščanskemu ljudstvu »Pomoč kristijanov« in se prav iskreno zahvalijo za to izredno milost Bogu in Materi Mariji. Najrajši bi precej posegli po najdenem zakladu, ker je nekdanje svetišče sv. Mateja, prebivališče čudodelne podobe, stalo na njihovem svetu, in je njih cerkev, sv. Alfonzu posvečena, stala na mestu prejšnje sv. Mateja, — ali v strahu so, da bi morda ti razlogi še ne bili dovolj tehtni, zato prav goreče molijo na tihem k naši ljubi Gospej vedne pomoči, da naj se daruje sinovom svetega Alfonza.

Tako so molili dolgo časa, dokler jim ni razodel prej omenjeni pridigar v svojem govoru o podobi vedne Pomočnice, da preblazena Devica sama želi bivati med sv. Marijo Veliko in sv. Janezom v Lateranu, da jo ondi izpostavijo in časté. In ta kraj ne more

biti drugi, nego njih cerkev sv. Alfonza, stoječa med obema bazilikama. To svestišče si je Mati Božja izvolila v prebivališče. Očetje redemptoristi so bili vsi veseli, in treba je bilo le še, da objavijo svojo opravičeno zahtevo najvišji gosposki, in dobé čudodelno podobo v last.

Vendar njih generalni prednik poprej še prav mnogo in goreče moli in prosi pomoči od zgoraj, in še le čez dve leti sklene izprositi od sv. Očeta podobo. Dne 11. grudna l. 1865. so ga sv. Oče zaslišali in milostno vsprejeli. Na kratko je pripovedoval papežu zgodovino čudotvorne podobe in dokazal pravico očetov redemptoristov do nje. Pij IX. so vidno ganjeni, vzemó pero in lastnoročno zapišejo pod pisano prošnjo sledeče besede:

Dne 11. grudna 1865.

Kardinal-načelnik propagande naj naznani višjemu samostanu sv. Marije v Posteruli: Naša volja je, da se povrne podoba najsvetejše Device, o kateri govori prošnja, v kraj med cerkvi sv. Marije Velike in sv. Janeza v Lateranu — vendar mora generalni prednik redemptoristov dati v nadomestilo drugo dostojno podobo redovnikom v Posteruli. *Pij P. P. IX.*

Pač so dali sv. Oče to povelje zato tako urno, ker so si mislili: Dobro došla, pozdravljena Mati Božja vedne pomoči! Ona pomore večnemu mestu iz nevarnosti, Ona donese Kristusovi cerkvi zopet tako zaželeni mir.

Med tem se je povrnil generalni predstojnik reda najsv. Odrešenika ves vesel in srečen v Kaserto, in vsi sinovi sv. Alfonza so prav prisrčno zahvalili milostno Devico, da hoče bivati pod njihovo streho.

§ 6.

**Kongregacija najsvetejšega Zveličarja
dobi v last čudodelno podobo.**

Ko je bilo vse potrebno ukrenjeno, podasta se dva očeta redemptorista dné 10. prosinca l. 1866. v samostan sv. Marije v Posterulo, da prejmeta sv. podobo in jo preneseta v novo bivališče. Častiti prednik avguštincev ju pelje v hišno samostansko kapelo, kjer je bila čudodelna podoba toliko časa skrita. Pater Marchi jo dobi na ravno istem mestu, kjer jo je v mladosti videl že l. 1840. Oče priyor jima izroči dragoceni zaklad,

in sedaj smeta od blizo, kolikor jima drago, gledati ono čudapolno Gospo vedne pomoči, h kateri je toliko rodov s svetim spoštovanjem povzdigovalo svoje oči.

Cela podoba je čudovito dobro ohranjena, ne gledé na to, da je že pet do šest sto let stara.

Jedino nad glavo preblažene Device in Jezuščka je bilo nekaj luknjic, kamor so bili gotovo goreči verniki pritrdili nanizane bisere in drage kamene. Te luknjice pa je spreten umetnik brzo zadelal, tako da se vidi podoba danes polnoma nepoškodovana.

Oba patra redemptorista zadeneta sladko breme na rame, in kmalu vidimo našo ljubo Gospo vedne pomoči zopet na Eskvilinu v cerkvi, le par korakov oddaljeni od njenega nekdanjega svetišča.

Čudna so pota božje previdnosti, po katerih je milostna podoba naše ljube Gospe vedne pomoči prišla v cerkev sv. Alfonza! Le premišljujmo posamezne dogodke: Ostareli brat Orsetti se čuti od Boga navdahnjenega, da odkrije svo-

jemu prijatelju Marchiju sveto podobo, da mu tako vneto in nujno priporoča, naj ne pozabi, da je podoba, ki mu jo je pokazal, res čudotvorna podoba naše ljube Gospe vedne pomoči. Pater Marchi se še le tedaj domisli prijateljeve skrivnosti, ko postane redemptorist in ga drug redemptorist opomni čudodelne Matere Božje. Naša ljuba Gospa vedne pomoči hoče ostati skrita, dokler ni sezidana cerkev sv. Alfonza na istem mestu, kjer je stalo prej Njeno prvo svetišče; sv. Oče tako brzo in z veseljem vrhovnemu predniku čč. oo. redemptoristov izroči milostno podobo — kdo ne vidi v teh dogodkih božje roke in moči Njegove svete Matere? Da, sinovi sv. Alfonza se smejo veseliti posebne milosti, da jih je preblažena Devica izvolila na čudovit način za čuvaje svoje čudodelne podobe.

Ali ni brezmadežna Mati božja s tem, da je tako odlikovala sinove, hotela poplačati očeta samega, sv. Alfonza, ki je s tako veliko ljubeznijo in zgovornostjo slavil Njene prednosti in razširjal s toliko vnemo in s tolikim vspehom Njeno

češčenje? Omenjamo le njegovo prelepo knjižico »Slava Marije«, ki je predstavljena že v vse jezike. Razun tega pa se je gotovo naša ljuba Gospa v. p. darovala še zato oo. redemptoristom, da ti povsod, kamor pridejo, oznanjujejo njeno čudodelno moč in priporočajo njeno češčenje.

Bodi tedaj pozdravljena, preblažena, mogočna Gospa! Dobro došla vsem sinovom sv. Alfonza: Zahvaljujemo Te za veliko milost, da si nam svojo sv. podobo izročila. Odslej hočemo po vseh deželah in po vesoljnem svetu, kjer obhajamo sv. misijon, Tvoje ime slaviti in širiti Tvoje češčenje. Pod Tvojim varstvom bomo začeli, pod Tvojim varstvom skončali svoje apostolsko delo. Grešniki bodo k Tebi klicali, in Ti jih bodeš spreobrnila; pravičniki Te bodo častili, in Ti jih bodeš vodila od kreposti do kreposti; vsi verniki se bodo zatekali k Tebi, ko bodo čuli o Tvoji čudežni moči, in Ti jih bodeš osrečila časno in večno.

§ 7.

**Čudežna podoba se slovesno prenese na
Eskvilin v cerkev sv. Alfonza.**

Sinovi sv. Alfonza se niso zadovoljili s tem, da so skrito čudežno podobo našli, smatrali so za sveto dolžnost pokazati jo na jako slovesen način celemu rimskemu mestu. Tudi Rimljani so hoteli mogočno zaščitnico ravno tako slovesno kakor njihovi predniki l. 1497. prenesti v njeno novo svetišče. Tako se je ljubi Gospej vedne pomoči napravil slovesen sprevod, katerega se bode vedno spominjalo rimsko ljudstvo.

Dné 17. aprila 1866 je izdal kardinalvikarij v imenu sv. Očeta, slavno vladajočega papeža Pija IX., za celo mesto sledeči poziv:

»Ljubi Rimljani! Stara in čudežna podoba blažene Device vedne pomoči, h kateri so se vaši predniki skozi tri stoletja s tako vnemo zatekali, se bode jela kmalu zopet javno častiti. Ko so za časa pogubnih bojev, ki so v začetku našega stoletja kalili cerkveni mir, sovražniki porušili cerkev svet. Mateja,

ostala je čudežna podoba v temnem svetišču skrita. Ravno sedaj je pa sveti oče, slavno vladajoči papež Pij IX., lastno-ročno izdal sledeči ukaz : »Podoba naše ljube Gospe vedne pomoči se mora zopet prenesti na Eskvilin, med baziliko lateransko in liberijansko. Izpostavila se bode torej za prihodnje v češčenje v redemptoristovski cerkvi sv. Alfonza, ki stoji na ravno istem mestu, kjer se je prej vzdigovala cerkev sv. Mateja.

»Vsled tega bodo oo. redemptoristi iz hvaležnosti do Marije, ki je izbrala njihovo cerkev za prebivališče in njih same za stražnike čudežne podobe, dne 27., 28. in 29. t. m. obhajali slovesno tridnevnicu, da bi tako oživili in obnovili javno češčenje naše ljube Gospe vedne pomoči.

»26. popoldne se bode nesla sv. podoba v slovesnem sprevodu po rimskih ulicah, da se bode potem izpostavila v velikem oltarju v cerkvi sv. Alfonza.

»Rimljani, posebno prebivalci okraja Dei Monti (del mesta, kjer stoji vila Kaserta), skažite se pravi Marijini otroci. Vaši predniki so se odlikovali s svojo

pobožnostjo do naše ljube Gospe vedne pomoči! Posnemajte njih vzgled! V vsaki stiski in sili se zatekajte v njeno milostno naročje; branila in vodila vas bo z močno roko. Z njeno pomočjo bodele slednjič dosegli nebeško veselje.«

Vneto je sledilo rimsko ljudstvo navdušenemu klicu. Poročila o slovesnem prenesenju sv. podobe javljajo jednoglasno, da se je ta slovesni dan neizbrisno zapisal v rimske letnike.

Čudežno podobo so oo. redemptoristi do 26. aprila hranili v domači samostanski kapeli. Popoldne na določeni dan se je nesla v slovesnem sprevedu po ulicah okraja Dei Monti. V sprevedu so naprej stopali redovniki sv. Frančiška Pavlanskega, sledili so psalme prepevaje oo. redemptoristi, redovniki sosednih samostanov in duhovniki bližnjih župnij. Za njimi je stopal prevzvišeni škof karnopski, monsignor Besi, z asistenco. Slednjič se prikaže čudežna podoba pod nebom, katero je nosilo osem duhovnikov. Pred njimi so trosile belo-oblečene deklice cvetje vsake vrste na pot;

vrstili so se predstojniki raznih redov. Slavni sprevod je zaključila nebrojna množica pobožnih vernikov glasno ponavljajoč sv. rožni venec. Ceste so bile posute s cveticami, balkoni hiš so bili okrašeni z vsakovrstnimi preprogami. Nad 20 tisoč vernikov se je udeležilo slovesnosti, in celo rimsko mesto je odmevalo od hvalnih Marijinih pesmij.

Splošnemu veselju in navdušenju se je pridružila goreča pobožnost. Vsa zunajnost ogromne množice je jasno razodevala, da niso prihiteli iz gole radovednosti, ampak le pozdravit in počastit čudežno podobo. Tako gorečo otroško ljubezen poplačala je Marija z jasnimi dokazi materne priprošnje. Ko se je l. 1499. prvič prikazala rimskemu ljudstvu delala je znamenite čudeže; kako bi bila mogla l. 1866. obhajati svoj drugi pohod, ne da bi osrečila z očividnimi milostmi ljubljene Rimljane! V neki hiši, mimo katere se je premikal sprevod, ležal je štiriletni otrok že 20 dnij hudo bolan. Mrzlica in krč sta ga dovedla že skoro na rob groba. Žalostna mati se zaupno zateče k ljubi Gospej vedne pomoči.

Ko se je podoba v slovesnem sprevedu približala, vzdigne mati umirajočega otroka iz postelje, ga nese k oknu in zakliče k mogočni Gospej:

»Ljuba Gospa vedne pomoči, ozdravi mi ubogo dete ali sprejmi je k sebi v nebesa!« Tako zaupno prošnjo je morala Marija uslišati. Hipoma je bilo dete rešeno nevarnosti, in malo dni pozneje prinese s svojo materjo nebeški dobrotnici v zahvalo voščeno svečo v dar.

V bližini je bila tudi 8 letna deklica, ki že skozi štiri leta ni mogla svojih nog premakniti. Mati se zateče k Mariji, ko se je premikala sveta podoba v sprevedu mimo hiše. Takoj je čutil otrok izpremembo v svojem telesu. Mogel je že lažje svoje ude premikati, vendar še niso bili popolnoma zdravi.

Polovično ozdravljenje navduši mater, da ne neha prositi za popolno zdravje.

Nekaj dni pozneje ponese na svojem naročju hčerko v cerkev sv. Alfonza, položi jo na oltar pred čudežno podobo in kliče k ljubi nebeški kraljici: »Vsliši me, o Marija! Dopolni, kar si pričela.« Komaj izusti ganljive zaupne besede,

otrok vstane in teka okrog v veliko začudenje navzočih.

Po dokončanem sprevedu vstopijo s sveto podobo v cerkev sv. Alfonza ter jo postavijo na veliki oltar.

Slovesna tridnevnicca in ta spreved sta iznenadila s svojo veličastnostjo rimsko ljudstvo. Cerkev sv. Alfonza, okrašena in bogato razsvitljena, se je zibala kakor gozd v lučicah in plamenu. Dopoldne je pel pri velikem oltarju slovesno sv. mašo prevzvišeni nadškof iz Petre in potem prevzv. nadškof iz Terracine in Akvile; tudi pri stranskih altarjih so se od ranega jutra do poldne neprenehoma brale sv. maše. Pri popoldanski službi božji je proslavljjal oče redemptorist z veliko zgovornostjo moč in ljubezen najsvetejše Device, ob sklepu blagoslovil je kardinal navzoče s presvetim Rešnjim Telesom. Blagoslavljali so prevzvišeni kardinali Panebianco, Pitra in Reisach. Veličastvo in slovesnost službe božje povzdignila je množica vernikov. Od vsih stranij, celo iz najdaljnih predmestij privreli so verniki; plemenitaš in prostak, bogatin in berač, prišli

so v obilnem številu in napolnili svetišče. Posebno reveži vsake vrste so prihiteli k čudežni podobi iskat pomoči in tolažbe. Tudi ubogi grešniki niso zaostali; saj oni najbolj potrebujejo milosti. Na tisoče jih je po skesani sveti spovedi prejelo z veliko gorečnostjo sv. obhajilo. »Morali bi«, pripoveduje neka priča, ki more resnico povedati, »morali bi z lastnimi očmi zreti navdušenje ljudstva, da bi si je mogli predstavljati. Neštevilna množica vencev, sveč, raznih daril je bilo tu! Verniki so v pravem pomenu besede cerkev do cela napolnili; v treh dneh je gotovo 50.000 ljudij prihrumelo k milostni podobi.« Na večer zadnjega dné je prevzvišeni kardinal Reisach z zahvalno pesmijo zaključil veličastno in blagonosno slovesnost.

§ 8.

Češčenje čudežne podobe v Rimu.

Večkrat se žal zgodi, da sledi veselim dném otožna tihota. Svetišča, ki so bila včeraj natlačena z nebrojnim ljudstvom, stojé danes zapuščena in osa-

mela in prejšnje živahno navdušenje nadomešča žalostna brezbržnost.

Toda vse drugače je bilo po tridnevnicu v čast naše ljube Gospe vedne pomoči, ki smo jo ravnokar opisali. Zmiraj bolj je naraščalo češčenje naše ljube Gospe vedne pomoči, ki se ni vko-rennilo le v Rimu, ampak razširjalo po vesoljnem svetu. Ni ga bilo za rimskim ozidjem, ki bi še ne bil počastil svete podobe. Tem gorečneje so vreli k novemu viru milosti blažene Device, ker je po srečnem naključju neposredno slavnosti v cerkvi sv. Alfonza sledil mesec majnik. Vsakdo je hotel ljubi Materi podariti svoj venček. Dan na dan se je množilo ljudstvo in navdušenje je tako vskipelo, da so koncem mesca prebivalci okraja Dei Monte, ki obsega osem župnij, zahtevali novo slavnost v čast naše ljube Gospe. Najodličnejši meščani imenovanega okraja so se sešli k vzvišenemu predstojniku redemptoristov, proseč, naj na njih stroške priredi drugo še slovesnejšo tridnevnicu v zahvalo za veliko milost, ker se je ljuba Gospa zopet povrnila med nje. Prošnja se ni mogla

odbiti. Generalni vikarij je poslal novo vabilo Rimljanom in je odločil za novo tridnevno prve tri dni meseca julija. Spomočjo prostovoljnih doneskov, kakor javlja poročilo, se je cerkev kar najlepše okrasila. Veliki oltar je plaval v lučicah. Vsak večer je podelil kardinal blagoslov z Najsvetejšim. Tudi pročelje cerkve in bližnje ulice so bile krasno razsvitljene. Ne samo prebivalci okraja Dei Monte ampak tudi ogromna množica drugega ljudstva se je vdeležila slavnosti. Tudi naša ljuba Gospa vedne pomoči je pokazala svojo milostno roko, da bi otročje zaupanje rimskega ljudstva poplačala in ob enem povečala. Omenim naj le nekatere dokaze milosti, ki so v resnici prava čuda. Soproga papeževega uradnika trpela je že dva dni na porodu. Vešča oseba, ki jej je stregla, je izgubila vso nado na srečen izid. Tretji dan je bilo nedvomno, da je vsa človeška pomoč zastonj, in da je bolna soproga izgubljena. V tej skrajni sili se spomni mož podobe naše ljube Gospe vedne pomoči v svoji hiši. Poda jo umirajoči soprogi in jo opominja, naj z zaupanjem

kliče ono, ki zmiraj pomaga, tudi še tukaj, kjer človek ne more pomoči. Vboga žena se osrči, prosi kolikor more našo ljubo Gospo vedne pomoči. Ni zastonj prosila! Takoj je bila rešena. Presenečena je vzkliknila babica: »Otrok živi! Čudo, otrok živi!« In res, otrok je bil zdrav in čil, mati pa gotove smrti rešena. — Oče, poln radosti in veselja, je hitel zahvalit se dobrotljivi pomočnici, ki mu je ohranila mater in otroka. V spomin je obesil srebrno srce na oltar naše ljube Gospe.

Nekaj mesecev pozneje je zadobila neka druga rimska gospa po posredovanju naše ljube Gospe v. p. jednako milost. Imela je lepo navado počastiti vsaki dan čudežno podobo. Tu jo napade vodenica in njeno stanje se je tako poslabšalo. Zdravnik se je izrazil, da se dá pomoči le z operacijo. Pri tej žalostni vesti udrle so se bolnici solze in priporočila se je naši ljubi Gospej vedne pomoči. Marija usliši takoj svojo pobožno častilko. Predno se zdravnik povrne, zboljšalo se ji je, da ni bilo več potreba operacije. V kratkem času je izginila vodenica.

Toda Bog hoče še nadalje skušati potrpežljivost in zaupanje te gospe. Pošlje hudo mrzlico, ki ji vzame zavest in jo pripravi v skrajno nevarnost. Tri dni ležala je brezzavestna boreča se s smrtjo. Toda tiha molitev, katero je pošiljala do zadnjega trenutka, dokler je bila še pri zavesti, k ljubi Materi vedne pomoči, je pokazala svojo moč. Zmagala je zlô. Ko so že pričakovali zadnjega vzdih, se prebudi nenadoma iz smrtnega snâ, vzdigne se s postelje — in bila je zdrava. Malo dnij pozneje je darovala v zahvalo voščeno svečo in srebrno srce — svoji milostljivi dobrotnici.

Lahko bi našteli še drugih, ravno tako ali še bolj čudovitih slučajev, ako bi dopuščal pičli prostor, ki smo ga odmerili tej knjižici. Mnogoštevilna darila, sveče, srebrni in zlati srčki, dragi kameni na oltarju nebeške kraljice pričajo dovolj, da je tudi novo svetišče naše ljube Gospe vedne pomoči postalo vir milostij, in da se je češčenje globoko vkoreninilo v srcih rimskega ljudstva.

Milostna podoba in sv. Oče.

Znano je, kako hud boj bojujejo hudobni ljudje v zvezi s peklom že desetletja proti katoliški cerkvi. Sicer Kristusove cerkve ni mogoče vničiti, saj je obljubil njen Božji ustanovitelj: »In vrata peklena je ne bodo premagala. — Glejte, jaz sem pri vas vse dni do konca sveta.« Toda lahko jo sužijo, to se pravi, ovirajo jo v njeni upravi in v njenem delovanju. Da bi pa vsaj ta zadnji namen dosegli, poslužujejo se brezbožniki vseh mogočih sredstev, katera jim le pekel more ponuditi. Nobeno sredstvo jim ni preveč krivično, nobena laž prevelika, nobeno obrekovanje prenizkotno, nobeno hlinjenje presramotno.

Kakor hitro je izbruhnilo to strašno preganjanje Jezusove cerkve, obrnil se je tedanji slavno vladajoči papež Pij IX. blaženega spomina do velike Pomočnice kristjanov. Da bi si zagotovil pomoč mogočne nebeške Kraljice, izrekel je, da je brez madeža spočeta. V vseh svojih svečanih nagovorih je navduševal škofe,

duhovnike in vernike, da naj se zatekajo k brezmadežni Materi Božji. In glej! na enkrat v najhujšem boju, ko so vsak trenutek pričakovali odločitve, pokazala se je Marija v glavnem mestu krščanstva kot veliko čudodelnico, kot pomočnico v največji bedi, kot mater vedne pomoči. Rimsko ljudstvo se je srčno razveselilo in jo pozdravilo takoj kot svojo nebeško rešiteljico. Od ust do ust se je namreč razlegal veseli glas po vsem mestu: »O sedaj prihaja mogočna Gospa, ki bo razkropila sovražnike božje in dala Kristusovi cerkvi že tako dolgo zaželeni mir!«

Zdi se, da so bili sv. oče sami trdno prepričani, da je naša ljuba Gospa vedne pomoči le zato zapustila svoje skrivno bivališče, da bi postala katoliški cerkvi nova pomočnica. Zato so tako naglo ukazali, da naj se čudodelna podoba zopet izpostavi javnemu češčenju, zato so dovolili mnogo svetih odpustkov za posamezne molitve k naši ljubi Gospej. Toda še več so storili: Komaj je stala čudodelna podoba na svojem novem

prestolu, hoteli so jo rajni papež z navadnimi verniki vred obiskovati in častiti. Ko so se 5. majnika (1866) v cerkvi sv. Alfonza ravno imele pričeti večernice, stopili so popolnoma nepričakovano Pij IX. v cerkev in šli med veselja presenečeno množico k oltarju naše ljube Gospe, kjer so pobožno pokleknili in nekoliko časa molili. Potem so stopili na oltarjeve stopnice in z zanimanjem ogledovali čudodelno podobo. »O kako je lepa!« rekli so generalu redemptoristov z otroško-pobožnim glasom; zraven pa so pristavili meneč neko sliko milostljive podobe, katero jim je bil preje general ponudil: »Rajši jo imam, kakor ono, katero ste mi vi podarili.«

Sliko, o kateri tu govorimo, ukazali so papež precej od začetka v svoji sobi obesiti, da bi pred njo molili za potrebe sv. cerkve.

Sledimo torej tudi mi, ljubi bralci, vzgledu velikega papeža in priporočujmo vsak dan njegovega naslednika na Petrovem stolu in katoliško cerkev mogočnemu varstvu naše ljube Gospe vedne

pomoči! Marija je sicer pripravljena, zatirani sveti cerkvi pridobiti zmago, toda ona hoče, da jo preje ponižno prosimo — po božji naredbi, po kateri moremo samo z zaupljivo in vstrajno molitvijo doseči milosti božje. Najsvetejša naša dolžnost je torej priporočiti večkrat v teh žalostnih časih zatirano sveto cerkev krepki pomoči Matere Božje, da ona povzdigne svojo mogočno roko in osramoti sovražnike Božje in njegove sv. cerkve.

Čudodelna podoba v Rimu svečano kronana.

Komaj jedno leto je naša ljuba Gospa vedne pomoči v rimski cerkvi sv. Alfonza svoje čudodelne milosti delila, ko so Rimljani v znak svoje otroške hvaležnosti srčno zahtevali, da se sveta milostna podoba krona. V ogromnem številu so duhovniki in verniki izročili prečastitemu stolnemu kapiteljnu sv. Petra prošnjo, da naj se okrasi z zlato krono čudodelna podoba naše ljube Gospe vedne pomoči, katera se odlikuje i po svoji starosti i po svojih čudežih. Ime-

novani stolni kapitelj je prošnjo milostno sprejel. Sklenil je jednoglasno, da se podari mogočni Materi Božji z dragimi kameni okrašena krona in je izvolil svojega dekana monsignora Antici-ja Mattei-ja, patrijarha carigrajskega, da bi jo venčal.

Zato je izdal kardinal-vikarij v imenu Njegove svetosti, papeža Pija IX., dné 2. junija leta 1867., nekaj tednov pred osemnajststoletnico prvakov apostolov Petra in Pavla, sledeče povabilo na rimsko ljudstvo:

»Ljubljeni Rimljani! Pred jednim letom smo vas pozivali, da pobožno častite častivredno podobo naše ljube Gospe vedne pomoči. Tu ste se skušali, kdo Mater Božjo bolj ljubi in časti. Od takrat so jo mnogi izmed vas večkrat na pomoč klicali in so mnoge izvenredne milosti prejeli iz njenih usmiljenih rok. Sedaj bo pa čez nekoliko dnij čudodelna Devica svečano kronana. Prihitite torej zopet, ljubljene Rimljani! da še jedenkrat pokažete svojo ljubezen in pobožnost do mogočne nebeške Kraljice. Pokažite vernikom, ki so prišli iz vseh

delov sveta v Rim, kako zelo ste vdani našej ljubi Gospej vedne pomoči. Spodbujeni po tem dobrem vzgledu, se bodo potem v molitvi z vami združili ter prosili Marijinega varstva za mesto Rim in za vso sv. cerkev.«

Slovesnost se je določila na nedeljo, dné 23. junija. Zjutraj tega dné podal se je carigrajski patrijarh, dekan prečastitega stolnega kapiteljna v cerkev sv. Alfonza, katera je bila že polna pobožnega ljudstva. Pri vhodu svetišča so ga sprejeli očetje redemptoristi. Ko je došel do velikega oltarja, izročil je vrhovnemu generalu blestečo se krono, toda preje je sprejel od njega prisego, da bode ostala krona vedno na glavi najsvetejše Device. Potem se je prebral sklep stolnega kapiteljna, kateri pravi, da je vatikanski kapitelj sklenil čudodelni Devici darovati zlato krono in poblešča dekana, da krona blaženo Devico; s tem hoče povečati čast božjo, bolj in bolj zaslužiti varstvo blažene Device v teh žalostnih časih, vneti pobožnost rimskega naroda do naše ljube Gospe vedne pomoči. Po teh prvih

obredih je sledila takoj slovesna sveta maša. Kakor hitro je minila sv. maša, dala je antifona: »Veseli se, nebeška kraljica«, začeta od patrijarha, nadaljevana pa od tisoč in tisoč glasov, zbrani množici znamenje, da se bo kronanje kmalo pričelo. Ko je bil ta častitljivi slavospev končan, stopil je patrijarh, dve kroni v rokah noseč, na oltarjeve stopnice in je položil prvo na glavo Jezuščkovo, drugo pa na glavo Božje Matere. Precej so zaorili slavospevi po svetišču. In med tem, ko so duhovni in ljudstvo z velikim navdušenjem peli prelepo zahvalno pesem, oznanjevali so gromeči, topovi in zvonovi starih bazilik vsem prebivalcem mesta Rima novo slavje Matere Božje.

Kakor je generalni vikarij v svojem »svetem pozivu« omenil, vršilo se je kronanje na ravno isti dan, kakor se je obhajala najslavnejše osemnajststoletnica sv. Petra in Pavla.

Pet sto škofov, nebrojna množica duhovnikov in posvetnih ljudij iz vseh narodov je bilo takrat v svetem mestu. Mnogi izmed njih so bili pri ginljivi

svečanosti v cerkvi sv. Alfonza pričujoči.

Mi pa, o ljuba Mati vedne pomoči, imamo samo jedno željo : da tvoji otroci pobožno častijo tvojo sveto podobo in ji vsak dan darujejo kako lepo krono ; sicer ne krone, narejene iz zlata, pač pa krono prepleteno z božjo ljubeznijo ; ne krone okrašene z dragimi kameni, pač pa krono nakiteno z molitvami in čednostmi. Tako duhovno krono hočemo ti vsi dan za dnevom darovati. Toda, predobra Mati ! najprej nam moraš pomagati, da spletemo tako krono. Kajti ljubezen, molitev, čednosti in sploh vse, iz česar naj bi bila ta krona sestavljena, moremo dobiti le iz tvojega milosti polnega zaklada. O Mati vedne pomoči, pomagaj nam torej moliti, v čednostih se vaditi in vedno tvojega Božjega Sina in tebe ljubiti. Tako bodi ! tako se zgôdi ! Amen.

§ 9.

Češčenje čudodelne podobe se razširja v vse dele sveta.

Ko je češčenje naše ljube Gospe v mestu Rimu na novo zacvetelo, razši-

rilo se je tudi v druge pokrajine in dežele.

Iz Rima se je raznesel njen sloves v ves svet; pripovedovali so njeno zgodovino, slavili njeno čudežno moč, poročevali so o njenem slavnostnem premeščenju v cerkev sv. Alfonza. Zato so dobili vsi verniki zaupanje do nje. Kar je pa pred vsem ljudi privabilo, da so jo častili in na pomoč klicali, je bilo njeno pomenljivo ime. Imenuje se ona: »Ljuba Gospa vedne pomoči«, kje pa bi se našel človek, kateremu bi ne ugajalo to ime, saj vsi potrebujemo vedne pomoči!

Da gotovo! Ničesar mi revni Evini otroci bolj ne potrebujemo, kakor vedne pomoči. Pomoči, da obžalujemo svoje storjene grehe; pomoči, da več novih grehov ne delamo; pomoči, da dosežemo božjo milost; pomoči da v božji milosti ostanemo; pomoči, da umrjemo srečne smrti; pomoči in zopet pomoči in vedno potrebujemo pomoči. Zato pa na zemlji po sladkem Jezusovem imenu ni družega, tako milega, tako mogočnega, tako sladkega in prikupljivega

imena, kakor ime »Mati vedne pomoči.«

Velike važnosti je tudi to, da si je Marija sama izbrala ime: »Ljuba Gospa vedne pomoči.« Kdo bi se torej vendar še mogel ubraniti ljubezni in pobožnosti do te velike pomočnice, naše matere? O Marija, kakor hitro se imenuješ »Mati vedne pomoči«, ne moreš več ostati zaprta v kaki rimski cerkvi, kajti ves svet teži po tebi, ves svet te išče, ves svet te hoče videti, ves svet se zateka k tebi, ves svet koprne, da bi izkusil moč tvojih čudežev. Zato se je pa tudi češčenje naše ljube Gospe vedne pomoči tako hitro razširilo po vseh najraznovrstnejših krščanskih deželah. Komaj je preteklo nekaj let, odkar so v Rimu njeno podobo zopet jeli očitno častiti, že so jo z otroškim zupanjem častili v Italiji, na Nemškem, na Francoskem, v Španiji, v Ameriki. Njene podobe in svetinjice so razširjene danes že povsod, kajti vsak bi rad ljubeznjivo Mater na svoje oči gledal, vsak bi jo rad na svojem srcu nosil. V mnogih cerkvah in kapelicah so iz-

postavili natančno posneto sliko čudodelne podobe javnemu češčenju, in od vseh stranij so vreli verniki iskat pomoči pri naši ljubi Gospej.

Neki duhovnik burške (Bourges) škofije je sredi Francoskega sezidal mogočno cerkev na čast Marije vedne pomoči; v mestu Bohum (Vestfalsko) stoji druga veličastna cerkev s tem imenom; dá, večje in manjše cerkve naše mogočne Pomočnice nahajajo se že v mnogih katoliških deželah. Tu hočemo imenovati samo Puhhajm na Gorenjeavstrijskem in Hernals pri Dunaju.

Po imenovanih slikah se prava milostna podoba tako-rekoč razmnožuje po svetu. Mariji je pa tudi všeč, da se te slike častijo; to je pokazala s tem, da je na čudovit način vsliševala molitve. Saj se pa po slikah tudi čudovita podoba sama časti; kakor tudi nasprotno češčenje milostne podobe same ne pomenja družega, kakor češčenje Matere Božje same pod imenom: »Naša ljuba Gospa vedne pomoči.«

§ 10.

**Milostna podoba, češčena pri Marijinih
Stopnicah na Dunaju.**

O tej čudodelni podobi v Rimu se je tudi na Dunaju mnogo govorilo in propovedovalo, tako, da je tudi tu začelo v srcu mnogih kristijanov kliti zaupljivo češčenje naše ljube Gospe vedne pomoči.

Prišel je mesec majnik l. 1867. Pri šmarnicah so govorili v cerkvi Marijinih Stopnic o Naši ljubi Gospe vedne pomoči. Veliko vernikov je prihajalo, da bi poslušali govore o tej milostni podobi. Dne 6. majnika t. l. vršila se je v cerkvi Marijinih Stopnic ginljiva slovesnost. Dospela je namreč slika, natančno posneta po milostni podobi v Rimu, in hoteli so jo izpostaviti javnemu češčenju.

Odločen za to je bil altar sv. Jožefa, in nova slika se je postavila tu nad tabernakelj in se primerno okrasila. Še je bila slika zagrnjena z zastorom, in velika množica je nestrpno čakala,

da se podoba odkrije. Zvečer pred pro-
povedjo je šel prečastiti P. provincijal
redemptoristov, spremljan od vseh du-
hovnov in bratov dunajskega kolegija
k altarju sv. Jožefa. Oko in srce zbranih
vernikov je bilo obrnjeno proti zakriti
podobi. Na enkrat odmaknejo zastor,
in — naša ljuba Gospa vedne
pomoči gleda milo na zbrane, ka-
teri so bili tako ginjeni, da se niso
mogli več zdržati. Biserne solze so se
zablesketale v očeh mnogim, čutili so,
da je Mati Božja že s posebno pomočjo
prišla k njim v tej podobi. Nato so
milostno podobo slovesno blagoslovili
in potem so z velikim navdušenjem
zapeli: »Hvala bod' Gospod' Bogu.«
Od slej je rastlo navdušenje do češčenja
naše ljube Gospe vedne pomoči od
dne do dne. Verniki so hoteli zadobiti
vedno pomoč za-se in za druge. Zato
je pa okoli altarja vsak dan obilo mo-
livcev. Nekateri imajo telesne, drugi
zopet dušne nadloge in težave; s po-
sebnim zaupanjem jih tožijo Materi
Božji, zakaj »vedna pomoč« je
pravo ime, katero vsakega ojunači, da

pride s svojimi prošnjami pred Mater Božjo.

Da pokažejo verniki svoje češčenje in svojo ljubezen do Marije, krasijo njen altar s cveticami. Še revni posli si ne morejo odreči veselja, da ne bi naši ljubi Gospej vedne pomoči včasih darovali kakega šopka.

Ker izkazujejo Mariji tako ljubezen in toliko zaupanja, se ne čudimo, da se tudi ona izkazuje v tej podobi vselej kot pravo Mater milosti božje. Kaj kmalu so prišli k tej podobi pobožni častilci, toda ne samo zato, da bi prosili, ampak tudi, da bi se zahvaljevali.

»Marija je pomagala!« tako kliče njihovo srce in usta. Samo jeden vzgled naj tu navedemo. Neka gospa na Dunaju je imela hčerko, katera je imela na obeh nogah bolezen, zaradi katere je mnogo trpela. Pri neki pobožnosti na čast Marijinemu srcu v cerkvi Marijinih Stopnic je slišala v pridigi, da se je zgodilo več čudežev v Italiji na priprošnjo naše ljube Gospe vedne pomoči. Tedaj si je mislila gospa: »Ako

je Marija že tolikim pomagala, pomaga lahko tudi moji hčerki.« Stori torej obljubo, da bo devet dnij obiskavala podobo Matere Božje v cerkvi Marijinih Stopnic in tam pridno molila. Predno je bila devetdnevnic končana, bila je že hčerka popolnoma ozdravljena. Vsa vesela je prišla tedaj mati v zakristijo, plačala je za tri sv. maše na čast Marije vedne pomoči, in pri tej priliki je vse to pripovedovala.

Da je Marija res pomogla vernikom v mnogih nadlogah, nam priča mnogo zaobljubljenih daril, katera so v kratkem času prinesli verniki z opombo, da jim je preblažena Devica v tem ali onem važnem slučaju pomagala, ali sicer izprosila velike milosti. Med temi se nahajajo srebrna srca, zlati in srebrni križci in druge včasih zelo dragocene stvari, ki so obešene zraven oltarja sv. Jožefa.

Sveti oče pa so tej cerkvi podelili še mnogo odpustkov, tako, da so tu verni katoličani zajemali iz bogatega vira najrazličnejših milostij.

§ 11.

Kako se je ta pobožnost širila, in koliko molitev je bilo uslišanih.

Posebno se je razširilo češčenje Naše ljube Gospe vedne pomoči po natančnih slikah, katere so na Dunaju v barvah na zlatem ozadju. 30.000 slik se je tako hitro razprodalo, da je bilo treba v kratkem zopet 30.000 podob omisliti.

Mnogo ljudij je hotelo podobo Naše ljube Gospe pri sebi imeti, da bi jo vedno zopet lahko videli in se vspejebujali k novemu zaupanju.

V lepem okvirju visi podobica v tisoč stanovanjih na častnem mestu in daje stanovalcem ugodno priliko, da se v vsaki potrebi prepričujejo o vedni pomoči Marijini.

Čudovita uslišanja, ki so se od daleč in blizo poročala in se še poročajo, spričujejo, kako vseč je tako češčenje preblaženi Devici. Le nekaj vzgledov o tem naj navedemo :

1. Neka služkinja v vasi blizu Dunaja je imela želodčnega raka. Zdravniki

so nad njenim ozdravljenjem že obupali, in ona se je pripravljala na smrt. V tem pa pride neka gospa iz Dunaja v ono vas in prinese svoji tam bivajoči sestri nekaj podob Marije vedne pomoči. Ta se spomni bolne dekle in ji da eno tako podobo. Bolnica dobi veliko zaupanje in se zaobljubi romati na Dunaj k podobi Matere Božje pri Marijinih Stopnicah in dati za sv. mašo. V tem pa poskusi kaj jesti, in res posreči se ji po dolgem času, da zopet zavžije nekoliko mesne juhe. Drugi dan jo vidi zdravnik z veliko slastjo jesti, nad čemur se jako začudi in jo vpraša, kakšno zdravilo je rabila. Ko mu pove, kaj je storila, vsklikne: »Resnično, tukaj je prišla nadnaravna pomoč, kajti od človeške moči ni bilo ničesar več upati.« Za nekoliko dnij pride služkinja popolnoma zdrava v cerkev Marijinih Stopnic; obišče podobo blažene Device in prosi, da bi se v zahvalo brala sv. maša, ter pripoveduje o milosti, ki jo je prejela.

2. V Wösendorfu je žena Ersthofersjeva na smrt zbolela, ničesar več ni

mogla uživati, in ker je zdravnik popolnoma obupal, pripravljala se je na smrt. V tem jo nekdo obišče, ji da podobo Naše ljube Gospe vedne pomoči, ter jo obesi bolnici na vrat. Komaj je preteklo pol ure, je že prosila jesti, in v resnici je že lahko živela. Popolnoma je okrevala.

3. Druga žena v Wösendorfu, imenom Katarina Schweigerjeva, ki je bila blizu poroda, je tako močno obolela, da je zdravnik rekel: žena ne bo več ozdravela, in ko bi tudi porodila, bi vender dete gotovo prišlo mrtvo na svet. Bolnica je tedaj prejela zadnjo popotnico. V tem pa zve, kako je pomagala Marija vedne pomoči ženi Ersthofnerjevi, ter prosi, trdno zaupajoč na Marijo, ono podobo in naroči svojim otrokom, naj molijo skozi devet dnij one tri molitvice, ki se nahajajo na koncu te knjige. Kmalu na to porodi žena čisto zdravega dečka. Očitno je klicala: »Nihče mi ni pomagal, nego Marija Mati Božja!«

4. Gospici H. M., doma iz Znojma, jela je v maju 1870. l. gniti hrbte-

nica. Prišla je v bolnišnico na Wiedni, kjer je morala do julija ostati v bolniški postelji, brez upa na ozdravljenje. Bolezen se je vidoma širila in gnitje je vkljub dvojni operaciji vedno rastlo.

Tu ji dá postrežnica podobo vedne Pomočnice ter opomni, naj dá za sveto mašo v čast Matere Božje. Ta podoba jo takoj navdá z zaupanjem, dasi je prej še nikdar ni videla, in tudi še nikoli ni bila pri Marijinih Stopnicah. Poprej je pa pisala že svoji materi v Znojmu, naj pride na Dunaj, da bi jo še enkrat videla in ž njo govorila.

Ko mati pride, dá takoj brati drugo sv. mašo v čast Matere Božje vedne pomoči. In glej — na enkrat gnitje poneha, v veliko začudenje zdravnika, ki ji pravi: »Sedaj ste rešeni!«

Kmalu nato je čisto okrevala ter prišla v cerkev zahvalit se Materi Božji, kjer je vsa v solzah prejela sv. zakramente. Nato se je vrnila domov in je po pismenem poročilu čisto zdrava.

5. Istega leta je pisala neka oseba č. očetu provincijalu: Imeniten in visok gospod J. J. je smrtno obolel, vendar

pa ni hotel prejeti sv. zakramentov. Prosili so duhovnega pastirja, da bi ga k temu omečil. Toda vsi poskusi so bili brezuspešni, tako, da je duhovnik pri odhodu rekel: »Če se bolnik spreobrne, se more to le po čudežu zgoditi.« Žalostni domačini mu tedaj položé pod zglavje svetinjo M. B. vedne pomoči in molijo k Materi Božji, da bi se ga usmilila.

V hipu, kakor spremenjen, sam prosi duhovnika, se skesano spové in v bridkih solzah pravi: »Še nikdar se nisem tako srečnega čutil, ko sedaj! O, v dnu svojega srca obžalujem vsako malomarnost!« Popolnoma miren je zaspal nato v Gospodu.

6. Leta 1873. je prišlo na visokočastitega o.M.P. sledeče pismo: »Visokočastiti gospod! Prosim, berite sv. mašo na čast Marije vedne pomoči v zahvalo za prejeto zdravje. Kajti v noči od nedelje do ponedeljka imel sem hudo vnetje v vratu, v grlu me je žgalo, po malo urah bi bil že lahko mrlič. Milost božja pa me je navdala z mislijo, zateči se k Mariji vedne pomoči. S trdnim

zaupanjem sem si obesil podobico Marije vedne pomoči okoli vratu, molil rožni venec, in — v nekaj urah je nevarnost minula, in za nekoliko dnij je bolezen skoro popolnoma izginila. Svet se bo smejal, — jaz pa slavim ime Gospodovo in Mater usmiljenja. M.F.l.r.«

7. T. K. si je zabodla pri izmivanji tlaka v sobi tenko šivanko v palec, ravno med noht in meso, tako globoko, da je ni bilo nič več videti. O. M. P., njen izpovednik, ji je svetoval, naj išče pomoči pri kakem zdravniku. Ona pa odgovori: »Mati Božja mi bo že pomagala, — ona mi mora pomagati!«

Trdno upajoč na njeno gotovo pomoč je obiskovala vsak dan zjutraj in večer skozi deset dnij oltar vedne pomoči. In glej! deseti dan zapazi konec šivanke, katero s pomočjo sosede potegne iz prsta.

Čudno pri tem je to, da se ni niti v teku teh desetih dnij, niti pozneje čisto nič gnojilo, in da tudi nikakih bolečin ni trpela. Ozdravela je dejala to šivanko v srebrn okvirček ter jo obesila poleg oltarja milosti kot hvaležno darilo.

8. Leta 1874. je imela postrežnica Viktorija N. več mesecev hud protin, proti kateremu niso pomagala nobena zdravila. Ko je že nad sto goldinarjev izdala za zdravila, je postala nazadnje čisto nesposobna za službo. V svojem žalostnem stanju se zateče k Naši ljubi Gospej v. p., opravi devetdnevnicu, in s sklepom te pobožnosti jo zapusti tudi bolezen.

9. Uboga žena je dobila po nekem gospodu iz Vincencijeve družbe — bilo je leta 1875. — zraven družbene podpore tudi podobo in knjižico Naše ljube Gospe vedne pomoči s tolaživno spodbudo, da ji bo Marija gotovo pomagala, če jo pridno častí. Žena jame Mater Božjo na tej podobici častiti in opravljati molitve, ki so bile na nji. Preteče nekaj dnij, kar pride imenitno napravljena gospa, jo vpraša po razmerah, jo tolaži ter ji dá dva goldinarja. Od takrat pa prihaja v raznih časih in ji donaša vsakikrat darov.

Ta uboga žena je dobila tako trdno zaupanje v Mater Božjo, da jo i sama jako pridno častí, i tudi druge vspod-

buja k zaupanju na Mater Božjo, kjerkoli se ji prilika ponuja. In res: Naša ljuba Gospa vedne pomoči zaupanja nikdar ne osramoti, kakor pričata naslednja dva zgleda.

10. Imenovana žena je imela nečaka, ki je služil v prodajalnici. Padel je z lestvice in si zelo poškodoval nogo. Naredila se mu je silno boleča oteklina. Zdravnik je rabil razna zdravila — toda zastonj. Naposled izjavi, da je rana nevarna — kost je jela gniti ali pa se je bilo vsaj kaj takega bati. Bolnika naj prenesó v bolnišnico. Tako se tudi zgodí. Tedaj pa mu pošlje njegova teta, imenovana uboga žena, podobico in knjižico M. B. vedne pomoči, ter mu naroči, naj jo bere, da bi tako Mater Božjo častil in jo na pomoč klical.

»Sila uči moliti«, pravi pregovor; in ta bolnik, ki že dolgo več ni molil, da, popolnoma vero izgubil, učil se je v sili moliti. Takoj v prvi noči je imel čudne sanje. Zdelo se mu je, da ga je svetla luč v sobi vzbudila. Celo sobo je videl razsvetljeno; na tleh je pa opazil množico čudovitih prikaznij, ki

so plesale, pa takoj izginile, ko je naredil križ nad njimi in tudi sebe prekrižal. Nato pa je slišal glas, ki mu je rekel: »Tebi bo pomagano!« Te sanje so ga nagnile k molitvi in k zaupanju na Mater Božjo. In res je postajala njegova noga od istega časa vedno boljša, dokler ni slednjič čisto ozdravel.

11. Revna učiteljica glasovira je že čisto obupala, ker že dalje časa ni imela nikogar poučevati. Pripovedovala je svoje žalostne razmere zgoraj imenovani ženi in je prejela od nje podobo in knjižico Marije vedne pomoči. Nato je prišla v cerkev Marijinih Stopnic, kjer je pred oltarjem Marije vedne pomoči molila in jokala. Drugi dan je že dobila službo.

12. Protestantovsko deklico T. L., v službi pri katoliški gospôdi, nagibal je deloma vzgled, deloma pa prigo-varjanje ostalih domačinov, da bi postala katoličanka; toda nikakor se ni mogla za trdno odločiti, posebno, ker jo je z bridkim očitanjem od tega odvrčevala njena istotako protestantovska

sestra. Tu pa je ljubi Bog pokazal svojo moč. Dobila je namreč čudno bolezen na rokah, proti kateri ni pomagalo nobeno zdravilo, in ki jo je pripravila v nevarnost, da postane nesposobna za službo.

Pripravljena zateči se k Naši ljubi Gospej vedne pomoči, sklenila je opravljati devetdnevnicu in se zaobljubila, da postane katoličanka, ako bi po pomoči Matere Božje zadobila zdravje. Opravljala je obljubljeni pobožnost ter je nenadoma ozdravela. Ker se je pa vendar še obotavljala prestopiti v katoliško cerkev, je opazila, da se stara bolezen vrača. Sedaj še-le se je resno odločila, prejemala pouk ter leta 1874. sprejela katoliško vero; in tedaj je tudi bolezen izginila ž njenih rok.

13. Njena sestra M. L., po tem dogodku nekam zamišljena, si ni več upala očitati ji, ampak je tudi sama jela razmišljati, zlasti, ker ji je oni oče, ki je učil njeno sestro, poslal podobo s pozdravom in povabilom, naj tudi ona postane katoličanka.

Šla je — kakor je pozneje sama pripovedovala — kar slučajno v neko cerkev Matere Božje, kjer se je opravljala ravno slovesna služba božja. Čudovito jo je to ganilo, in ni mogla pozabiti one službe božje.

Naslednjo noč prikazala se ji je — ali v spanju ali ko je čula, tega ni mogla razločiti — preblažena Devica v čudoviti svetlobi in jo je prijazno k sebi vabila. Od tega trenutka je mislila tudi ona prestopiti h katoliški veri.

Toda, še-le ko je bila več tednov bolna, ji je ta sklep popolnoma dozorel. Po zadobljenem zdravju je prejela pouk, in v veselje svoje navzoče sestre javno molila katoliško vero pri oltarju Naše ljube Gospe vedne pomoči l. 1875.

14. Ravno tega leta je prišla premožna gospa v zakristijo pri Marijinih Stopnicah ter prosila, da bi se brala sv. maša v čast Naše ljube Gospe vedne pomoči, in sicer v zahvalo za veliko prejeto milost. Pripovedovala je namreč: »Nekega duhovnika je zadela nesreča, da se mu je zmešalo, in so ga morali odpraviti iz njegove službe. Njegovi so-

rodniki, osupli nad tem, so goreče molili k Naši ljubi Gospej vedne pomoči; in glej! njih zaupna molitev za trpečega duhovnika je bila v kratkem uslišana. Od svojega trpljenja rešen, je sedaj že zopet v pastirskem delovanju.«

15. Neka žena z Dunaja, na Wiedni stanujoča, poroča naslednje: »Dne 4. decembra 1875. l. sem tako nesrečno padla, da sem si zlomila desno roko. V svoji največji sili sem se zatekla k Naši ljubi Gospej vedne pomoči, sem obljubila opravljati devetdnevnicu, prinesiti malo darilo in objaviti v nekem nabožnem listu, če me usliši. Bogu in sv. Devici Mariji vedne pomoči bodi hvala za srečno ozdravljenje, katero sem zadobila na njeno priprošnjo, ko sem opravila devetdnevnicu. Moram pa tudi opomniti, da mi je preblažena Devica Marija l. 1870. v žalostnih razmerah nenadoma pomagala.«

16. B. G., nekoč služabnica na Dunaju, nosila je že dalje časa prstan (iz Marijinega Celja). Čez več let se ji je zarasel popolnoma v meso. Pred vsemi svetniki 1875. dala si ga je siloma s prsta sneti.

Pri tem je bil prst seveda močno ranjen. V nastali rani je jelo rasti divje meso, bolečina se je vedno širila, tako, da je cela roka otekla, in se je pri korrenini prsta lahko videla gola kost. Govorili so že sploh, da ji bodo morali ranjeni prst odrezati, da bi se še večja bolezen cele roke ne prijela. Ker prsta ni hotela dati odrezati, je šla B. G. v tej grozni stiski k Materi Božji vedne pomoči pri Mariji na Bregu. S trdnim zaupanjem poklekne pred podobo milosti in prosi Marijo, ki gotovo vselej in vedno pomaga, da bi ji vendar izprosila zdravje, in da bi ne bilo treba prsta rezati. Ko opravi svojo gorečo in zaupljivo molitev pred milostno podobo, gre v zakristijo, dá v ta namen za sv. mašo na čast Matere Božje vedne pomoči, ter se vrne na to domu žalostnega srca in težko pričakujoč, kaj se bo zgodilo. Zvečer položi še malo podobico vedne pomoči na nevarno bolni prst ter léže k počitku. Zaspí, in ko se zjutraj vzbudi, izginila je vsa oteklina, in prst postal je že mnogo bolji. V dveh ali treh dneh so se zacelile vse rane in niti sledi one

rane ni bilo več videti, da, celo brazgotine ne. Oni, ki je to popisal, si je sam ogledal prst.

17. V nekem kraju Oedenburškega okraja, kjer se je posebno razširilo češčenje Matere vedne pomoči, se je pokazala njena pomoč v neki veliki nesreči. — Hudobna roka namreč je v tistem okraju zaporedoma (petkrat v tednu) na raznih krajih zanetila ogenj. Strah, trepet in groza prebivalcev je bila nepopisna. Komaj jamejo na polji delati, komaj sedejo k svojemu pičlemu kosilu, že se zopet začuje krik: »Gori! gori!«

Vse nadzorstvo, vse varstvene priprave, celo izjemne stroge postave niso nič pomagale. Zdelo se je, kakor je neki stanovalec prestrašen rekel, da ogenj prihaja nenadoma, prav kakor iz pekla.

Prebivalci so bili prepričani, da jim more pomagati le Marija vedne pomoči, ako se z zaupanjem in pobožno do nje obrnejo. In glej! Oseba, ki je najbolj povdarjala zaupanje v Marijino pomoč, in sama s svojim vzgledom to kazala,

zasači skoraj pri dejanju samem požigalko, 13 letno dekletce, na katero ne bi bil nihče mislil. Nekaj iz hudobnosti, nekaj pa iz nespametnosti se je hotela s tem kratkočasiti, da ogleduje požar.

Ljudska hvaležnost do vedne Pomočnice bila je od tedaj splošna, kar si je lahko misliti.

18. Terezija . . ., kmečka hči iz inškega okrožja na Zgornjem Avstrijskem, trpela je prav hudo vsled krča, tako, da je po 8—12 dnij ležala kakor mrtva. V zadnjih treh letih ni mogla vstati s postelje. Nobena zdravniška pomoč jej ni pomagala; ničesar ni mogla zavžiti, le suhe skorjice kruha je žvečila. Tu jej pošlje prednica bližnjega samostana podobico Naše ljube Gospe vedne pomoči. V noči pred 15. oktobrom se je čutila tako slaba, da se je že na smrt pripravljala in menila, da bo svoj god v nebesih praznovala (15. oktobra). Kar zaspi in vidi v sanjah Marijo, kakoršna je na podobici, katera jej reče: »Vstani in pojdi k ‚Mariji pomagaj‘ in ozdraviš.« »Kako more Mati Božja od mene to tirjati?« misli si bolnica. Ravno isti

glas zasliši drugič, zbudi se in se čuti ozdravljeno. Koliko veselje zavlada v hiši! Še tisti dan lahko zapusti posteljo, kmalu izgine slabost, katero je še čutila. Takih in enakih milostij, katere je delila Mati Božja tudi v dušnih zadevah, bi se lahko mnogo navedlo. Toda, da preobširno ne govorimo, naj to dvoje zadostuje. Ne samo po hišah in pri rodbinah, ampak tudi po cerkvah se izpostavlja podoba Naše ljube Gospe, vedne pomočnice, kar se je tem ložje zgodilo, ker se je poleg malih podobic napravilo in izdalo tudi 2000 izvodov v veliki obliki. — Vsi so natančno posneti po prvotni podobi. Cerkve na Dunaju in v okolici so skoro vse s to podobo okrašene, in na tisoče vernih src se obrača zaupljivo k Naši ljubi Gospej vedne pomoči.

Da češčenje in pobožnost do te podobe vedno raste, dokazuje nam to, da pogostno poprašujejo po podobah, tako da so se že večkrat izdale večje podobe.

Ta naznanila naj zadostujejo, da te, krščanski bralec, vzpodbudé k no-

vemu zaupanju do Naše ljube Gospe vedne pomoči.

Dovôli nam tedaj, o blažena Devica Marija, da Ti še jedenkrat priznamo; še bolj kakor Tvoja čudodelnost vabi in vleče k Tvoji podobi Tvoje sladko ime vernike vseh deželâ in narodov. Imenuješ se Naša ljuba Gospa vedne pomoči. To ime nam pravi, da Ti pomagáš vsaki čas in v vsaki nadlogi, pomagáš tudi tedaj, ko ni od nikoder več nobene pomoči upati. Ti si mati vedne pomoči! S tem si pridobivaš srca vseh ljudij, ker nič ni naši brezumni revščini bolj potrebno, kakor ravno vedna pomoč!

§ 12.

Naša ljuba Gospa vedne pomoči pomaga kristijanom v vseh deželah.

Ko je naš Gospod in Odrešenik Jezus Kristus hodil po zemlji, bilo je ganljivo gledati, kako so hiteli k njemu bolni in slabotni od blizu in daleč, da bi jih čudežno ozdravil. Včasih je bila pot, po kateri je šel mimo, napolnjena s hromci, ki so klicali: »Jezus, sin Da-

vidov, usmili se nas!« In Jezus se jih je usmilil. Ozdravil je njih bolezní in jih oprostil nadlog; neuslišanega ni odpustil od sebe nobenega, ki je prišel k njemu z zaupanjem.

Zdi se, da se je blažena Devica Marija naučila usmiljenja do trpečega človeštva v obilnej meri pri svojem božjem Sinu. Kajti dosedaj je čudodelno moč, katero ji je Bog dodelil, večjidel obrnila v to, da polajša gorjé ubogih ljudij. Da stori čudeže, poslužuje se dostikrat tako imenovanih čudodelnih podob, med katerimi ona Naše ljube Gospe vedne pomoči gotovo ni zadnja.

V vzpodbudo krščanskemu bralcu hočemo navesti nekaj dogodkov iz raznih dežel, iz katerih se vidi, kako čudovito uslišuje Marija vse, ki se zaupno zatekajo k nji.

P o m o č v t e l e s n i h p o t r e b a h.

1. V šolski hiši kongregacije redemptoristov na Angleškem zbolel je hudo professor P. Franc Holl. Ker ga je hudo glava bolela in se mu je vsaka jed studila, pešale so kar vidoma njegove moči

in njegov položaj postal je zelo nevaren. Dijaki sklenejo obhajati devetdnevnicu na čast Naše ljube Gospe vedne pomoči, da izprosijo zdravje svojemu ljubljenu profesorju. Toda devet dnij je prešlo po vrsti, ne da bi se mu le količkaj zboljšalo; ravno nasprotno: bolezen se je shujšala vedno bolj in bolj, tako, da je oče superijor na večer devetega dne sklenil, bolnika prevideti s svetimi zakramenti.

Toda bolezen je imela radi tega hujša postati, da se moč Naše ljube Gospe vedne pomoči tem čudoviteje pokaže. Kajti drugo jutro, ko je zvonilo k angeljevemu češčenju, nastala je nenadoma v bolniku sprememba. »Kar naenkrat«, tako sam pripoveduje, »začutil sem, da prihaja v moje ude novo življenje in imel sem trdno prepričanje, da je Naša ljuba Gospa vedne pomoči uslišala molitve svojih služabnikov.« In v resnici ni več čutil ne bolečin, ne slabostij. Takoj vstane in gre v cerkev maševat. Ko je svojo zahvalo opravil, vrne se veselo k svojim stanovskim opravilom, kakor da ne bi bil nikdar bolan.

2. Pri redovnicah v L. v Belgiji je vsako leto, kakor je to sploh v navadi pri samostanih, ki imajo dekliške šole, pridiga za odhod bivšim gojenkam. Med dekleti, ki so se vdeležile odhodnice l. 1867., bila je jedna bolna, ki je pred sedmimi meseci izgubila glas. Niti besedice ni mogla izpregovoriti. Več imenitnih in v tej stroki izvedenih zdravnikov se je izreklo, da je bolezen neozdravljiva. V začetku odhodnice so to bolno deklico priporočili pridigarju v molitev. Ta moli skupno z gojenkami pred vsako pridigo tri »Češčene Marije« v čast Naše ljube Gospe vedne pomoči za dober namen, katerega pa ni povedal natančneje. Na predvečer zadnjega dneva je mogla bolnica že nekaj posameznih besed izpregovoriti; toda to ozdravljenje se je zdelo še prepomanjkljivo. Zaradi tega izpodbuja govornik drugi dan pred skupnim sv. obhajilom zbrane, da bi bolj goreče prosile za milost Našo ljubo Gospo. Ko začne moliti tri »Češčene Marije«, tudi ona gospica moli ravno tako glasno in razločno kakor druge; bila je popolnoma

zdrava. Po svečanosti naznani pridigar, da je molil za to deklico. Cela družba se je vzradostila, in veselje je bilo nepopisno. Vse je tiščalo k srečni tovaršici; kajti vsakatera ji je hotela prva častitati, prva jo občudovati; ta pa je odgovarjala in se zahvaljevala s čistim in jasnim glasom.

Prva njena skrb je bila, da sporoči veselo novico zdravniku, ki jo je tako neusmiljeno obsodil. Ta se ni mogel dovolj načuditi, ko jo je slišal glasno govoriti. Preiskal je njen vrat in začuden vzkliknil: »Vi ste popolnoma ozdravljeni! Kake pripomočke ste rabili?« Deklica pripoveduje, kako je ozdravela in zdravnik jo mirno in tiho posluša. Ta zdravnik je bil jeden izmed onih, ki mislijo, da izobražen človek ne sme verovati v čudeže. Silno rad bi bil našel kak vzrok, da bi bil rekel: To se je brez čudeža po naravnem potu zgodilo. Pa čudež je bil tako jasen, da ga ni bilo mogoče utajiti, in zdravnik je le z glavo kimal in modro molčal.

3. Meseca majnika 1867 so praznovali očetje redemptoristi v Huetè na

Španskem devetdnevnicu na čast Naši ljubi Gospej vedne pomoči, katera podoba se časti v njihovi cerkvi. Vse mesto se je vdeležilo lepe svečanosti. Neka žena pride s svojim sedemletnim dečkom, ki je radi kôz popolnoma oslepel. Jokaje se vrže na kolena pred podobo in pravi svojemu otroku: »Kliči, moj ljubi, Devico vedne pomoči na pomoč, da te ozdravi in ti dá vid.« Slepček vzdigne svoji ročici kvišku in pravi: »O Devica vedne pomoči, izgubil sem oči, daj mi jih zopet!« Komaj spregovori te besede, kar zakliče veselo: »Mati, mati, vidim! vidim presveto Devico! o kako je lepa! tudi vas vidim, tudi svoje roke!« Mati stisne k sebi na srce srečnega otroka in se zjoka od veselja.

Celo mesto je radovedno občudovalo dečka. Vsakateri ga je hotel videti in si ogledati oči; ta pa je pravil vsem onim, ki so se mu bližali: »Devica vedne pomoči me je ozdravila; rekel sem jej: »Daj mi zopet oči!«

Kmalu potem je prinesel Marijin ljubljenec v spremstvu svoje matere voščeno svečo v dar, da se zahvali nebeški Pomočnici.

4. Neka žena v Limburgu je trpela prav hudo, ker je imela raka. Ker se je sramovala povedati svojo bolezen, shujšala se je ta tako, da so postale bolečine neznosne. Konečno je morala vendar, hočeš nočeš, za svèt vprašati zdravnika, in ta jej je odgovoril, da se operaciji nikakor ne more izogniti. Tedaj pa se v bolnici vzbudi zaupanje do Naše ljube Gospe vedne pomoči. Ker je hodila večkrat v cerkev očetov redemptoristov, slišala je o čudežih Marijinih. Želela je tedaj, da se operacija preloži za devet dnij, da bi si med tem časom izprosila zdravja od Matere Božje. Koncem svojih pobožnih vaj odpravi se, seveda s težavo, v cerkev redemptoristov, ker je hotela zadnjikrat pred podobo samo svoje revno stanje potožiti. Tje prišedša pade na kolena in zdihuje k Naši ljubi Gospej: »O Mati vedne pomoči, ozdravi me! Več lahko storiš, ko tisoč zdravnikov! zakaj bi me ne hotela ozdraviti!« — Ko je nekaj časa verno in prisrčno molila, vrne se domov in se vleže v posteljo. Kmalu trdno zaspi — in ko se spet zbudi, izginila je popolnoma rakova oteklina.

5. Ko se je podoba Naše ljube Gospe vedne pomoči pokazala prvikrat v samostanski cerkvi v Tetterchem-u, bila je v okolici bolna neka deklica. Nekateri zdravniki so trdili, da se jej je vnel hrbtni mozeg, drugi zopet, da je imela revmatično vnetje po udih. Bila je zelo nevarna in dolgotrajna bolezen. Ker je dve leti brezuspešno rabila vsakovrstna zdravila, šla je iskat pomoči pri čudodelni Devici. Njeno upanje je ni varalo. Ko je klečala in molila pred podobo, katera je bila postavljena na oltarju in lepo ozaljšana, uslišala jo je milostljiva Mati vedne pomoči; kajti niti sledu ni več ostalo po njeni bolezni. Nekaj mesecev pozneje je vstopila v strog samostan, da daruje svoje zadobljeno zdravje v službo božjo in Marijino.

6. V Alzaciji je zbolel neki možak prav nevarno. Imel je hudo pljučnico. Nihče ni več mislil, da bi kedaj ozdravel. Prejel je zakramente umirajočih in se pripravljaj na pot v večnost. Tedaj se spomni Naše ljube Gospe vedne pomoči na Bišenbergu in obljubi, da bo romal

k njenemu svetišču in dati za jedno mašo, ako mu ona zopet zdravje podari. V istem trenutku ga je bolezen zapustila, kajti vstal je takoj in lahko opravljal svoje stanovske dolžnosti. Čez nekaj tednov pride na Bišenberg, da izpolni svojo obljubo in se dostojno zahvali čudodelnej Devici.

Reči smemo, da ni stiske, v kateri ne bi bila mogočna pomočnica pomagala. Kakor je nekđaj rekel božji Odrešenik, da je potrdil svoje nebeško poslanstvo, tako bi tudi Marija vedna pomočnica smela reči: »Slepi vidijo, hromi hodijo, gluhi slišijo, gobovi se očiščujejo«, in vsi ubožci in trpini dobivajo pomoč.

P o m o č v d u š n i h p o t r e b a h.

1. Neki gospod iz višjega stanu, ki že dolgo ni prejel svetih zakramentov, pride iz radovednosti v cerkev Naše ljube Gospe vedne pomoči. Ko ogleduje podobo, čuti se vznemirjenega, strah in vest se oglasita v njegovem srcu. Pogleda druge stvari in se skuša raztresti; toda milostni obraz Device mu

ostane trdno v spominu in ga opozarja na prejšnje brezbožno življenje! Da se iznebi teh žalostnih mislij, gre na drugo stran po cerkvi; toda tudi tukaj mu plava pred očmi milostna podoba in mu bridko očita. Zapusti cerkev, da najde mir na prostem; toda milostni obraz nebeške kraljice mu le neče izginiti iz spomina. Zdi se mu, kakor da žaluje in trpi Naša ljuba Gospa vedne pomoči zaradi njegovih grehov. Konečno sklene, poboljšati se, se skesano izpové, zadobi milost in spravo pa tudi notranji mir in zadovoljnost.

2. Iz svojega pastirskega delovanja pripoveduje neki duhovnik to-le:

»Neizbrisljivo mi ostane v spominu oni čas, ko sem šel prvikrat obhajati okoli l. 1870. v kraju N. N., kjer sem bil kot duhovni pomočnik nastavljen; izkusil sem prav čudovito Marijino varstvo.

»Bolnik, katerega sem šel prevideti, ni vedel nič, da prihajam; mislili so, če duhovnik s Presvetim pride, se bo bolnik že udal, da sprejme sv. zakramente, če tudi se jih je do sedaj branil. Jaz pa

nisem o tem ničesar vedel. Kako sem se začudil, ko stopim v sobo k bolnemu gospodu in me ta ves vznemirjen sprejme z najsrამotljivejšimi psovskami.

»Vere nima nobene. O spovedi in sv. popotnici neče nič slišati; pravi, da je vse to gola izmišljotina duhovnov; mene ne rabi; če ga pustim samega, umrje lože; ker me ni klical, naj ga pustim samega.

»Za odgovor na moje ljubeznivo prigovarjanje zažene poleg sebe stoječo stekleničico, v kateri je imel zdravila, mimo moje glave.

»Potrt in ob enem prestrašen nisem vedel, kako bi si pomagal. Prišel sem poln ljubezni, gorečnosti in z najsvetejšim namenom spraviti umirajočega z Bogom, ga pripraviti za pot v večnost in mu slajšati zadnje trenutke s tolažilnimi nauki sv. vere; a kako me je bolelo, ko naletim na tako žalosten vsprejem! Roke in noge so se mi tresle, in nisem vedel kaj početi.

»Dasi je bil nevarno bolan, vendar ni nehal zasramovati me, vpiti in kričati; ker je bil odejo potegnil čez glavo

bi bilo vse prigovarjanje zastonj; zato sem se v božjem imenu odstranil in šel v prednjo sobo. Bil sem zelo žalosten, ne zaradi meni storjenih krivic in razžaljivih besed, marveč zaradi strašne zaslepljenosti in trdovratnosti, ker je umirajoči Jezusovo ljubezen v najsvetejšem zakramentu tako grdo zavrnil in zaradi pogube, katera je pretila njegovi duši.

»Stal sem v prednji sobi in mirno preudarjal, kaj naj storim. Kar mi pride na misel, da naj se zatečem k Mariji, materi usmiljenja. Poleg mene je visela podoba Marije vedne pomoči, katero je bolnikova žena zelo častila. To me je napolnilo z novim pogumom in z novim upanjem. Jaz sem goreče prosil in rotil Marijo vedne pomoči, da naj se zdaj pokaže kot pomočnica; vsaj je treba rešiti neumrjočo dušo.

»Poleg mene so pokleknili bolnikovi še nedorasli otroci s svojo materjo in molili glasno in z veliko gorečnostjo: O Marija vedne pomoči, zdaj je sila, pomagaj nam, pomagaj nam. Med tem je zavladala v bolnikovi sobi velika ti-

šina. Najsvetejše sem postavil na mizo in sem se pripravljaj še jedenkrat govoriti bolniku na srce. Poslal sem k njemu njegovo ženo s prošnjo, če smem še jedenkrat ž njim govoriti; ko je odprla vrata, sem že slišal, da me želi k sebi. Vstopim in najdem vsega izpremenjenega. Jokal je, prosil me je odpuščanja in je bil pripravljen izpovedati se, česar ni storil že od takrat, ko se je pripravljaj na prvo sveto obhajilo. Ko se je oženil, pripoveduje nadalje, je dobil izpovedni listek od nekoga, da mu ni bilo treba iti k izpovedi. — Zdaj začne glasno vzdihovati in ihteti, kakor je ravnokar slišal moliti svoje otroke: O Mati vedne pomoči, pomagaj mi — in pristavi: Pomagaj mi še zdaj, da se dobro izpovem in umrjem kot pravi katoliški kristijan; potem pa vzemi mojo ženo in moje otroke v svoje varstvo. Nato ukaže podobo prinesti pred se.

»Opravil je izpoved čez celo svoje življenje. Bil je že skrajni čas. Kmalu potem, ko je prejel sv. zakramente, je uprl svoj pogled na Ono, katera mu je izprosila toliko milost in umrl v mojih rokah.«

3. Neka pobožna gospa je dobila nehoté veliko mržnjo do vsake službe božje. Kmalu je prišlo tako daleč, da še v cerkev ni mogla hoditi. Bojevala se je sicer z vso močjo zoper to nerazložljivo dušno stanje; toda vsakokrat, kadar je hotela prestopiti cerkveni prag, je čutila v srcu upor, katerega ni mogla premagati; zato se je morala vrniti. V tej tako hudi stiski se spomni Naše ljube Gospe vedne pomoči, in komaj da je dobrotljivo Mater poklicala zapupno na pomoč, je bila že rešena hudega zla.

4. Dva brata iz plemenite rodovine, katera sta sicer bogoljubno živela, začneta hud prepir. Strašna jeza popade oba, in že potegne jeden svoje bodalce, da zadá nasprotniku smrtni sunek. Sestra nesrečnih bratov vidi grozopolni dogodek. Vsa prestrašena zavpije in kliče: »O Mati vedne pomoči, pomagaj nam!« In glej! Kakor hitro sliši od jeze kipeči brat izgovoriti ime čudodelne Matere Božje, postane krotak kakor jagnje, izpusti smrtonosno orožje iz rok, objame ljubeznivo svojega brata in pravi slo-

vesno: »Prosim te, živiva v miru!« Blaga gospodična, katera je klicala mogočno Devico na pomoč in s tem dala povod temu čudežu, pobere vesela bodalce in je nese na oltar Naše ljube Gospe vedne pomoči v večni spomin Njenega varstva zoper besneče strasti.

5. Neka pobožna mati je imela sina, s katerim ni več vedela, kaj početi. Na njene ljubeznive besede in opomine je le osorno odgovarjal: »Jaz sem že sam dovolj pameten«, in je hodil po starih potih.

Zdaj zve, koliko molitev je že bilo uslišanih in milostij podeljenih pri veliki čudodelni podobi Naše ljube Gospe vedne pomoči v N. Kaj pač ne stori mati za svoje dete? Napravi se na štiri ure dolgo pot izprosit pri podobi vedne pomoči izpreobrnjenje svojega sina. Med tem časom se je sinovo srce čudno izpremenilo. — Polasti se ga neki nerazložljiv nemir, njegova vest ga peče in sili na dan; ob jednom čuti veliko zaupanje do Marije, Gospodove Matere.

Ko pride mati domov in mu popisuje utis, katerega je nanjo napravila

čudodelna podoba, je že naredil trden sklep, da tudi on obišče sam in brez materine vednosti tako slavljeno podobo. Toda ostalo ni samo pri tem. Nebeška Mati usmiljenja ga je pripeljala tudi v izpovednico in opravil je pobožno, ponižno in skesano sv. izpoved in prejel sv. obhajilo.

Bil pa je zanj v resnici skrajni čas, zakaj ure njegovega življenja so bile že štete. Kmalu potem je namreč nesrečno padel in umrl nagle smrti. Žalost uboge matere, katera ni nič vedela, da se je sin izpreobrnil, se ne dá popisati. Mislila je namreč, da je umrl v grehah. Kamorkoli je prišla, je mislila le na svojega nesrečnega sina.

Neko noč je imela sanje. Zdelo se ji je v spanju, da je njen sin v vicah, da steguje svoje roke iz ognja in ji govori: »Mati! nisem sicer za večno pogubljen, a delati moram jako trdo pokoro; grozno trpim. Pojdite za me k vedni pomočnici v N.«

Kakor hitro se je začelo daniti, je že hitela stara mamica po poti čez gore k čudodelni Marijini podobi vedne po-

moči v N. molit za umrlega sina. Kako je bilo potolaženo njeno materino srce, ko je zvedela, da je njen umrli sin pred kratkim tudi tu klečal!

Videla je, kako čudežno je bila njena molitev uslišana; hvaleča Boga in Marijo se je vrnila domov.

6. Častitljiv kanonik, župnik neke škofijske cerkve na Laškem, pripoveduje o sebi to-le: »Sklenil sem bil trdno, da bom izpolnoval dolžnosti svojega svetega stanu, naj stane, kar hoče. Kmalo nato me napade nekaj malo-pridnežev, ker sem grajal njih slabe navade in nerodnosti. Ker sem se drznil z vso prostodušnostjo govoriti o preje-manju svetih zakramentov in o udani zvestobi do rimske stolice, so tako zbesneli, da me napadejo z najstrašnejšim pretenjem. Potem so v resnici naredili zoper mene tajno spletko in me obdolžili pred svetno gosposko največjih hudodelstev. Bili so celo tako nesramni, da so najeli krive priče, katere naj bi s prisego potrdile njih grdo obrekovanje. Zapušččen od vseh, celó od onih, kateri bi me morali braniti,

sem se izročil Marijínemu varstvu in se podal na pot v Rim z molitvico: »O moja Mati in Gospa! vzemi me v svoje varstvo, prosim Te!« V Rimu sem se zatekel k Naši ljubi Gospej vedne pomoči. Vsak dan sem obiskal njeno cerkev in molil rožni venec pred njeno podobo. Čudodelno Devico imam zahvaliti, da moja molitev ni bila zastonj. Moji sovražniki so kmalu umaknili svoje lažnjive tožbe in so razkrili pred sodniki sami svojo škodoželjnost. Češčena naj bo Marija vedne pomoči, zakaj na njeno priprošnjo sem zadobil milost, da bivam zopet med svojimi duhovljani!«

7. Milost vseh milostij je srečna zadnja ura; zakaj smrt odloči čez celo življenje. Te največje milosti pa ne moremo zaslužiti v pravem pomenu, marveč jo moramo izprositi — s stanovitno molitvijo. Zato pravi božji Učenik: »Treba je vselej moliti in ne jenjati« (Luk. 18, 1.) in apostol narodov opominja: »Neprenehoma molite.« (1. Tesal. 5, 17.) Zato učijo sveti Očetje: Kdor neprenehoma moli, bo zveličan,

kdor pa molitev zanemarja, bo pogubljen. Stanovitno moliti in srečno umreti je torej jedno in tisto. Kakor si torej želimo srečne smrti, tako moramo tudi hrepeneti, da stanovitno molimo. Naša prva in zadnja prošnja, katero vsak dan k Bogu pošiljajmo, naj bo prošnja za milost stanovitne molitve. Najbolj gotovo pa dobimo to neizrekljivo milost, če Našo ljubo Gospo vedne pomoči prav otroško častimo. Že njeno ime samo nas navdušuje, da vedno molimo, ker nam obeta vedno pomoč. Vedno pomoč izprosi vedna molitev. Zraven tega uči skušnja, da podeli čudodelna Devica vsem svojim častilcem sveto vnemo do molitve. Kolikokrat slišimo pripovedovati: »Odkar častim Našo ljubo Gospo vedne pomoči, sem več molil, kakor vse svoje prejšnje življenje skupaj; kar nekaj me priganja k molitvi; noč in dan bi molil.«

Tudi življenje prvega častilca čudodelne podobe Matere Božje potrjuje resničnost tega, kar smo povedali. Krečanski trgovec je bil tako rekoč mož molitve. Kjerkoli si ga videl, videl si

ga tudi moliti. On moli na Kreti, kjer je njegova sveta vera v nevarnosti; moli na morju, ko hoče grozni vihar ladijo potopiti; moli v Rimu, ko čuti, da se mu bliža smrt. Češčenje Naše ljube Gospe vedne pomoči mu je zadobilo čednost molitve, in lahko pristavimo: tudi srečno smrt. Zakaj njegova smrt je bila v resnici draga v Gospodovih očeh. Ko je prejel sveto popotnico, je mislil le še na svojo ljubo Mater vedne pomoči. Njegova zadnja želja je bila, da bi vsi ljudje očitno častili njeno čudodelno podobo in spoznali njeno veliko moč.

Kristijan zadobi torej sveto čednost molitve, ako časti Našo ljubo Gospo vedne pomoči; ni samo na smrt dobro pripravljen, marveč Marija mu slajša zadnje ure s posebnimi tolažbami.

8. To spričuje izmed drugih neka kmetica iz papeževih dežel, katera je prišla v cerkev sv. Alfonza v Rimu opraviti svojo pobožnost. Ko jo nekdo vpraša, kaj jo je neki dovedlo iz tujine, mu odgovori: »Še nikoli nisem bila v v tej cerkvi; toda moj mož blagega

spomina mi je rekel, da častijo tukaj čudodelno podobo z imenom Naše ljube Gospe vedne pomoči. Zato sem prišla priporočiti se varstvu najsvetejše Device; zakaj spoznala sem njeno neizmerno moč. Moj mož, kateri je pred kratkim umrl, jo je zelo goreče častil. V zadnjih dneh njegovega življenja mu je podelila veliko izrednih milostij. Malo pred smrtjo je zavpil veselo: »Jaz vidim stati blaženo Devico na moji strani.« Ta prikazen ga je napolnila s toliko tolažbo, da se je zdelo, kakor bi bil pozabil na svoje bolečine in bližajočo se smrt. Nato je umrl mirno in udan v božjo voljo in jaz za trdno upam, da je zveličan. Da bi pač Naša ljuba Gospa vedne pomoči tudi meni izprosila pri Bogu tako smrt.«

O Mati vedne pomoči! krepčaj in tolaži tudi mene ob smrtni uri s svojo pričujočnostjo! Toda vem, da dodeliš to izredno milost le onim, kateri so Ti v svojem življenju otroško vdani in Te vsak dan kličejo zaupno na pomoč. Dodeli mi torej, o dobrotljiva Devica, da ne bo dneva, da se ne bi priporočal

Tvojemu svetemu varstvu; dodeli mi posebno, da se zatekam k Tebi v vseh dušnih in telesnih nevarnostih!

II. Del.

Molitve, na čast Materi Božji vedne pomoči.

(3 molitve z odpustki.)

1.

Glej, o Mati vedne pomoči, pred Tvojimi nogami klečim; jaz, ubogi grešnik, se zatekam k Tebi in se zanašam na Tvojo pomoč. O mati usmiljenja, usmili se me; bodi Ti moje pribežališče in moje upanje! Prosim Te pri ljubezni Jezusa Kristusa, pridi mi na pomoč in podaj svojo roko ubogemu grešniku, ki se priporoča Tvoji priprošnji in se za vekomaj posvečuje Tvoji službi. Zahvaljujem Boga in slavim njegovo usmiljenje, da mi je dal tako zaupanje do Tebe, in to zaupanje

do Tebe imam za gotovo zastavo večnega življenja. Le prevečkrat sem grešil, ker se nisem zatekel k Tebi. Vem, da bodem s Tvojo pomočjo vedno zmagal; vem pa tudi, da mi bodeš pomagala, kolikorkrat Te bodem klical na pomoč; bojim se pa, da ne bi tega v skušnjavah opustil in tako zabredel v pogubo. Prosim Te torej iz celega srca samo te milosti, da se v vseh izkušnjavah in napadih pekla zatečem k Tebi in kličem: Marija, stoj mi na strani; Mati vedne pomoči, ne pripusti, da zopet izgubim svojega Boga.

5 Češčena Marij.

Ÿ. Prôsi za nas, sveta Božja Porodnica!

B. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Vsegamogočni, usmiljeni Bog, ki si hotel, da je preblažena Devica Marija postala Mati Tvojega jedinorojenega Sina, da pride človeškemu rodu na pomoč; dodeli nam, Te prosimo, po njeni priprošnji, da se moremo izogniti vsem zanjkam peklenškega duha in Ti s celim srcem zvesto služimo. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

2.

O Mati vedne pomoči, izprôsi mi milost, da morem vedno klicati Tvoje mogočno ime na pomoč, kajti Tvoje ime varuje vse vernike v življenju in jih izveliča ob smrti. O Marija, Ti najčistejša, o Marija, Ti najslajša, dodeli mi, da nosim Tvoje sveto ime vedno v srcu in na jeziku. O kraljica nebes, hiti mi na pomoč, kadarkoli Te bodem klical; kajti v vseh skušnjavah, ki me bodo napadale, v vseh stiskah in nadlogah, ki me bodo doletele, Te bodem klical na pomoč in vedno bodem ponavljal sveto ime Marijino. Koliko tolažbe, koliko sladkosti, koliko zaupanja, koliko ljubeznive pobožnosti občuti moja duša, če imenujem Tvoje sveto ime, če le pomislim na Te! Zahvaljujem Boga, da Ti je dal v mojo korist le-to sladko, ljubeznivo in mogočno ime. Toda ni mi dosti, da Te samo kličem; klicati Te hočem iz ljubezni; ljubezen naj me opominja, da Te vedno kličem: Mati vedne pomoči!

5 Češčena Marij in molitev, kakor na str. 96.

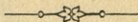
3.

O Mati vedne pomoči, Ti nam deliš vse milosti, ki jih Bog daje nam ubogim zemljanom; in baš zaradi tega je hotel, da si tako mogočna, bogata in dobrotljiva, da nam vedno pomagaš v naši revščini. Ti si varhinja najrevnejših in najbolj zapuščenih grešnikov, ki k Tebi pribežijo. Pridi tudi meni na pomoč, ki prosim Tvojega usmiljenja. V Tvoje roke polagam svoje zveličanje, Tebi izročam svojo dušo. Spoznaj me za vrednega, da me vsprejmeš mej svoje posebne služabnike in me vzameš v svoje varstvo; ničesar drugega ne želim. Kajti če mi Ti stojiš na strani, se ne bojim ničesar; moji grehi me ne strašijo, ker mi bodeš Ti izprosila odpuščanja; ne bojim se peklenških duhov, ker si močnejša ko peklo; da, ne bojim se niti svojega sodnika Jezusa Kristusa, kajti jedna sama prošnja iz Tvojih ust ga bode potolažila. Bojim se samo, da bi ne pozabil, klicati Te na pomoč, in da ne bi na ta način se vekomaj pogubil. Marija, moja kraljica, izprosi mi odpuščanja grehov, ljubezni

do Jezusa, stanovitnosti do konca in milosti, da se vedno zatečem k Tebi, o Mati vedne pomoči!

5 Češčena Marij in molitev, kakor na str. 96.

(Po pismu sv. kongregacije za odpustke z dne 17. maja 1866 so sv. Oče papež Pij IX. podelili vsem vernikom za vsako izmej teh treh molitev odpustek 100 dnij, ki se zadobi jedenkrat na dan, če verniki te molitve molijo s pobožnim in skesanim srcem, in so ob jednom dovolili, da se morejo ti odpustki obrniti v prid ubogim dušam v vicah.)

Litanije v čast Naši ljubi Gospej vedne pomoči.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

} usmili
se nas!

Sveta Marija,
Sveta božja Porodnica,
Sveta Devica, brez madeža spo-
četa,
Naša ljuba Gospa vedne pomoči,
Mi revni grešniki kličemo k Tebi,
Da Boga, največjo dobroto, iz
vsega srca ljubimo,
Da Jezusu, Tvojemu božjemu Sinu,
v vsem podobni postanemo,
Da Tebe, presveta Devica, pobožno
in goreče častimo,
Da greh, edino zlo, iz vseh močij
sovražimo,
Da se svojih treh poslednjih rečij
pogosto spominjamo,
Da svete zakramente pogosto in
vredno prejemamo,
Da se bližnjih priložnostij k grehu
ogiblremo,
Da nobeden dan svojega življenja
molitve ne opustimo,
Da posebno ob času izkušnjave
molimo,
Da svojim sovražnikom veliko-
dušno odpustimo in vsem lju-
dem dobro želimo,

}
prosi za
nas!

}
O Marija, pomagaj nam vedno!

Da svojega spreobrnjenja na drug
dan ne odlašamo,
Da se skrbno svoje slabe navade
odpraviti prizadevamo,
Da v milosti in v prijateljstvu
božjem živimo in umrjemo,
V vseh dušnih in telesnih po-
trebah,
V bolezni in mukah,
V revščini in zadregi,
V preganjanju in zapuščenosti,
V tugi in v vseh bridkostih,
V času nesrečnih vojsk in nalez-
ljivih boleznij,
V napadih peklenških duhov,
V izkušnjavah zapeljivega sveta,
V boju proti nagnenju do spri-
dene narave,
V izkušnjavah zoper sv. čistost,
V vsaki nevarnosti k grehu,
Ko bomo dospeli do konca svo-
jega zemeljskega potovanja,
Ko bomo ležali na smrtni postelji,
Ko nas bode napolnjevala misel na
bližnjo smrt s strahom in grozo,
Ko nas bodo hoteli hudobni du-
hovi ob odločilni uri k obupanju
pripraviti,

O Marija, pomagaj nam vedno!

Ko nam bode duhovnik Gospodov
podelil zadnjo odvezo in
zadnji blagoslov,

Ko bodo sorodniki in prijatelji našo
smrtno posteljo obdajali in jokaje
za nas prosili,

Ko se bodo oči zaprle in bo srce
nehalo biti,

Ko bode naša revna duša pred
božjega Sodnika stopila,

Ko se bo strašna sodba izrekla,

Ko bomo v vicah trpeli in po gledanju
Boga hrepeneli,

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ,
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ,
usliši nas, o Gospod,

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ,
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

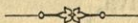
Kriste, usliši nas!

V. Prôsi za nas, sveta božja Porodnica!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

O Marija, pomagaj nam vedno!

O Bog, ki si hotel, da je Mati Tvojega edinorojenega Sina vedna pomoč kristijanov na zemlji, dodeli nam svojo milost, njo v vseh dušnih in telesnih potrebah zaupljivo klicati, da zamoremo, po njenem varstvu in pomoči rešeni, k večjemu vživanju Tvoje slave v nebesih dospeti, po istem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija,

Sveta Mati Božja,

Sveta Devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti božje,

} usmili
za nas
Boga prosil se nas!

Mati prečista,
Mati brez madeža,
Mati nedolžna,
Mati presveta,
Mati ljubezniva,
Mati prečudna,
Mati našega Stvarnika,
Mati našega Odrešenika,
Devica modra,
Devica častitljiva,
Devica hvale vredna,
Devica mogočna,
Devica usmiljena,
Devica verna,
Podoba pravice,
Sedež modrosti božje,
Začetek našega veselja,
Posoda duhovna,
Posoda časti vredna,
Posoda vse svetosti,
Skrivnostna roža,
Turn kralja Davida,
Turn slonokosteni,
Hiša zlata,
Skrinja miru in sprave,
Vrata nebeška,
Zgodnja danica,

za nas Boga prosil!

Zdravje bolnikov,
Pribežališče grešnikov,
Tolažnica žalostnih,
Pomoč kristijanov,
Kraljica angelov,
Kraljica očakov,
Kraljica prerokov,
Kraljica apostolov,
Kraljica mučenikov,
Kraljica spoznovalcev,
Kraljica devic,
Kraljica vseh svetnikov,
Kraljica brez madeža izvirnega
greha spočeta,
Kraljica sv. rožnega venca,

za nas Boga prosi!

Jagnje Bcžje, ki grehe sveta odjemplješ,
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš itd. Češčena Marija itd.

Pod Tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja Porodnica; ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnostij, o častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

Ÿ. Prosi za nas, sveta božja Porodnica!

B. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

M o l i m o !

Milost svojo, prosimo Te, o Gospod, v naša srca vlij, da, ki smo po angelovem oznanenju spoznali včlovečenje Kristusa, Tvojega Sina, po njegovem trpljenju in križu dosežemo častitljivo vstajenje. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Ÿ. Prôsi za nas, sv. Jožef!

B. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

M o l i m o !

Naj nam, prosim Te, o Gospod, za sluzenje ženina Tvoje presvete matere

Marije pomaga, da, česar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno. Kateri živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Češčena bodi, Kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K Tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k Tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrnitorej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

Ÿ. Prôsi za nas, sveta božja porodnica!

B. Da postanemo vredni obljub Kristusovih!

M o l i m o !

Vsemogočni večni Bog, ki si dušo in telo častite Device in matere Marije, da bi vredno bivališče Tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da homo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah zlega in večne smrti rešeni.

Po istem Kristusu, Gospodu našem.
Amen.

Molitev k sv. Alfonzu, ki si ga izvolimo za posebnega variha.

O goreči cerkveni učenik, sv. Alfonz! Jaz J. J. sicer nevreden, da bi postal tvoj služabnik, vendar vspodbujen po tvoji veliki dobroti in po hrepenenju, da tebi služim, izvolim te danes vpričo presvete Trojice, sv. angela variha in vseh nebeških prebivalcev (za Marijo) za svojega posebnega očeta, učenika in priprošnjika in trdno sklenem, tebi vedno služiti in kolikor je v moji moči, tudi storiti, da ti drugi služijo.

Zato te prosim, vsprejmi me iz ljubezni, katero imaš do Jezusa in Marije, v vrsto svojih častilcev in kot svojega služabnika v svoje varstvo. Izprôsi mi milost, da tvoje čednosti posnemam in hodim po pravi poti krščanske popolnosti. Dodeli mi posebno milost, da se odpovem vsem stvarjem, da postanem vnet in vstrajen častilec Jezusa v presvetem Zakramentu in presvete Device

Marije, da zadobim duha molitve in si goreče prizadevam za zveličanje duš.

Sprejmi to majhno darovanje v znamenje podložnosti, katero ti obljubljam. Stoj mi na strani v življenju, posebno pa ob smrtni uri, da bi se zamogel, potem ko sem te na zemlji častil in ti služil, s teboj v nebesih vekomaj veseliti. Amen.

Litanije k sv. Alfonzu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta,		
Bog sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,		
Sveta Marija, brez madeža spo-	}	prosi za nas!
četa,		
Sveti Alfonz, od mladosti pobožen in nedolžen,		
Sveti Alfonz, vedno obvarovan smrtnega greha,		
Sveti Alfonz, zaničevalec sveta in njegove nečimernosti,		

Sveti Alfonz, bogat po krščanski
revščini,
Sveti Alfonz, potrpežljiv v nadlo-
gah,
Sveti Alfonz, pohleven v nasprot-
nostih,
Sveti Alfonz, hrepeneč po rešitvi
duš,
Sveti Alfonz, izpodbijalec krivih
naukov,
Sveti Alfonz, zagovornik katoliške
vere,
Sveti Alfonz, evangelist revežev
in zapuščenih,
Sveti Alfonz, tolažnik žalostnih,
Sveti Alfonz, izpreobračevalec greš-
nikov,
Sveti Alfonz, vodnik popolnih,
Sveti Alfonz, ki si vsem vse postal,
Sveti Alfonz, nova dika redov-
niškega stanu,
Sveti Alfonz, branitelj cerkvenega
reda,
Sveti Alfonz, vedno pokoren in
vdan sv. Stolicy,
Sveti Alfonz, čuječ pastir svoje
črede,

prosi za nas!

Sveti Alfonz, vedno skrbeč za
blagor Cerkev,
Sveti Alfonz, čast duhovnov in
škofov,
Sveti Alfonz, živo ogledalo vseh
čednostij,
Sveti Alfonz, pobožen častilec de-
tinstva Jezusovega,
Sveti Alfonz, med daritvijo svete
maše vnet od plamena ljubezni,
Sveti Alfonz, goreč častilec pre-
svetega Zakramenta,
Sveti Alfonz, marljiv služabnik
presvete Device,
Sveti Alfonz, ki si imel milost, da
se ti je Marija prikazala,
Sveti Alfonz, angel v svojem živ-
ljenju,
Sveti Alfonz, prerok vsled svojega
daru čudeže delati in preroko-
vati,
Sveti Alfonz, apostel vsled svojih
blaženih del,
Sveti Alfonz, mučenik vsled svoje
stroge pokore,
Sveti Alfonz, spoznovalec vsled
svojih svetih del,

prosi za nas!

Sveti Alfonz, ves devišk po duši
in telesu,

Sveti Alfonz, ustanovitelj bratov-
ščine presvetega Odrešenika,

Sveti Alfonz, vzgled misijonarjev,

Sveti Alfonz, goreč učenik kato-
liške Cerkve,

Sveti Alfonz, naš ljubeznivi oče
in varih,

Sveti Alfonz,

prosi za nas!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Ÿ. Prosi za nas, sveti Alfonz!

B. Da postanemo vredni obljub Kri-
stusovih.

M o l í m o !

O Bog, ki si s sv. Alfonzom, za
dušni blagor vnetim spoznovalcem in
škofom, svojo Cerkev z novim potom-

stvom razveselil, prosimo te, da bi zamogli tudi mi, po njegovih naukih poučeni in po njegovem vzgledu vtrjeni, srečno k Tebi dospeti. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Molitve k sv. Alfonzu,

da bi prejeli za izveličanje potrebne milosti.

1. O goreči cerkveni učenik sveti Alfonz, zadôbi mi živo vero v vse, kar sveta rimsko-katoliška cerkev uči, in nebeško luč, katera mi pokaži nečimurnost pozemeljskega blaga in ostudnost mojih grehov. Čast bodi Očetu.

2. O goreči cerkveni učenik sveti Alfonz, izprosi mi trdno upanje, da zadobim po zasluženju Jezusa Kristusa, po Marijini in tvoji priprošnji odpuščenje svojih grehov, vstrajanje do konca in večno izveličanje. Čast bodi Očetu.

3. O goreči cerkveni učenik, sveti Alfonz, zadobi mi ognjeno ljubezen do Boga, katera me odtrga od vseh ustvarjenih stvari in pa od samega

sebe, da le Njega samega ljubim, da se vsega posvetim njegovemu poveljevanju. Čast bodi.

4. O goreči cerkveni učenik, sveti Alfonz, izprôsi mi popolno u d a n o s t v v o l j o b o ž j o, da potrpežljivo vsprejemem bolečine, zaničevanja in preganjanja, izgubo časti, premoženja, sorodnikov in slednjič smrt. Čast bodi.

5. O goreči cerkveni učenik, sveti Alfonz, zadôbi mi veliko k e s a n j e n a d m o j i m i g r e h i, da objokujem vedno to, ker sem bil Gospodu tako malo všeč. Čast bodi.

6. O goreči cerkveni učenik, sveti Alfonz, izprôsi mi dejansko l j u b e z e n d o b l i Ź n j e g a, ki naj me naganja storiti dobro tudi onim, ki so me razžalili. Čast bodi.

7. O goreči cerkveni učenik, sveti Alfonz, zadôbi mi čednost s v e t e č i s t o s t i in milost, da se s klicanjem presvetih imen Jezus in Marija ustavljam nečistim skušnjavam. Čast bodi.

8. O Goreči cerkveni učenik, sveti Alfonz, izprôsi mi nežno p o b o Ź n o s t do trpljenja Jezusa Kristusa, do naj-

svetejšega zakramenta in do ljube moje
Mater Marije. Č a s t b o d i.

9. O goreči cerkveni učenik, sveti
Alfonz, zadôbi mi pred vsem st a n o -
v i t n o s t d o k o n c a in pa milost,
da vedno zanjo prosim, zlasti v skuš-
njavah in v smrti uri. Č a s t b o d i.

Ÿ. Prôsi za nas, sveti Alfonz Marija!

B. Da postanemo vredni obljub Kri-
stusovih!

M o l i m o !

O Bog, kateri si po svetem Alfonzu
Mariji, za duše tako vnetem spozna-
valcu in škofu, svojo cerkev obogatil
z novim zarodom; prosimo Te, da po
njegovih zveličavnih opominih podučeni
in po njegovih vzgledih potrjeni srečno
dospemo k Tebi. Po Kristusu, Gospodu
našem. Amen.

(Sveti oče Leon XIII. so dodelili z odlo-
kom svete kongregacije za odpustke z dne
20. julija, l. 1878. vsem vernikom nepopolen
odpustek 7 let in 7 kvadragen (7krat
po 40 dni), če te molitve opravijo pobožno in
skesano, in ta odpustek zadobi se lahko vsak
dan jedenkrat; dalje popoln odpustek
onim, kateri te molitve molijo vsak dan saj
jedenkrat, katerega zadobé štirikrat

na leto o poljubnem dnevu, če vredno prejmejo svete zakramente, kako cerkev obiščejo in tam molijo na namen sv. Očeta. Te odpustke zamorejo tudi ubogim dušam v vicaх po priprošnji nakloniti.)

Molitev svetega Alfonza k preblaženi Devici za vsak dan v tednu.

Molitev za nedeljo.

Glej, o Mati Božja, pred svojimi nogami ubozega grešnika, ki se zateka k Tebi in vate stavlja svoje zaupanje. Ne zaslužim, da me le jedenkrat pogledaš; toda vem, da zelo želiš grešnikom pomagati, ker je Tvoj Sin pretrpel smrt, da bi jih zveličal. O Mati usmiljenja, glej mojo revo in usmili se me. Slišim, da Te vsi imenujejo pribežališče grešnikov, nado obupanih, pomoč zapuščenih, bodi tedaj tudi moje pribežališče, moja nada, moja pomoč. V Tvoji moči je, da me rešiš s svojo priprošnjo. Pomagaj mi zavoljo ljubezni Jezusa Kristusa, podaj roko ubožcu, ki je padel in se Tebi priporoča. Vem, da Ti je prijetno grešniku pomagati, če moreš; zato mi pomagaj sedaj, ker mi

zamoreš pomagati. S svojimi grehi sem izgubil milost božjo in dušo svojo. Sedaj se pa izročam v Tvoje roke; povej mi, kaj naj storim, da se povrnem v milost svojega Gospoda, in neutegoma hočem to storiti. Pošilja me k Tebi, da mi Ti pomoreš, hoče, da se zatečem k Tvojemu usmiljenju, da mi k zveličanju ne pripomorejo samo zasluge Tvojega Sina, ampak tudi Tvoje priprošnje. K Tebi se tedaj obrnem. Prosi Jezusa zame. Skaži na meni velikost dobrot, ki jih podeljuješ onim, ki vate zaupajo. Tako upam; tako se zgôdi.

Nato môli trikrat »Češčena Marija« v čast presvete Device, da nekoliko nadomestiš onečaščenja in preklinjanja, ki se govore zoper njo.

Molitev za ponedeljek.

O presveta Devica in nebes Kraljica, Marija! Jaz, ki sem bil nekdam suženj hudobnega sovražnika, posvetim se sedaj na veke Tvoji službi in se Tebi darujem, da Te počastim in Ti služim ves čas svojega življenja. Vzemi me torej za svojega služabnika in ne za-

zavrzi me, kakor sem zaslužil. O moja Mati, v Te sem postavil vse svoje zaupanje. Slavim Boga in se mu zahvaljujem, da mi je v svojem usmiljenju dal to zaupanje do Tebe. Res je, nekdam sem padel sramotno v greh, pa upam, da sem po zasluženju Jezusa Kristusa in po Tvoji priprošnji že dosegel odpuščanje. Toda, to mi še ne zadostuje; muči me še jedna misel, o Mati moja, in sicer ta misel, da zamorem zopet milost zgubiti. Nevarnosti še trajajo, sovražniki ne spé, in nove skušnjave bodo me napadale. Čuvaj me tedaj, Mati moja, pomagaj mi, ko me bode napadel pekel in ne dopusti, da z nova grešim in Tvojega božjega Sina Jezusa razžalim. Ne! nikdar naj se ne zgodi, da bi zopet izgubil dušo svojo, nebesa in Boga. To je milost, o Marija, katere želim, katero mi Ti izprôsi. Tako upam. Amen.

Trikrat »Češčena Marija«, kakor na str. 117.

M o l i t e v z a t o r e k.

O presveta Devica Marija, dobra in usmiljena Mati, strahu kar trepetam,

če premišlujem svoje grehe in mislim na smrtno uro. O najslajša Mati moja, na krvi Jezusa Kristusa in na Tvoji priprošnji sloné vsi moji upi. O tolažnica žalostnih, ne zapusti me tedaj in ne obotavljaj se, tolaži me Ti v tej veliki bridkosti. Če me že sedaj stršijo spomini na stare grehe, negotovost, sem li pač zadobil odpuščanje, nevarnost, da zopet padem v greh in pa ostrost božje pravice, kaj bo še-le tedaj? O Gospa moja, zadôbi mi, predno še pride ura smrti, veliko žalost nad mojimi grehi, resnično poboljšanje življenja in pa stanovitno zvestobo do Boga za vse ostalo življenje. In ko slednjič pride ura moje smrti, tedaj, o Marija, upanje moje, stoj mi na strani v velikih težavah, ki me bodo obšle in podpiraj me, da ne obupam, ko bom videl grehe svoje, katere mi bo pred oči stavil hudobni sovražnik. Sprôsi mi tedaj milost, da Te vredno in vedno kličem, da s Tvojim presladkim imenom in z imenom Tvojega presvetega Sina na jeziku izdihnem svojo dušo. To je milost, katero si dodelila premnogim,

ki so Tebe častili. Te tudi jaz prosim, na to tudi jaz upam. Amen.

Trikrat »Češčena Marija«, kakor na str. 117.

M o l i t e v z a s r e d o.

O presveta Mati Božja, Marija, kako pogosto sem zaslužil za svoje grehe pekel, in morebiti bi bil že koj po prvem grehu obsojen, da nisi Ti dobra Mati, zadrževala božje pravice in omečila trdega mojega srca ter me z zaupanjem k sebi pritegnila. Koliko drugih prestopkov bi se ne bil izognil v nevarnostih, ki me obdajajo, da me nisi Ti, dobrotljiva Mati, varovala z milostmi, ki si mi jih izprosila. Toda, Kraljica moja, kaj mi bo pomagalo Tvoje usmiljenje, kaj vse Tvoje milosti, katere si mi izkazala, če nazadnje vendar le zapadem v pogubljenje. Če je bil čas, ko Te nisem ljubil, ljubim Te sedaj za Bogom čez vse. Ne dopusti zatorej, da bi znova se odvrnil od Tebe in svojega Boga, ki mi je po Tvojem posredovanju izkazal tako veliko usmiljenje. Ne dopusti, da bi te moral vedno sovražiti v

peklu in Te preklinjati. Bi li mogla mirno gledati jednega Tvojih služabnikov, ki Te ljubijo, pogubljenega? O Marija, kaj mi odgovoriš? Bom-li pogubljen? Da, pogubil se bodem, ako Tebe zapustim. Pa kako bi se mogel predrzniti, še kedaj Tebe zapustiti? Kako bi mogel pozabiti vso ljubezen, katero si imela do mene? Ne, oni se ne pogubi, ki se neprenehoma Tebi priporoča in k Tebi zateka. O Mati, ne prepusti me mojim lastnim rokam, sicer sem izgubljen. Stôri, da vedno k Tebi pribežim. Cuvaj me, Ti moje upanje, pekla, pred vsem pa greha, ki me jedin zamore obsoditi v pekel.

Trikrat »Češčena Marija«, kakor na str. 117.

M o l i t e v z a č e t r t e k .

O Kraljica nebes, ki si povzdignena nad vse kore angelov in kraljuješ najbližje Bogu, jaz ubogi grešnik Te pozdravljam iz te doline solz in Te prosim, obrni milostno name svoje oči! Premisli, o Marija, da tičí moja duša v nevarnosti nebesa in Boga izgubiti, in bo

tičala, dokler mi je živeti na tem svetu. Vate, o moja Gospa, postavil sem vse svoje zaupanje. Ljubim Te in silno hrepenim, da bi Te kmalu v nebesih gledal in poveličeval. O Marija, kedaj pride dan, ko bom klečal pred Tvojimi nogami in bom rešen. Kedaj bom smel poljubiti ono roko, ki mi je toliko milostij delila? Res je, Mati moja, dokler sem živel, bil sem Tebi jako nehvaležen, toda, če pridem v nebesa, ljubil Te bom tam vsak trenotek skozi celo večnost in nadomestil svojo nehvaležnost z brezkončno slavo in hvalo. Hvala Bogu, da mi je dal toliko zaupanje v kri Jezusa Kristusa in v Tvojo mogočno priprošnjo. Toliko onih, ki so Te prav častili, zaupalo je Vate, in nikdo izmed njih ni bil osramočen v svojem zaupanju. Ne, tudi jaz ne bom osramočen. O Marija, prosi svojega Sina Jezusa, kakor ga tudi jaz po zaslugah njegovega trpljenja prosim, da blagovoli to moje zaupanje potrditi in vedno bolj pomnožiti.

Trikrat »Ceščena Marija«, kakor na str. 117.

M o l i t e v z a p e t e k .

O Marija, Ti si najplemenitejša, najbolj vzvišena, najčistejša, najlepša in najsvetejša vseh stvari. O, da bi Te vendar vsi poznali in ljubili, kakor zaslužiš! Moja tolažba je, da je toliko blaženih v nebesih in toliko pravičnih na zemlji, katere napolnuje ljubezen do Tvoje lepote in dobrote. Pred vsem pa se veselim, da Te Bog sam bolj ljubi nego vse angelje in vse ljudi. Najljubeznivejša Kraljica, tudi jaz ubogi grešnik Te ljubim, pa ljubim Te vse premalo. Močno želim, da bi Te mnogo bolj in mnogo pristrčneje ljubil. To mi izprôsi; ker, da kdo Tebe ljubi, je znamenje, da je izvoljen, je velika milost, katero Bog le onim podeli, kateri se zveličajo. Dalje vidim, o Mati moja, da imam velike dolžnosti do Tvojega Sina, in da zasluži neizmerno ljubezen. Ti ničesar bolj ne želiš, nego da ga ljubim, Tvoja naloga je torej, da mi izprosiš milost: veliko ljubezen do Jezusa Kristusa. Vse zadobiš od Boga, česar ga prosiš, zadôbi mi tedaj to

milost. Ne iščem dobrot tega sveta, niti častij, niti bogastva, ampak le to, po čemur tudi Tvoje srce najbolj hrepení: da ljubim svojega Boga. Je-li mogoče misliti, da bi Ti ne podpirala moje prošnje, katera Ti tako ugaja? Ne, že me podpiraš, že prosiš za me. Prôsi, prôsi, o Marija, in ne nehaj prositi za me, dokler me ne vidiš v nebesih, kjer bom zagotovljen, da bom svojega Boga in pa Tebe, svojo najdražjo Mater, na veke užival in ljubil.

Trikrat »Češčena Marija«, kakor na str. 117.

M o l i t e v z a s o b o t o.

O presveta Mati moja, vidim milosti, katere si mi zadobila, vidim pa tudi nehvaležnost, katero sem Ti zato izkazal. Nehvaležnež nisem vreden, da bi prejel novih milostij, a zato še nočem nad Tvojim usmiljenjem obupati. O velika Besednica moja, usmili se me! Ti si delivka vseh milostij, katere nam delí Bog, in zato Te je storil tako bogato in dobrotljivo, da nam pomagaš. Hočem se zveličati. Zato pa položim

svoje zveličanje v Tvoje roke in Ti izročim svojo dušo. Hočem biti zapisan v število onih, ki Ti prav posebno služijo; ne zavrni me. Ti okoli iščeš revežev in jih podpiraš, ne zapusti tedaj ubogega grešnika, ki se k Tebi zateka. Prôsi zame pri svojem Sinu; ki Ti dá vse, kar želiš od njega. Sprejmi me pod svoje varstvo, in to mi je dosti; kajti, če me Ti varuješ, ne bojim se ničesar; ne bojim se svojih grehov, ker, kakor upam, izprosila mi bodeš njih odpuščanje pri Bogu; ne bojim se peklenških duhov, ker močnejša si, nego ves pekel, da, celo svojega sodnika Jezusa Kristusa se ne bojim, ker jedna sama prošnja, ki jo izrečeš zame, bodega potolažila. Varuj me tedaj, Mati moja, zadôbi mi odpuščanje grehov, ljubezen do Jezusa, sveto stanovitnost, srečno smrt in konečno nebeško zveličanje. Res ne zaslužim teh milostij; pa če jih Ti prosiš zame pri Gospodu, zadobil jih bodem vendar le. Prôsi tedaj Jezusa zame. O Marija, Kraljica moja, vate zaupam in se zanašam, in v tem upanju hočem počivati, v njem živeti, ž njim umreti. Amen.

Trikrat »Češčena Marija«, kakor na str. 117 in potem, ker je sobota, lavretanske litanije. (300 dni odpustka za vsak dan in popolen odpustek jedenkrat v mesecu, katerikoli dan.)

Dejanja udanosti v voljo Božjo.

(Sv. Alfonz.)

1. Moj Jezus! Kedar rečem: »Čast Bogu! ali tudi: »Zgôdi se volja božja«, imam namen vse vsprejeti, kar si za čas in večnost o meni sklenil.

2. Jaz hočem gledé na službo, nadarjenost, stanovanje, obleko, hrano, zdravje le to, kar je všeč Bogu in kar si mi določil. Ako hočeš, da se moji opravki ponesrečijo, da se moji načrti preprečijo, da svoje pravde izgubim in da mi odvzemo vse premoženje, tedaj hočem to tudi jaz.

3. Ako hočeš Ti, da me zasramujejo, sovražijo, prezirajo, opravljajo, da celó oni, ki so mi najdražji, z menoj grdo ravnajo, tedaj hočem tudi jaz.

4. Ako hočeš Ti, da sem v vsem ubožen, iz domovine izgnan, v ječo za-

prt in da živim v trajni bedi in strahu, tedaj hočem to tudi jaz.

5. Ako hočeš Ti, da vedno ležim na postelji bolan, ranjen in pohabljen, od vseh zapuščen, tedaj hočem to tudi jaz, kakor je Tebi vseč in kakor dolgo je Tebi vseč. Celo svoje življenje izročim v Tvoje roke in vsprejemem vsako smrt, ki mi jo odločiš in vsprejemem tudi smrt starišev in prijateljev in vse, kar Ti hočeš.

6. Hočem tudi vse to, kar hočeš za moj dušni napredek. Želim Te v tem življenju iz vseh svojih močij ljubiti in priti v nebesa, da Te ljubim, kakor Te ljubijo serafini; pa zadovoljen sem s tem, kar Ti hočeš. Ako mi hočeš dati le jedno stopnjo ljubezni, milosti in slave, tedaj nočem več, ker Ti tako hočeš. Višje cenim spolnovanje Tvoje volje nego vse, kar bi mi bilo v prid. Slednjič, o moj Bog, delaj z menoj in z vsem, kar je mojega, kakor se Ti poljubi, in ne oziraj se na mojo voljo, ker nočem drugega nego to, kar Ti hočeš. Vse Tvoje sklepe, naj bodo grenki ali sladki, naj so mi po volji ali

ne, vsprejemem in se jih oklenem, ker pride i jedno i drugo iz Tvoje roke.

7. Posebno pa, o moj Jezus, vsprejemem rad iz Tvojih rok svojo smrt, z vsemi bolečinami, kjerkoli in kadarkoli boš hotel. Jaz jo združim, o moj Odrešenik, s Tvojo sveto smrtjo in jo Tebi darujem v znak moje ljubezni do Tebe. Jaz hočem umreti, da bom Tebi všeč in da izpolnim Tvojo sveto voljo.

III. Del.

Razne molitve.

Jutranja molitev.

V imenu Boga Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.

Ponižno pokleknem pred Tvoje božje veličastvo, o Gospod! in Te molim z najglobokejšim spoštovanjem. Zahvalim Te, da si me obvaroval preteklo noč vsake dušne in telesne nesreče in mi podaril zopet nov dan. Zato Ti danes darujem v zvezi z neskončnim zaslu-

ženjem Jezusa Kristusa vse, karkoli bom danes mislil, govoril, storil in trpel. O Bog, kesam se iz vsega srca, da sem Te razžalil doslej tolikokrat in tako hudo. Trdno sklenem poboljšati v prihodnje svoje življenje, ogibati se greha in vsake priložnosti k grehu, izpolnovati skrbno dolžnosti svojega stanu in poklica, voljno prenašati vse trpljenje in neprijetnosti, ki me zadenejo, in preživeti današnji dan in vse prihodnje dni svojega življenja le v Tvoji službi.

Vendar brez Tvoje pomoči ne premorem ničesar. Vsa moja moč prihaja le od Tebe, nebeški Oče! Zategadelj Te srčno prosim, dodeli mi vseh onih milostij, katerih potrebujem zlasti danes. Pomagaj mi v vseh izkušnjavah in obvaruj me vsega zalezovanja hudobnega duha, hudobnih ljudij in lastne hudobne poželjivosti. Blagoslovi in vladaj vse moje misli, besede in dejanja, stopinje, vse moje delovanje in nehanje.

O blažena Devica Marija, Ti premila Mati! z otroško ljubeznijo in spoštovanjem Te pozdravljam v začetku tega dneva. Zahvalim Te za vse dobrote,

katere sem prejel po Tvoji priprošnji v pretekli noči in tekom vsega svojega življenja, in Te prosim, vzemi me današnji dan zopet v svoje varstvo, obvaruj me vsakega greha in pomagaj mi v vseh dušnih in telesnih potrebah.

Tudi k Vam, moji ljubi priprošnjiki in zaščitniki, se obračam v začetku tega dneva! Poglejte dobrotljivo name reže in podajte meni revi roko, da se ne izneverim svojim pobožnim sklepom in da se tudi ne pregrešim proti Bogu z najmanjšim prestopkom njegovih svetih zapovedij. In Ti, angelj božji! katerega mi je naklonila božja dobrota in modrost za varha, vodi me na vseh mojih potih in pelji me srečno skozi vse nevarnosti današnjega dneva. Amen.

Večerna molitev.

V imenu Boga Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.

Molitev in zahvala.

Veliki Bog! Poklekнем pred Teboj in Te molim z vsemi nebeškimi trumami angelov in svetnikov. Zahvaljujem

Tvojo dobroto, da si me oblagodaril danes zopet s tolikimi dušnimi in telesnimi dobrotami in me obvaroval tolikih nevarnostij. Zato Ti darujem v zvezi z bridkim trpljenjem in zasluženjem Jezusa Kristusa, mojega Odrešenika, vnovič svojo dušo in telo, vse, kar sem storil dobrega, in vse neprijetnosti, katere sem pretrpel danes po Tvoji volji.

Prošnja za razsvetljenje.

Pridi sveti Duh! in pošlji iz neba žarke svoje luči; razsvetli mojo pamet, da spoznam vse grehe in zamude tega dneva, in omeči moje srce, da se jih iz celega srca skesam.

Izpraševanje vesti.

Premisli različna opravila današnjega dneva in preudari, kaj in kako si se pregrešil v mislih, besedah, dejanjih in koliko dobrih del si zanemaril nasproti Bogu, bližnjemu in samemu sebi.

Kes in trdni sklep.

Bog, kako me je sram, če se ozrem na vse to, kar sem opustil danes dobrega in storil hudobnega! Oh, dovolj imam vzroka, da zakličem s prerokom: Gospod, nikar me ne obsodi, — in ne povrni po množini dolgov, katere sem napravil tudi danes pri Tvoji pravičnosti. Ozri se na neskončno zasluženje svojega Sina, mojega Odrešenika Jezusa Kristusa, in odpusti mi vse grehe in zamude, s katerimi sem Te zopet razžalil in katere sedaj vse obžalujem iz srca. Če mi podaljšaš življenje, o tedaj sem voljan poboljšati se.

Prošnja.

Vležem se toraj k počitku. Bog! čuvaj nad menoj, ko bom spal; varuj me vsega zalezovanja hudobnega duha in hudobnih ljudij; odvrni od mene milostljivo vse dušne in telesne nevarnosti in me obvari nagle in neprevidene smrti.

Priprošnja.

Ohrani in obvaruj o Bog, to noč tudi moje stariše, brate, sestre, sorod-

nike, dobrotnike, prijatelje in sovražnike; naše duhovne in posvetne predstojnike; bodi v pomoč vsem revežem, vjetnikom, popotnikom, bolnim in umirajočim; usmili se duš v vicah in jih vzemi kmalu v stanovanja večnega veselja in nebeške radosti.

Molitev k Mariji.

Marija, moja najljubša Mati, katera si rodila večnega Sina nebeškega Očeta v nočni tihoti. Imej me v tej noči v svojem maternem varstvu. O dobrotljiva, o sladka Devica! pokaži po dnevu in po noči, v življenju in v smrti, da si Ti moja mati in zaščitnica.

Molitev k vsem svetnikom.

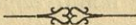
Sveti angelj varih, moji sveti patroni in vsi svetniki! spomnite se mene v kraljestvu našega nebeškega Očeta. Izprosile mi milost, da se zopet vzbudim po mirni noči brez greha, v čast božjo in v svoj prid.

Večerni blagoslov.

Naj blagosloví in ohrani mene in moje sorodnike in vse ljube kristijane

vsegamogočni in usmiljeni Bog: Oče, Sin in sveti Duh.

In duše vseh rajnih krščanskih vernikov naj počivajo po usmiljenju božjem v miru. Amen.

Mašne molitve.

O Jezus, moj Bog in Odrešenik! Jaz stopim pred Tvoj oltar, da bom pri Tvoji božji daritvi. Pripravi moje srce, da bo možno vsprejeti sladke milosti Tvoje dobrote; čuvaj moje čute, obvladaj mojega duha, očisti mojo dušo in operi jo v svoji krvi vseh grehov. Odpusti, o usmiljeni Bog! vse hudobije, ki jih srčno sovražim in obžalujem, ker Tebe srčno ljubim. Zato Te prosim, odpusti mi, kakor odpuščam tudi jaz vsem onim, ki so me kdaj razžalili. Daj mi milost, o ljubi Jezus, da se darujem Tebi popolnoma, kakor si se žrtvoval zame Ti.

Začetek sv. maše.

V imenu Boga † Očeta in † Sina in † sv. Duha. Amen.

V Tvojem najsvetejšem Imenu in k Tvoji večji časti, presveta Trojica, hočem biti pri tem svetem opravilu.

Dovôli mi, o Gospod, da združim svoj namen z namenom Tvojega mašnika, in dodeli mi milost, da bom s tako pobožnostjo pri sv. maši, kakor bi bil na Kalvariji pri krvavi daritvi na križu.

Očitna izpoved.

Priznavam Tebi, o moj Bog, Tvoji vedni čisti Materi Mariji, vsem svetnikom in celi cerkvi, da sem velikrat in hudo grešil z mislimi, besedami, dejanji in opuščanjem dobrega. Moja krivda, moja krivda, moja največja krivda. Zato prosim najsvetejšo Devico in vse ljube svetnike: prosite zame!

Usliši, o Gospod, mojo molitev in milostljivo mi odpusti grehe.

Gospod, usmili se nas!

O Bog naših duš! Usmili se dela svojih rok! Usmiljeni Oče, bodi milostljiv svojim revnim otrokom!

Jezus, početnik našega izveličanja, ki si se za nas daroval, stôri nas de-

ležne zaslug svoje smrti, in dragocene krvi! — Ljubeznjivi Izveličar, blagomili Jezus, usmili se naše revščine in odpusti nam naše grehe.

Slava.

Čast bodi Bogu na visokosti, in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje. Hvalimo Te, o Gospod! Poveličujemo Te, molimo Te, častimo Te zaradi Tvoje slave in veličastva. Ti sam si Gospod, vsegamogočni Zapovedovalec, najvišji in pravi Bog in vsegamogočni Oče.

Jezus, sin večnega Očeta, Bog in Gospod vseh stvari, nedolžno jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas! Z milostljivim očesom poglej iz nebes na nas. Reši nas, o Jezus, ki nas jedini moreš rešiti. Saj Ti sam si neskončno svet, neskončno mogočen, vse časti in slave neskončno vreden s sv. Duhom v slavi Očeta. Amen.

Molitev.

Dodeli nam, o Gospod, po priprošnji Marijini in vseh svetnikov, katere ča-

stimo, vseh milostij, katerih prosi Tvoj mašnik za se in za nas. Ž njim Ti darujem tudi jaz svoje molitve za vse tiste, za katere sem dolžan moliti. Prosim Te, dodeli meni in njim vsega, česar potrebujemo, da dosežemo večno izveličanje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Berilo.

Moj Bog! Izmed toliko ljudij, katerim so Tvoje skrivnosti še skrite, si me poklical k spoznanji svojih zapovedij. Z veseljem jih sprejemem, in s spoštovanjem poslušam večne resnice, katere si razodel po prerokih. Častim jih ponižno, kakor Tvojo božjo besedo, in se iz srca veselim, da se je vse izpolnilo, kar so prerokovali.

Da bi se mogel Tebi, o ljubeznivi Bog, približati s tako gorečim hrepenenjem, kakor očaki! Da bi Te spoznal in častil, kakor preroki! Da bi Te ljubil in bi Ti bil popolnoma udan, kakor Tvoji sv. aposteljni.

Evangelij.

Dobrotljivi Jezus! Ni Ti zadosti, da si me učil po svojih prerokih in apo-

steljnih, učiš me tudi s svojimi svetimi ustmi. Toda, kaj mi pomaga, če v Te verujem, pa ne živim po tej veri? Kako se mi bo godilo, če pridem pred Te, svojega sodnika s samo vero brez dobrih del? Verujem Tvojemu sv. evangeliju, a moje življenje je tej veri nasprotno. O Gospod! če me boš po tem sodil, kako bom obstal? Zato mi daj milost, da trdno verujem in zanaprej tudi živim po tej veri v hvalo in čast Tvojega dobrotljivega usmiljenja. Amen.

Vera.

Verujem v Boga Očeta itd.

Darovanje.

Sveti, vsemogočni, večni Bog! Čeprav nisem vreden, da pridem pred Te, darujem Ti vendar to najsvetejšo daritev z ravno tistim namenom, s katerim jo je daroval Kristus sam, ki se bo tukaj na oltarji zopet resnično za-me daroval.

Darujem jo Tebi, najvišjemu in najbolj mogočnemu Gospodu vseh stvari, v zadoščenje za svoje grehe, in v dolžno

zahvalo za toliko od Tebe prejetih dobrot. Prosim Te pa tudi, poglej milostljivo na ta dar, in zavoljo njega dodeli mojim sorodnikom, dobrotnikom, prijateljem in sovražnikom vseh dragocenih milostij, katere daješ po zasluženji svojega ljubega Sina nam grešnikom.

Prosim pa tudi za sv. katoliško cerkev, za sv. Očeta, za svojega višjega pastirja, za vse duhovne, za svojo posvetno gosposko, in slednjič za vse verne kristijane.

Ne pozabi tudi, o Gospod! svojih in mojih sovražnikov; usmili se vseh nevernikov in krivovercev. Razlij svoj sv. blagoslov čez vse, ki me preganjajo, in kakor jaz odpustim vsem, ki so mi storili kaj hudega ali še mislijo storiti, tako odpusti Ti meni moje grehe.

Predglasje.

Sedaj se bliža srečni trenotek, ko bo prišel kralj angelov in ljudij sem na oltar. O Bog! napolni me s svojim sv. duhom, da se moje srce obrne od vsega posvetnega in jedino na Te misli.

O kako Te moram povsod in vselej slaviti in hvaliti, Tebe večnega Boga, najsvetejšega Očeta in vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje!

Prav in dostojno je, da Te brez prenehanja hvalimo po Kristusu, Gospodu našem; po Njem hvalijo vsi angelji Tvoje božje veličastvo; po Njem Te slavé vse nebeške moči, po njem dovoliš tudi nam, da združimo svoj slavospev s slavospevom nebeških duhov in veselo kličemo:

Svet, svet, svet, si Gospod Bog vojskinih trum. Nebo in zemlja sta polna Tvojega veličastva. Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem. O Bog, bodi Ti čast in hvala. Amen.

Tiha maša.

Prosimó Te, o neskončno dobri Bog, po Jezusu Kristusu Gospodu našem, vladaj in varuj zavoljo tega božjega daru svojo sveto katoliško cerkev, papeža, škofe, duhovne in vse pravoverne kristijane.

Prosimó Te posebno za one, za katere smo iz pravičnosti, hvaležnosti in

krščanske ljubezni dolžni moliti; za vse, ki so pri tem sv. opravilu navzoči, posebno za I. I., in da boš našo molitev tembolj milostljivo uslišal, združimo se z Marijo blaženo Materjo Jezusovo, s svetimi angelji, mučeniki in z vsemi Tvojimi izvoljenimi.

O da bi pričakoval s tako živo željo in trdno vero prihoda svojega Izveličarja, kakor so ga pričakovali očaki. Pridi, o Jezus, pridi ljubeznjivi osrečevalec človeštva, pridi in stôri tukaj na oltarji skrivnostni čudež Svoje vsegomočnosti! Že pride, že prihaja; tukaj je neomadeževano Jagnje Božje, ki odjehlje grehe sveta.

Povzdigovanje.

Jezus, včlovečena beseda Očeta, pravi Bog in človek, verujem, da si tukaj resnično pričujoč. Molim Te ponižno in Te ljubim iz celega srca. Kakor se Ti tukaj vsega zame daruješ, tako se tudi jaz hočem Tebi popolnoma darovati.

O dragocena kri, ki si bila prelita za nas uboge grešnike, molim Te z živim upanjem, da ne boš zame zastonj

prelita, in da me boš storila deležnega Svojih zaslug. O Jezus, darujem Ti tudi svojo kri iz dolžne hvaležnosti za Tvojo veliko ljubezen, s katero si svojo kri zame prelil.

Po povzdigovanju.

Preljubeznjivi Jezus! ali naj Te jaz nevredna stvar še kedaj razžalim? Oh, nikdar ne bom pozabil tega, kar mi predočuješ v tej skrivnosti: bolečin Tvojega trpljenja, veličastva Tvojega vstajenja, Tvojega ranjenega telesa, Tvoje za nas prelite krvi, ki je tukaj pričujoča.

O veliki Bog! darujem Ti pravi, čisti, sveti in neomadežani dar, ki ima pri Tebi veliko večjo vrednost, kakor daritev Abeljnova, Abrahamova in Melkizedekova; ti darovi so bili samo senca pravega daru; mi pa Ti darujemo resnični in jedino pravi dar: Jezusa Kristusa, Tvojega Sina, nad katerim imaš od vekomaj svoje dopadajenje.

Dodeli, o Gospod, svoj blagoslov vsem tistim, ki bodo z ustmi ali srcem uživali ta dar. Razlij ga na duše, ki trpé

v vicah, posebno na I. I., in zavoljo te daritve olajšaj njihove bolečine, in jih pripelji v zaželjeno pribežališče nebeške luči in večnega miru. — Stôri tudi nas po smrti deležne te milosti, da Te bomo s Tvojimi aposteljni, mučeniki in vsemi izvoljenimi v srečni večnosti hvalili in poveličevali.

Oče naš.

O kako velika milost je zame, da si Ti, moj najvišji Bog, tudi moj ljubi Oče! Kako se razveseli moje srce, ko pomislim, da bodo nebesa, kjer Ti stanuješ, enkrat tudi moje prebivališče! Da bi Tvoje ime povsod na zemlji častili!

Oh, da bi se Ti vsa srca podvrgla! Daj svojim otrokom dušne in telesne hrane. Odpuščamo iz srca, odpusti tudi nam. Pokrepčaj nas v izkušnjavah, in obvaruj nas vsakega greha in večne smrti. Amen.

Jagnje Božje.

O Jagnje Božje, ki si bilo zame zaklano, usmili se me! O Ti milostipolni dar, izveličaj me! O Jezus, moj božji

sodnik, izprosi mi milostij pri svojem Očetu, in daj mi svoj mir. Amen.

Obhajilo.

Kako rad bi Te, o ljubi Jezus, tudi jaz vsak dan prejel v najsvetejšem zakramentu s čisto vestjo in globoko pobožnostjo, kakor toliko pobožnih duš. Kako srečen bi bil, če bi te sedaj mogel prejeti v svoje srce, Te v njem moliti, Ti potožiti svoje nadloge in deležen postati Tvojih milostij. Ker pa nisem vreden, Te prosim, dopolni to, kar mi še manjka, da se dostojno pripravim.

Odpusti mi grehe, katere zavoljo ljubezni do Tebe iz srca obžalujem. Sprejmi moje goreče hrepenenje, očisti me s svojo milostjo, da Te kmalu vredno prejmem.

Pričakujoč tega srečnega dneva Te prosim, o Jezus, stôri me deležnega vseh sadov, katere bo povzročilo obhajilo mašnikovo pri navzočih vernikih. Pomnôži po moči božjega zakramenta mojo vero, potrdi moje upanje, vžgi mojo ljubezen, napolni moje srce s

svojo milostjo, da le po Tebi hrepeni in le za Te živi. Amen.

Zadnje molitve.

Kakor si se Ti, o Jezus, zopet zame daroval, tako se hočem tudi jaz v Tvojo čast darovati in se popolnoma vdati v Tvojo sv. voljo. Delaj z menoj, kakor hočeš. Dà, tudi križ vzamem z veseljem in hvaležno iz Tvoje ljube roke in ga hočem za Teboj nositi, dokler je Tvoja sv. volja.

Ker me je to sveto opravilo zopet očistilo, se hočem zanaprej še bolj skrbno tudi vseh malih grehov varovati, posebno onih, h katerim sem najbolj nagnjen. Sklenil sem vedno Tebi zvest ostati. Rajši hočem vse trpeti in izgubiti, kakor Tebe, o moj Jezus, še kdaj s kakim grehom razžaliti. Amen.

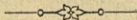
Blagoslov.

Ti, o najbolj ljubeznivi Zveličar, blagoslovi moj sklep in potrdi ga! Blagoslovi nas vse z roko svojega mašnika in z močjo Svojega božjega blagoslova

ostani pri nas vekomaj. Amen. V imenu
† Očeta itd.

Zadnji evangelij.

Jezus, Sin Najvišjega, prava luč sveta, ki je prišla nam pokazat pot v nebesa, varuj me pred grozno temo nevernega judovskega ljudstva, ki Te ni hotelo spoznati za Zveličarja sveta in se je rajše vdalo suženjstvu satanovemu, kakor da bi bilo sprejeto za dediče božje. Molim Te ponižno včlovečena Beseda božja, na Te jedino zaupam in trdno pričakujem, da mi boš, ker si zavoljo zveličanja ljudij prišel na svet, dodelil tudi milost, s krščanskim življenjem tudi večno blaženost doseči. Amen.

Izpovedne molitve.

Molitev pred izpovedjo.

O sveti Bog! ki si vedno pripravljen grešnike milostno sprejemati in jim prizanašati, poglej milostljivo s svojimi očmi na mojo ubogo dušo, ki se zopet k Tebi povrne in se želi v vodi svete

pokore oprati vseh grehov. Dodeli, o dobrotljivi Bog, da se vredno pripravim; razsvetli moj razum, da spoznam vse svoje grehe; omeči moje srce, da jih resnično obžalujem in sovražim, vôdi mi jezik, da se vseh prav izpovem in zadobim odpuščanje.

Sveti Duh, večna luč, razsvetli moj razum, in me podpiraj, da vse svoje grehe spoznam tako natanko, kakor jih bom spoznal po smrti pred sodnim stolom. Daj, da spoznam, kaj sem hudega storil in dobrega opustil, kolikrat in kako hudo sem se pregrešil v Tvoji službi, kolikrat in kako sem razžalil svojega bližnjega, v čem sem se proti samemu sebi pregrešil.

Ne dopusti, o Bog resnice, da me zaslepi in ogoljufa samoljubje; odpri oči mojega razuma, da se prav spoznam in se tudi tako Tvojemu mašniku razodenem.

(Izprašaj svojo vest, in potem nadaljui:)

O predobri Bog! imam pač vzroka dovolj sramovati se, da po tako mnogih sklepih tolikrat zopet padem v prejšnje

grehe in pred Tvojimi božjimi očmi prestopim Tvojo sv. zapoved zaradi takoničnega veselja; dà, še Tvoje dobrote zlorabim v to, da žalim Tebe, o usmiljeni Oče! Ne kaznuj me, o Gospod! v svoji jezi, ne pokôri me po svoji ostri pravičnosti.

Ozri se milostno na moje užaljeno in potrto srce, ki bridko obžaluje vse storjene grehe, ne toliko zaradi zaslužene kazni, marveč zato, ker sem ž njimi razžalil Tebe, večna Dobrota in preljubeznivi Oče!

Dobrotljivi Bog! k Tebi kličem in prosim Te odpuščanja, milosti in usmiljenja za vse storjeno hudo, za vse grehe, katere sem storil vedoma ali nevedoma; vse resnično obžalujem in iz srca sovražim. O, da bi jih mogel objokovati s pogostnimi solzami, oprati s svojo krvjo, uničiti s svojo smrtjo!

O Jezus, ki si zaradi mojih grehov pretakal na Oljski gori krvavi pot, daj, da kane tudi v moje srce vsaj kapljica onega grenkega morja, v katero je bilo takrat pogreznjeno Tvoje sladko srce, da užalijo do smrti, kakor Tebe, tudi mene moje storjene hudobije.

O dobri Bog! prej bi bil moral umreti, kakor Tebe razžaliti; ker pa se je že zgodilo, zato hočem skrbeti v prihodnje, da Te, s Tvojo milostjo, več razžalil ne bom; hočem se varovati ne le vsakega greha, ampak tudi vsake grešne priložnosti, zlasti one, v katero sem že tolikrat padel iz stare navade in slabega nagnenja.

Zato pa tudi hočem, da se poboljšam, rabiti resno vsa sredstva, kakor mi bo ukazal Tvoj namestnik izpovednik; saj hočeš po njem Ti z menoj govoriti, me vpraševati, učiti in svariti. Vse, kar bom njemu odgovoril in obljubil, naj bo Tebi samemu odgovorjeno in obljubljeno.

Spoznam, o milostljivi Oče! kako hudo sem grešil in kaj bi moral pričakovati od Tvoje pravične jeze; toda zaupam na Tvoje veliko usmiljenje in se nadejam, da mi boš odpustil po neskončnem zasluženju Jezusa Kristusa, ki je samega sebe daroval za mene revnega grešnika. S tem zaupanjem hočem se svojih grehov odkritosrčno izpovedati, popolnoma in ponižno ob-

tožiti v tolažljivi nadi, da boš tudi v nebesih potrdil sodbo, katero bo izrekel tukaj na zemlji mašnik nad menoj.

Presveta Devica, Mati milosti in pribežališče ubogih grešnikov! prôsi zame to uro, da dobro opravim sv. izpoved ter tako zadobim odpuščanje svojih grehov in milost, resno poboljšati svoje življenje.

O, sveti angelj in ljubeznjivi varih duše moje! tebi je znano, kolikrat sem padel; pomagaj mi tudi ti; podpiraj me, da zopet vstanem in potem več ne grešim.

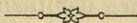
Molitev po izpovedi.

Je li pač mogoče, moj preljubi Bog, da si mi odpustil moje grehe in me zopet sprejel med svoje pravične in ljube otroke, ko sem prej bil Tvoj sovražnik in ubog grešnik? Tedaj je zopet ozdravela moja ranjena duša? Moje hudobije so torej zopet pozabljene, če sem sprejel ta sveti zakrament — kakor upam — z dostojno pripravo, in ako sem storil trden sklep poboljšati se.

Bodi Ti zato večna zahvala, o veliki Bog! čegar čudovito usmiljenje je tako milostno ravnalo z menoj. Tebe hvalim in slavim, moj premili Jezus! Saj sem po Tvojem neskončnem zasluženju in po Tvoji prelitih Krvih zopet našel milost. O, kako usmiljen, kako dobrotljiv in milosten si, moj Zveličar! do mene ubogega grešnika, da si mi prizanesel zasluženno kazen in odpustil vse moje grehe. Jaz pa nočem nikdar več pozabiti Tvojega usmiljenja. Vse dni svojega življenja se hočem spominjati Tvoje prečudne dobrotljivosti; in po smrti — tako upam — bom Te slavil v blaženi večnosti z vsemi izvoljenimi neprenehoma. Amen.

O usmiljeni Bog! po toliki prejeti dobroti, da si mi odpustil moje grehe, sklenem z nova, nič več Te ne razžaliti. Zato Te prosim, potrdi me Ti v tem mojem sklepu in dodeli mi Svojo milost, da se bom ogibal vseh grehov in posebno varoval one tako nevarne pregrehe, kateri sem že dolgo najbolj udan.

Sedaj hočem s Tvojo milostjo zopet začeti, s še večjo gorečnostjo bojevati se in tako uravnati svoje življenje, da več ne izgubim Tebe, moj Jezus! in Tvoje posvečujoče milosti z nobenim grehom. Pomagaj mi, o močni Bog! lotiti se za to potrebnih pripomočkov, premagovati samega sebe, vojskovati se zoper svojo hudobno poželjivost in premagati vse svoje sovražnike, da bom vekomaj s Teboj vladal v nebesih. Amen.

Obhajilne molitve.

(Iz spisov sv. Alfonza.)

Pred svetim obhajilom.

V e r a.

»Glej, on stoji za našo steno, zrè skozi okno in gleda skozi omrežje.«
Vis. pes. 2, 9. Glej, duša moja! kako je skrit v podobah zakramenta tvoj ljubeči Jezus, še plamteč tiste ljubezni, s katero te je ljubil, na križu zate umirajoč. In kaj dela tukaj? Kakor oni, ki si želi, sam ljubezni poln, nasprotne

ljubezni, stoji v sveti hostiji kakor v zaprtem omrežju, skozi katero se ljubeznivo ozira nate, ne da bi ga ti videl. Ogleduje te, ko greš to jutro k Njemu hranit se ž Njegovim božjim mesom; pazi na to, kaj premišljuješ, kaj ljubiš, česa iščeš, po čem hrepeniš, kaj si mu pripravljen darovati. Kvišku tedaj, duša moja! pripravi se, da sprejmeš Jezusa in sicer najprej: z živo vero. Govôri Mu: Prišel boš torej, moj preljubljeni Odrešenik, v malo trenutkih k meni. O skriti in od toliko ljudij ne pripoznani Bog! verujem v Tebe, spoznavam in molim Te v najsvetejšem Zakramentu kot svojega Gospoda in Zveličarja; v potrdilo te resnice hotel bi rad dati svoje življenje. Ti prideš k meni obogatit me s Svojimi milostimi, in da se popolnoma združiš z menoj. O, kako veliko mora biti moje zaupanje pri tem Tvojem tako ljubeznivem prihodu!

U p a n j e.

Razširi srce, duša moja! Tvoj Jezus te more napolniti z vsemi dobrotami; in ker te tako močno ljubi, upaj ve-

like reči od tega svojega Boga, ki pride k tebi iz ljubezni, ki Ga je ljubezen sama. Dà, moj preljubljeni Jezus, moje upanje! v Tvojo dobroto stavim svoje trdno zaupanje; danes, ko boš samega sebe meni daroval, boš vžgal v mojem srcu plamen Svoje čiste ljubezni in resnično hrepenenje, vedno Ti dopasti, da od danes naprej ne bom ničesar več hotel in želel, kakor hočeš Ti.

L j u b e z e n.

Oh, moj Bog, moj Bog! Ti jedini in resnični ljubitelj moje duše! kaj bi bil mogel še storiti, da bi Te jaz ljubil? Zame umreti Ti ni bilo zadosti; hotel si postaviti tudi ta Zakrament, da moreš popolnoma se mi darovati in Tvoje Srce združiti s srcem tako revnega in nehvaležnega človeka, kakor sem jaz. Resnično, še več: Ti sam me vabiš, naj Te zavžijem in kažeš iskreno hrepenenje, da Te prejmem. O, neskončna, nezapopadljiva, neizmerna ljubezen! Bog se hoče meni popolnoma darovati!

Veruješ to, moja duša! in kaj praviš, kaj delaš? O moj Bog, moj Bog! o ne-

skončno ljubeznjivi in vse ljubezni edino vredni predmet! Ljubim Te iz vsega srca, ljubim Te čez vse, ljubim Te bolj kot samega sebe, bolj nego svoje lastno življenje. O, da bi mogel videti, da Te vsakdo ljubi! O, ko bi mogel storiti, da bi Te ljubila vsa človeška srca tako, kakor zaslužiš! Ljubim Te, o preljubeznivi Bog! in v tej ljubezni združujem svoje revno srce s srci svetih serafinov, s Srcem preblažene Device Marije in s presvetim Srcem Jezusa, Tvojega najbolj ljubljenega in ljubezni polnega Sina; in tako Te ljubim o neskončna Dobrota! z ono ljubeznijo, s katero Te ljubijo svetniki in Marija, Mati Božja. Ljubim Te samo zato, ker Ti je to tako dopadljivo. Izginite odslej iz mojega srca vse želje in vsa nagnenja, ki po čem drugem hrepenite kakor po Bogu. O presveta Devica, Mati čiste ljubezni! pomagaj mi ljubiti onega Boga, katerega Ti tako močno želiš videti ljubljenega.

Ponižnost.

Duša moja! Ti greš sedaj hranit se s presvetim Mesom Jezusa Kristusa; ali

si pa tega vredna? Moj Bog, kdo sem jaz in kdo si Ti? Vem pač in spoznam, kdo si Ti, ki se mi boš sedaj daroval; veš pa tudi Ti, moj Bog! kdo sem jaz, ki naj Te prejmem? Ti seveda to boljše veš, kakor jaz sam. In kako je pač mogoče, o moj Jezus! da Ti, neskončna Čistost, hrepeniš, stanovati v moji nevredni duši, ki je bila tolikrat sedež Tvojega sovražnika in mlaka toliko grehov? Spoznam, moj Bog! Tvoje neskončno Veličastvo in svojo skrajno nizkost. Zato se sramujem pred Teboj prikazati se in iz spoštovanja bi rad proč od Tebe ostal. Pa če grem od Tebe, kam naj se obrnem! O moje življenje, h komu naj se zatečem? Kako se mi bo godilo? Ne, ne, o veliki Bog! nikdar se ne bom ločil od Tebe, marveč bližati se Ti hočem vedno bolj in bolj. Ti si s tem zadovoljen, da Te prejmem v hrano, še vabiš me k temu; pridi torej, moj preljubeznivi Zveličar! pridi to jutro, da Te prejmem, globoko ponižan in osramočen zaradi svojih grehov, vendar pa poln zaupanja na Tvoje usmiljenje in na ljubezen, katero imaš do mene.

K e s.

Kako zeló me boli, o Bog moje duše! da Te doslej nisem ljubil, da sem celó ravnal po svoji volji in tako Tvojo neskončno Dobroto tolikrat užalil in razsrdil, mesto da bi Te ljubil! Obrnil sem se od Tebe, preziral sem Tvojo milost in Tvoje prijateljstvo; kratko: radovoljno sem hotel izgubiti Tebe, o moj Bog! Sedaj pa se kesam, moj Gospod in moj Bog! in žal mi je iz srca. Bolj ko vse hudo sovražim svoje velike in male grehe; studijo se mi nad vse zato, ker sem ž njimi razžalil Tebe, neskončne ljubezni vredno Dobroto. Upam, moj Bog! da si mi že odpustil moje hudobije; ako pa še ne, oh, tedaj Te prosim s ponižnim in potrtem srcem, odpusti mi, o Bog! moje grehe, predno Te prejmem v presvetem Zakramentu. Umij s Svojo krvjo to mojo revno dušo, v katero kmalu pojdeš prebivat.

Hrepenenje.

Obudi sedaj svoje želje, moja duša! Približala se je ona blažena ura, ko pride

Tvoj Jezus prebivat v tvoje revno srce. Glej, Kralj nebes, glej, Tvoj Bog in Odrešenik — pride sedaj k Tebi; pripravi se, da Ga sprejmeš z ljubeznijo; hrepeneče vzdihuj po Njem. Pridi, o moj Jezus! pridi v mojo dušo, ki tako močno hrepeni po Tebi. Predno se boš pa Ti meni daroval, Jezus moj, hočem Ti tudi jaz dati mal dar: darujem Ti svoje revno srce. O vsprejmi ga in pridi kmalu, da ga posedeš.

Pridi, o Bog mojega srca! pridi in ne mudi se dalje. O moja edina Dobrota, moja največja dragocenost, moje življenje, moje veselje, moj Bog in moje vse! želim Te prejeti z ono ljubeznijo, s katero so Te prejemale najsvetejše in najbolj ljubeče duše, s katero Te je prejela preblažena Devica sama; ž njihovimi obhajili združujem to svoje.

Presveta Devica in Mati Božja Marija! glej, sedaj grem, da prejmem Tvojega preljubega Sina, o da bi imel Tvoje Srce in Tvojo ljubezen, s katero si ga prejela Ti! Daj mi to jutro svojega Jezusa, kakor si ga dala pastirjem

in modrim iz Jutrovega; želim Ga prejeti iz Tvojih prečistih rók. Povej mu, da sem Tvoj služabnik, potem se bo z ljubeznjivejšim pogledom name ozrl in me pri Svojem prihodu tesnejše združil s Seboj.

Po svetem obhajilu.

(Ostani nekaj časa tiho zbran, potem môli sledeče molitve.)

V e r a.

Torej je resnično zdaj prišel moj Bog; moj Izveličar se je ponižal, da stanuje v moji duši. Moj Jezus je zdaj v meni pričujoč; prišel je, da Sebe meni in mene Sebi prisvoji. Tedaj je Jezus moj in jaz sem njegov? Jezus je ves moj in jaz sem ves Njegov.

O neskončna Dobrota! o neizrekljivo usmiljenje! o nezapopadljiva ljubezen! Bog se je ponižal, združiti se z menoj. Moja duša, ki si zdaj tako tesno zvezana z Bogom, ki si postala eno z Jezusom, kaj delaš? Ali ne govoriš s svojim Bogom, ki je sredi v

tebi? Obudi znova vero, pomisli, da te obdajajo sveti angelji in molijo Boga, katerega ti zdaj nosiš v svojem srcu; zberi se, preženi vse druge misli iz svojega srca in moli s svetim spoštovanjem svojega Boga, ki je v tebi. Združi vse svoje moči in vzdihljeje, objemi svojega Boga in reci Mu:

P o z d r a v .

Oh, moj Jezus! moj ljubi! moja neskončna Dobrota! Bodi vedno hvaljen in češčen, da si prišel v to slabo bivališče moje duše. O moj Gospod! kje si zdaj? Kako si pač hotel iti v moje revno srce, ki je veliko bolj nečisto, kakor oni hlev, v katerem si bil rojen; v srce, ki je tako navezano na pozemsko, polno samoljubja in nerednih željâ? Govorim Ti s svetim Petrom: Pojdi od mene, o Gospod, zakaj grešnik sem: Pojdi od mene, ker prenevreden sem, v sebi imeti tako neskončno dobrega Boga. Vsprejmi, moj Bog! Svoj počitek v onih čistih dušah, katere Ti služijo s toliko ljubeznijo in zvestobo. — Toda, kaj govorim? Nikar, moj Izve-

ličar, ne pojdi od mene; zakaj če me Ti zapustiš, tedaj sem izgubljen. Objemam Te, moje življenje! in trdno se Te držim. Nespameten sem bil, ko sem se ločil od Tebe iz ljubezni do stvari; nehvaležen, ko sem Te zato pregnal od sebe. Nikdar več se v prihodnje ne bom ločil od Tebe, moja največja Dobrota! S Teboj vedno združen želim živeti in umreti.

Presveta Devica! Vi ljubezni plamteči serafini! Ve vse duše, katere ljubite Boga s čisto ljubeznijo, sprosile mi plamene Svoje ljubezni, da morem vredno delati družčino Svojemu ljubljenu Jezusu.

Zahvala.

Moj Gospod in moj Bog! Zahvaljujem se Ti za milost, ki si mi jo danes skazal s tem, da si hotel k meni priti in v mojem srcu prebivati. Rad bi se Ti, o moj Bog, zahvalil primerno dobrotam, ki si mi jih izkazal, toda kaj pravim? Kako se Ti morem jaz revež kedaj dostojno zahvaliti?

O. Segneri (Senjeri) piše: Duša, ki prejme sveto obhajilo, naj zlasti strmi, če pomisli in reče: Bog pride k meni! Bog pride k meni! Bog pride k meni! — David je zaklical: »Kaj čem vrniti Gospodu za vse, kar mi je dodelil?« Ps. 115. Kaj bom pa jaz revež Tebi dal, o Jezus, ki si po tako mnogih že izkazanih mi dobrotah danes še Sebe samega meni daroval? Hvali torej, duša moja, svojega Boga in zahvali se mu, kar najlepše moreš. Ti pa, preljuba Mati moja in ti, moj sveti angel varih, vi moji sveti patroni in vse v najnežnejši ljubezni Bogu vdane duše! »Prídite vsi, ki se bojite Boga in poslušajte, kako velike reči je storil moji duši.« Prídite in pomagajte mi slavo in hvalo prepevati mojemu Bogu; čudite se z menoj in povzdigujte ga nad vse zaradi neizmerne milosti, ki mi jo je skazal danes.

Daruj se Bogu.

»Moj ljubi je moj, in jaz sem njegova.« Vis. pes. 2. 16. Če bi se kak kralj hotel tako ponižati, da bi ubogega

pastirja v revni koči obiskal, kaj bi mu pač mogel pastir drugega ponuditi, kakor vso svojo kočico, kakoršna je? Zato Ti pa tudi jaz, ljubi moj Jezus, v dar ponujam vso dušo, ker si se tako močno ponižal in obiskal revno stanovanje, moje srce; darujem Ti tudi samega sebe in svojo prosto voljo. Ti, moj Jezus, ki Te jedinega ljubim, si hotel biti ves moj; jaz želim postati ves Tvoj in si ne pridržim ničesar za-se. Svoje čute Tebi izročam, da mi tako k ničemur drugemu ne služijo, kakor da ž njimi vedno bolj Tebi dopadam. »Ali more biti sploh še kako večje veselje,« pravi sveti Peter Alkantarški, »kakor množiti Tvoje dopadajenje nad menoj, o najljubeznivejši, najbolj ljubeči in predobri Bog? Ob jednom Ti darujem vse svoje telesne in dušne moči in trdno hočem, naj bodo čisto tvoja last, in naj se popolnoma podvržejo Tebi. Želim, da mi moj spomin služi le v to, da se spominjam Tvojih dobrot in velike ljubezni. Moj um naj le spoštljivo premišljuje neskončne popolnosti Tvoje, posebno pa ono neiz-

merno dobrotljivost, ki mi vedno skuša skazovati dobrote. K ničemur drugemu nočem uporabljati svoje volje, kakor da ljubim Tebe bolj, kakor vse drugo in da v vsem natanko izpolnujem najpravičnejšo voljo Tvojo, moj Bog in moje vse! S tem sklepom izročam Ti sedaj, moj božji Izveličar, vsa svoja notranja in zunanja čutila, svoje misli in želje, svojo prostost in vse ude svojega telesa z vso svojo krvjo. — Vse, čisto vse, dušo in telo, polagam kot dar k najsvetejšim nogam Tvojim.

Prosim Te, o neskončno Veličastvo, sprejmi ta dar od mene, najnehvaležnejšega grešnika, ki pa se Ti sedaj izroča popolnoma. Ravnaj sedaj z menoj, o veliki Bog, kakor Ti je všeč. Pridi, o ogenj božje ljubezni in požgi v meni vse, kar je še nečistega ter stôri, da popolnoma dopade moj dar najčistejšim očem Božjim. Naj bom odslej ves Tvoj, naj živim le zato, da spolnujem Tvoje zapovedi in svète, pa tudi vse Tvoje svete želje, da Ti tako vedno bolj dopadam.

O najsvetejša in Bogu najdopadljivejša Devica! Prosim Te, nesi na naj-

čistejših rokah Tvojih moj nevredni dar pred obličje presvete Trojice. Sprosi mi milost, da se Ona poniža vsprejeti ta dar in mi zanj podeli trdno pomoč, da Ji do konca svojega življenja zvest ostanem. Amen.

Prosi pomoči v dušnih potrebah.

Pomisli dobro, duša moja, kako dragocen je ta čas zate, da sedaj pač ne smeš zgubiti nobenega trenutka! Sedaj lahko dosežeš vse milosti, ki jih poželiš. Ali ne vidiš, kako prijazno se Tvoj nebeški Oče ozira na Te, ker vidi v Tvojem srcu Svojega ljubljene Sina, najimenoitnejši predmet Svoje ljubezni. Pusti torej brez obotavljanja vse druge misli; obnovi svojo vero, razširi svoje srce in z otroškim zaupanjem prosi, česar želiš.

Ali ne slišiš Jezusa samega Tebi govoriti: »Kaj hočeš, da Ti storim? Povej mi, duša moja, česa želiš od mene? Zato sem prišel k Tebi, da Te obogatim in zadovoljim. Prosi me zaupljivo in prejela boš, česar želiš.«

O sladki Izveličar moj! Ker si torej prišel k meni, da me obdariš z milostimi, ker tudi hočeš, da zanje prosim, tedaj poslušaj, o moj Bog! Jaz Te ne prosim zemeljskega blaga, ne bogastva in ne veselja; podeli mi le velik kes zaradi tolikega razžaljenja, ki sem ga zakrivil nad Teboj. Daj mi svetlo luč, po kateri spoznam, kako nečimern je svet in kako zelo zaslužiš, da Te čez vse ljubim. Spremeni moje srce, odtrgaj je od ljubezni do posvetnih stvari. Dodeli mi zanj srce, ki se bo popolnoma skladalo s Tvojo najsvetejšo voljo, ki ne bo ničesar drugega iskalo, kakor vedno večjega Tvojega dopadajenja, ki ne bo po ničemur drugem hrepenelo, kakor po najčistejši ljubezni Tvoji. »Čisto srce vstvari v meni, o Bog!« Ps. 50, 12.

Jaz tega sicer ne zaslužim, o moj Jezus, toda Tvoj prihod v moje srce, Tvoja navzočnost, ki jo sedaj uživam, obuja v meni zaupanje in mi daje srčnost, da Te tega prosim, po zasluženju Tvojem in najsvetejše Matere Tvoje, in po ljubezni, ki jo gojiš do Svojega nebeškega Očeta.

O večni, nebeški Oče! Jezus Kristus, Tvoj jedinorojeni Sin, nas je zagotovil: »Resnično, resnično vam povem, če boste kaj Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal.« Iz ljubezni do svojega edinorojenega Sina torej, katerega sedaj jaz v svojem srcu hranim, me usliši in mi milostno podeli, česar Te prosim. Amen.

Sveti križev pot.

Priprava.

O neskončno usmiljeni Jezus! Z veliko ljubeznijo si šel po tem potu zame v smrt, jaz pa sem Te vendar tolikrat zapustil; toda sedaj Te ljubim iz celega srca in srčno obžalujem, da sem Te tolikrat razžalil. Prosim Te za to milost, da morem s skesanim srcem pobožnost svetega križevega pota opraviti z onim namenom, s katerim si Ti ta pot nastopil, in s katerim Te je Tvoja blažena Mati na njem spremljala; tudi želim vse odpustke prejeti, ki jih sveta cerkev temu svetemu opravilu deli in katere darujem za uboge duše v vicah, posebno za katere sem moliti dolžan, ali za katere Ti hočeš, da se jih spominjam.

I. postaja.

Jezus v smrt obsojen.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Premišljuj, o kristjan, kako je krivični Pilat nedolžnega Jezusa, potem, ko ga je bil dal že krvavo bičati, iz strahu pred Judi obsodil na sramotno smrt na križu. Čez najsvetejše in najdražje življenje, ki je kedaj bivalo na zemlji, je smrtno sodbo izrekel. Pomisli, kako neizmerno bolečino je občutilo Njegovo presveto Srce, ko Ga je ljudstvo Njegovo tako očitno in sramotno zavrglo; občuduj Njegovo po-

korščino do nebeškega Očeta in nezapopadljivo ljubezen Njegovo do ubozega človeštva. On daruje svojo predagoceno življenje, da moremo mi iz smrti greha priti v življenje milosti in z njeno pomočjo v večno izveličanje.

Večna hvala Ti, usmiljeni Izveličar, za ljubezen, s katero si Ti, ves nedolžen, zavoljo mene grešnika smrtno obsodbo sprejel. Nikdar ne bom več krivično sodil in opravljal svojega bližnjega, ampak vedno hočem sebe samega odkritosrčno obtoževati v zakramentu sv. pokore. Kadar pa stopim ob smrtni uri pred Tvojo sodbo, tedaj mi ne bodi sodnik, ampak odrešenik. Moj dobrotljivi Jezus, usmiljenje!

Ljubim Te, o Jezus, moja ljubezen, bolj kakor sebe samega; srčno se kesam, da sem Tebe razžalil; ne dovoli, da Te še kedaj zapustim in se od Tebe ločim. Daj mi, da Te vedno ljubim, potem pa stori z menoj, kar Ti dopade; jaz hočem vse zadovoljno sprejeti, kar koli mi bodeš naložil. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

II. postaja.

Jezus zadene križ na svoje rame.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

Ř. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Krvoločnim Judom ni bilo dosti, da so nedolžnega Jezusa v smrt obsodili, ne, še sam je moral težki križ, sramotno znamenje svoje smrti, na svoje boleče rame vzeti in na vrh Kalvarije nésti. Vedi, o grešnik, da je na tem krvavem potu mislil tudi nate, ki se težav in bolečin tako rad izogiblješ in se križa tako močno braniš. Obudi

srčno žalost nad to svojo zanikarnostjo in reci Jezusu :

Moj ljubeznjivi Izveličar! Radovoljno hočem prenašati do svoje smrti vse trpljenje, ki si mi ga odločil. Prosim Te po zasluženju onih bolečin, ki si jih svoj križ noseč pretrpel, pomagaj mi, da tudi jaz svojega s potrpežljivostjo in udanostjo prenašam. O Marija, Mati žalostna, izprosi mi pravo ljubezen do križa in otročjo udanost v sveto voljo božjo.

Ljubim Te, o Jezus, moja ljubezen itd., kakor pri I.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

III. postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Poglej, o grešna duša, kako se Jezus pod težo križevu prvič na tla zgrudi. Njegova sveta glava, prebodena s trnjevo krono, in Njegovo z mnogimi ranami pokrito telo izgubilo je že skoraj vso kri. Zato pa Ga napada tolika slabost, da se komaj še po koncu drži. Razven tega pa nosi težki križ na svojih ramah, in krvoločni vojaki in rablji Ga neusmi-

ljeno sem ter tja vlačijo, suvajo in pehajo, tako, da slednjič ves oslavljen na tla pade in Mu pri padcu težki križ zadá nove rane. Tudi ti padi na kolena in moli:

Ne teža Tvojega križa, o ljubljeni Jezus, ampak teža mojih grehov Ti je povzročila tolike bolečine. Moj Jezus, usmiljenje! Ne pripusti mi, da še kdaj padem v kak smrtni greh! Raji hočem umreti, kakor Tebe še kedaj razžaliti.

O Marija, izprosi vsem nedolžnim dušam milost stanovitosti, nam vsem pa resnične pokore.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

IV. postaja.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Kdo si more misliti ono neizmerno žalost, ki jo je občutilo Jezusovo ljubeče srce, ko je srečal svojo deviško Mater? Kdo more popisati ono neizmerno bolečino, ki je presunila Marijino srce, ko je zagledala svojega ljubljenega Sina vsega krvavega, razbitega in s težkim križem obloženega? Jezus in Marija se spogledata in ta pogled je,

kakor da bi jima oster meč prebodel srce. Bili ste to najčistejši, najnedolžnejši srca; zakaj ste vendar morali tako neizrečeno trpeti, trpeti zavoljo naših grehov?

Moj ljubeznivi Jezus, daj, da Te vedno bolj ljubim zavoljo bridkosti, ki si jih pri tem srečanju prestal; dodeli mi milost, da vedno udano častim najsvetejšo Mater Tvojo; Ti pa, o kraljica žalostna, prosi za me, da se v ljubezni vedno spominjam bolečin Tvojega Sina. Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje!

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

V. postaja.

Simon pomaga Jezusu križ nositi.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

Ř. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Poglej, o kristijan, nedolžnega Jezusa pod težkim križem, kako omahuje, ves oslavljen vsled muk, ki jih je že moral pretrpeti. Neusmiljeni rabeljni se bojé, da ne bi umrl že na potu na morišče; in ker ga hočejo videti umirati na križu, prisilijo Simona, da Mu pomaga nositi križ. Ta pa se temu upira in brani, ker ne pozna Jezusa in se mu

zdi sramotno nositi križ. O koliko je tudi sedaj tacih Simonov, ki nimajo nikakega usmiljenja do svojega trpečega bližnjega! O kolikrat se braniš tudi ti, kristijan, svoj križ nositi in za Kristusa trpeti. Trdno skleni torej poboljšati se, in skesano reci Jezusu:

O moj usmiljeni Zveličar! Nič več nočem kakor Simon svojega križa nositi nevoljno in le prisiljen, ampak veselo ga hočem objeti in udano sprejeti vsako težavo, katerokoli mi pošlješ, posebno pa smrt z vsemi njenimi bolečinami. Pôšlji mi križ, kakoršnega hočeš po svoji sveti volji; dokler bom mogel, nosil ga bom srčno za Teboj. O Marija, sprôsi nam vsem duha dejanjske ljubezni in usmiljenja do naših bližnjih.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VI. postaja.

Veronika podá Jezusu potni prt.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Poglej, o kristijan, kako srčno sočutje prevzame pobožno Veroniko, ko zagleda sveti obraz Jezusov ves razbit in preboden s trnjem, poln potnih in krvavih srag. Ta pogled globoko rani njeno usmiljeno srce, tako, da se skozi gnječo prerije do Njega, poklekne predenj in mu podá potni prt s prošnjo, naj si ž njim obriše svoj obraz. Jezus

jo usliši, dá potem prt Veroniki nazaj, na njem pa čudovito vtisnjeno podobo Svojega krvavega obličja. O predragi spomin za tako malo dobroto! Poglej to podobo ter skesano vsklikni:

O sveto obličje, vse ranjeno in krvavo! Naj bo moja duša prt, na kate-rega naj se globoko vtisne Tvoja, s trnjem venčana glava, Tvoje krvavo obličje. Naj mi bo vedno pred očmi, posebno pa še pri vsaki skušnjavi, da vanjo ne padem in tako Tebe z nova ne mučim. O Marija, usmiljena Mati, sprôsi mi milost, da se vedno spominjam trpljenja Tvojega nedolžnega Sina.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VII. postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Težki križ oslabelo telo Zveličarjevo že drugič potlači na zemljo; vse rane Njegove svete glave in Njegovega telesa se pri padcu obnové in povečajo. Zakaj pač leži nedolžni Jezus že drugič pod križem? Potlačila ga je tvoja ošabnost, vsled katere tolikrat zopet padeš v stare grehe. Ali se ti ne zdi, kakor da bi te klečé prosil, da ga nikar več

ne žali? Oh, padi tudi ti na kolena in reci svojemu Zveličarju:

Moj Jezus, usmiljenje! Kolikrat si že odpustil, toda kolikrat sem zopet padel v stare grehe ter Te znova in tem hujše ranil. Imej potrpljenje z menoj in pomagaj mi, da odslej vedno ostanem v Tvoji milosti, in da vse skušnjave, ki me bodo nadlegovale, srečno premagam. O Marija, Ti usmiljena Mati ubogih grešnikov, sprosi mi milost ponižnosti in resničnega poboljšanja.

Ljubim, Te itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

VIII. postaja.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

β. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Poglej, o grešnik, sočutje dobrih jeruzalemskih žen, ki so se spustile v glasen jok, ko so videle Jezusa toliko trpeti. Kaka je pač morala biti podoba trpečega Jezusa, da je en sam pogled na to podobo na usmiljena srca pobožnih žen napravil tolik vtis. Dobri Jezus pa jih je tolažil, rekoč: »Ne jokajte nad menoj, jokajte raji nad seboj in svojimi

otroki!« Tudi ti, o grešnik, imaš obilo vzroka noč in dan objokavati svoje grehe, s katerimi si dobrega Jezusa tolikrat razžalil. Prôsi Ga odpuščanja in reci mu:

O trpeči Jezus! Ti, ki si ves nedolžen, toliko trpiš; kako se bo godilo meni, nespokornemu grešniku? Oh, naj se jokam, pa ne samo zato, ker sem si s svojimi grehi pekel zaslužil, ampak, ker Te vidim toliko trpeti zame, ker sem tako nehvaležen Tebi, ki si me tako močno ljubil. O Marija, prôsi Ti za nas svojega Sina, Njemu nas izrôči in priporôči!

Ljubim, Te itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

IX. postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Neusmiljenim rabeljnom muka Jezusova še ni dosti velika. Še vedno Gasujejo in k hitrejši hoji naganjajo, tako da se slednjič pod grozovitim križem zopet zgrudi na tla. On, neskončna svetost in veličastvo, ki je slava in veselje vseh nebeških duhov, leži že tretjič na zemlji. Poslušaj, kako milo ti kliče: Glej, o grešnik, kako me tlačijo tvoji

grehi! Tvoje slabe navade so vrvi, s katerimi me vlačijo, tvoje razuzdano življenje me neusmiljeno suje. Kako dolgo še prijatelj moj, kako dolgo še? Ali nimaš nič usmiljenja z nedolžnim Jezusom? Oh, padi skesan na kolena in reci Mu:

Nič več, preljubi moj Jezus, nič več ne. Kdo bi mogel Tebe žaliti, ako Te gleda, kako reven za nas na zemlji ležiš? Raztrgati hočem svoje nevarno znanje, zapustiti slabe tovaršije, odvaditi se grešnih navad, naj velja karkoli. O Marija, ti pribežališče grešnikov, izprôsi mi, da bežim pred vsako grešno priložnostjo, in da v storjenih sklepih zvest in stanoviten ostanem.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

X. postaja.

Jezusa slečejo in mu dajo žolča piti.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Pomisli, grešna duša, kako neizmerne bolečine je prestal Jezus, ko so mu tesno obleko brez šiva, ki se je bila prisušila k ranam po celem životu, neusmiljeno potegnili raz telesa. Vse rane so se zopet obnovile in Ga sedaj še huje pekle. Kako bolečino pa je občutila šele Njegova čista duša, ko je moral stati Svoje obleke oropan pred

ljudstvom. Tako mora On plačevati za tvojo nečimurnost in nečistost, z grenkim žolčem pa, s katerim ga napajajo, tvojo nezmernost in požrešnost. Skleni torej poboljšati se in reci v svojem srcu:

O nedolžni Jezus! daj mi milost, da odložim staro obleko grešnih željá in nagnenja in namestu nje oblečem častitljivo obleko Tvoje ljubezni. Daj, da s krvavimi solzami objokujem grde grehe nečistosti in nezmernosti. O moj križani Jezus, daj mi raje umreti, kakor še kedaj s smrtnim grehom križati Te. Po svojem neomadeževanem devištvu in prečistem spočetju, o Marija, očisti moje srce, moje telo in mojo dušo.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XI. postaja.

Jezusa na križ pribijajo.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Poglej, o grešnik, kako voljno razpne nedolžni Jezus Svoje roke na križu, da Mu jih nanj pribijejo — zavoľjo tvojih grehov. Vsak smrten greh je grozovit žebelj, ki prebôde Njegovo roko. Poslušaj, grešnik, kako milo ti kliče tvoj Zveličar: »Kaj so ti storile moje roke, da jih razpenjaš, kaj moje noge, da jih z grehi neusmiljeno pribijaš na križ?

Naj bi mi tako storil moj sovražnik, ne tožil bi; pa ti, moj prijatelj, ki si pri meni užival toliko dobrega, zakaj me ti tako neusmiljeno križaš?

O božje Jagnje, vse polno ran in bolečin! Prosim Te odpuščanja zaradi vseh muk, ki si jih prestal zavoljo mojih grehov. Oh, pribij moje srce na Svoj križ, o trpeči Jezus, da tako vedno pri Tebi ostanem, Te ljubim in nikdar več ne zapustim. O Marija, vsled bolečin svojega trpečega srca ne dopusti, da bi se bila Kri Jezusova za mojo dušo prelila zastonj.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XII. postaja.

Jezus umrje na križu.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Tri ure, o ljubeznjivi Jezus, si visel na križu! Ti, ki si Gospod nebes in zemlje, visel si med nebom in zemljo, kakor razbojnik, zaničevan in zasramovan. A v tistem času si sprejel ske-sanega razbojnika v nebesa! Solnce je zatemnelo, zemlja se je stresla, grobovi so se odprli, ko si Ti umrl. Ves svet je žaloval s Teboj, ko si umrl, a Ti

si s Svojim trpljenjem in s Svojo smrtjo strl moje vezi in v Svoji krvi opral moje grehe.

O moj Jezus, ki si zame na križu umrl! S srčnimi bolečinami poljubim križ, na katerem si umrl zame. Zaslužil sem za svoje grehe bolečine in smrt, toda Tvoja smrt je moje upanje. Dodeli mi zaradi svoje smrti to milost, da se oklenem Tvojega križa in da za Te iz ljubezni umrjem. V Tvoje roke izročim svojo dušo.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XIII. postaja.

Jezusa snamejo s križa.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Premišluj, kako dva učenca, Jožef in Nikodem, Jezusa s križa snameta ter ga potrti Materi v naročje položita. Marija ga vzprejme z vso ljubeznijo ter pritiska na svoje ljubeče srce. Kolike bolečine so pretresale srce ljubeči Materi! Velika, kakor morje, je Tvoja bolečina, o Marija! V teh neizmernih bolečinah pa si nas prerodila za večno

življenje. Mi smo križali Tvojega Sina s svojimi grehi, Ti pa si nam odprla zaklad božjih milostij in nas sprejela za svoje otroke!

Vzprejmi tudi mene, o žalostna Mati, iz ljubezni do Jezusa kot svojega služabnika in prôsi zame! Ti pa, moj Odrešenik, ki si zame umrl, daj, da Te ljubim in ničesar drugzega ne zahtevam, kakor le Tebe.

Ljubim Te, itd.

Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

XIV. postaja.

Jezusa v grob položé.

Ÿ. Molimo Te, o Kriste! in Te hvalimo.

B. Ker si s Svojim sv. križem svet odrešil.

Premišluj, kako učenci v spremstvu Marije Jezusovo truplo v grob položé; Njegova sveta Mati pomaga sama s svojimi rokami.

O Jezus, Gospod našega življenja! Tvoje truplo je ležalo mirno v grobu, Tvoja duša pa je še vedno izkazovala dela največje ljubezni. Poiskala je duše v predpeklju, kjer so čakale odrešenja,

in je skoro vklenila božje in naše sovražnike. Tako si ljubil, o Jezus, človeški rod, v življenju in v smrti.

O moj v grob položeni Jezus! Jaz poljubljam grob, v katerem počivaš. Toda čez tri dni boš zopet zmagoslavno vstal. Zaradi svojega vstajenja dodeli mi, da tudi jaz pri poslednji sodbi vstanem, da Te združen s Teboj hvalim in molim na veke.

Ljubim Te, itd.

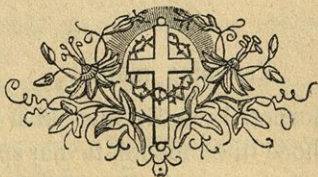
Oče naš. Češčena Marija. — Usmili se nas, o Gospod, usmili se nas!

Zahvalna molitev.

O Gospod Jezus Kristus! ki si rekel: »Kdor hoče iti za menoj, ta naj sprejme svoj križ in naj hodi za menoj!« — glej, jaz sem Ti sledil stopinjo za stopinjo na poti Tvojega trpljenja in sem premišljeval vse skrivnosti Tvojih bolečin. Zahvaljujem se Ti za to milost

in Te prosim, dodeli mi, da ne bodo neskončne zasluge Tvojega trpljenja zame izgubljene. Pokaži nebeškemu Očetu svoje krvaveče rane kot zadostilo za vse moje pregrehe in hudobije. Opêri mojo dušo v svoji dragoceni Krvi in dodeli mi, da Te bom, kakor sem Ti tu na zemlji sledil do gore Kalvarije, enkrat kot svojega Odrešenika in Rešitelja na gori Sionski, v nebeškem kraljestvu večno gledal, hvalil in ljubil. Amen.

Pesem

na čast Materi Božji vedne pomoči.

1.

O Marija, naša mati,
Zvesta vedno si nam Ti,
Tvoja roka nam zaklade
Božje milosti deli.
Glej, kako otroci Tvoji
Bližajo Gospej se svoji,
O Marija, Ti pomagaj nam!

2.

V Tvoje materno naročje
Prôsit milosti hité;

Da jih Ti ne boš zavrgla,
Priča Tvoje jim srcé.
Sprejmi, mati, prošnje vdane,
Vzdihe in molitve zbrane,
O Marija, Ti pomagaj nam!

3.

O Devica, obljubila
Ti si Svojo nam pomoč,
Če z zaupanjem prosili
Bomo Tebe, naša moč.
Vedna bodi Pomočnica,
V bôlih zvesta Tolažnica,
O Marija, Ti pomagaj nam!

4.

Vmiri drzne Ti valove,
Ki nam streti čoln preté;
Brani Ti nam sveto cerkev,
Prizanesi nam gorjé!
Glej, kako besné uporni,
Tebi bodo naj pokorni!
O Marija, Ti pomagaj nam!

5.

Varuj svetega Očeta,
Da premaga kruti boj,
Da sovražnike premore,
Mati, mu na strani stoj!
Slavno cerkev naj premaga
V boju hudega sovraga!
O Marija, Ti pomagaj nam!

6.

O pomagaj izgubljenim
Najti zopet pravo pot,
Pelji k dobremu pastirju
Grešnikov nesrečni rod!
Ko izgine grešna bêda,
En pastir bo, ena čeda.
O Marija, Ti pomagaj nam!

7.

Grešnike v ljubezni sklene
Jezusovo naj srce!
A nedolžne, mati mila,

Vse pritisni Ti na sé!
Vse bolnike, vse uboge,
Reši reve in nadloge,
O Marija, Ti pomagaj nam!

8.

Kjer le najdeš širom zemlje
Solzno, žalostno oko,
Ti otêri grenke solze
In vtolaži ga ljubo.
Uči vdano ga trpeti,
V skromnosti Bogu živeti!
O Marija, Ti pomagaj nam!

9.

Naj za Avstrijo v ljubezni
Zvesto bije nam srce,
Da z veseljem žrtvovali
Bomo vse za blagor nje.
Sveto vero našo brani,
Ta zaklad naj nam ohrani,
O Marija, Ti pomagaj nam!

10.

Varuj našega cesarja,
Da zavlada srečni mir,
Moč modrosti mu podeli,
Ki je blagostanja vir.
K Jezusu ga vedno vâdi,
Da mogočno vlada todi.
O Marija, Ti pomagaj nam!

11.

Slednjič pa, ko nam odbije
Zadnja ura za vselej,
Takrat k sebi nas pripelji,
Kjer veselje bo brez mej.
Takrat Ti nam stoj na strani,
Ko Ti glas proseč naznani:
O Marija, Ti pomagaj nam!

KAZALO.

	Stran
Priporočilo	3

I. D e l.

§ 1. Čudodelna podoba naše ljube Gospe vedne pomoči	7
§ 2. Čudodelna podoba pride v Rim	10
§ 3. Naša ljuba Gospa vedne pomoči se časti 300 let v cerkvi sv. Mateja	14
§ 4. Čudodelna podoba izgine	18
§ 5. Čudodelno podobo najde pater iz reda oo. redemptoristov	23
§ 6. Kongregacija najsvetejšega Zveličarja dobi v last čudodelno podobo	28
§ 7. Čudežna podoba se slovesno prenese na Eskvilin v cerkev sv. Alfonza	32
§ 8. Češčenje čudežne podobe v Rimu	38
Milostna podoba in sv. Oče	43

Čudodelna podoba v Rimu svečano kronana	46
§ 9. Češčenje čudodelne podobe se razširja v vse dele sveta	50
§ 10. Milostna podoba, češčena pri Mari- jinih Stopnicah na Dunaju	54
§ 11. Kako se je ta pobožnost širila, in koliko molitev je bilo uslišanih	58
§ 12. Naša ljuba Gospa vedne pomoči po- maga kristjanom v vseh deželah	75

II. D e l.

Molitve na čast Materi Božji vedne po- moči	95
Litanije v čast Naši ljubi Gospej vedne pomoči	99
Lavretanske litanije	103
Molitev sv. Alfonza, ki si ga izvolimo za posebnega variha	108
Litanije k sv. Alfonzu	109
Molitve k sv. Alfonzu	113
Molitev sv. Alfonza k preblaženi Devici za vsak dan v tednu:	
Molitev za nedeljo	116
Molitev za ponedeljek	117
Molitev za torek	118
Molitev za sredo	120

	Stran
Molitev za četrtek	121
Molitev za petek	123
Molitev za soboto	124
Dejanja udanosti v voljo Božjo	126

III. Del.

Razne molitve.

Jutranja molitev	128
Večerna molitev	130
Mašne molitve	134
Izpovedne molitve	146
Obhajilne molitve	152
Sveti križev pot	169
Pesem na čast Materi Božji vedne pomoči	200

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000320617

